ISKRZY NA LINII WARSZAWA – BERLIN

Piotr Semka o cichych dniach Donalda Tuska i Olafa Scholza

TYGODNIK LISICKIEGO

DO RZECZY

NR 37/595 9–15 WRZEŚNIA 2024

CENA 11,90 ZŁ (W TYM 8% VAT)

Czy atak na obwód kurski to dobry pomysł Ukrainy?

SEKRET BRAMKARZA – DLACZEGO WOJCIECH SZCZĘSNY ŻEGNA SIĘ Z BOISKIEM

Krzysztof Masłoń kontra barbarzyńcy druzgocący polską edukację

Nowy feminizm uderza w Polskę

KOMUNISTYCZNE KORZENIE NIEBEZPIECZNEJ IDEOLOGII

OD LEWEJ: MARTA LEMPART, KATARZYNA KOTULA, BARBARA NOWACKA

ISSN 2299-8500 Nr indeksu 288 829

9 772299 850000 37

Nakład: 46 800 egzemplarzy

HISTORIA DO RZECZY

NAJNOWSZY NUMER JUŻ W SPRZEDAŻY!

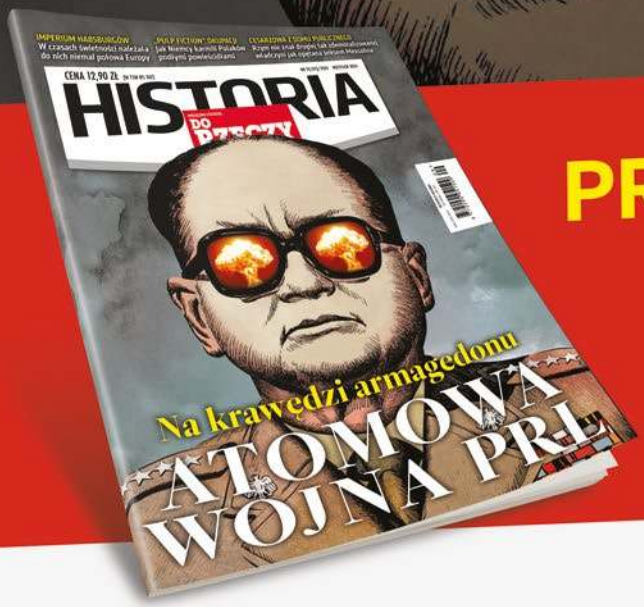

PRL NA KRAWĘDZI NUKLEARNEGO ARMAGEDONU

Atomowy deszcz nad Wisłą – Rola przydzielona przez Moskwę PRL w konflikcie Wschód – Zachód oznaczałaby dla naszego kraju totalną zagładę

Śmiertelne starcie kuzynów – Nie brak opinii, że bitwa pod Zawichostem była największym zwycięstwem polskiego oręża w okresie średniowiecza, aż do starcia z Krzyżakami pod Grunwaldem

Kuchenna klątwa Albionu – Anglicy skolonizowali połowę świata i rządzili handlem przyprawami. Dlaczego więc ich potrawy uchodzą wśród cudzoziemców za niezjadliwe?

Cesarzowa z lupanaru – Rzym nie znał drugiej tak zdemoralizowanej władczyni. Messalina nocami obsługiwała klientów domu publicznego, a w dzień planowała krwawe intrygi

Mengele Stalina – Grigorij Majranowski był szefem laboratorium NKWD, w którym opracowywano trucizny pozwalające zabijać bez pozostawiania śladów. Wypróbowywano je na skazanych na śmierć

Polski akcent Conrada – Sto lat temu zmarł Joseph Conrad, klasyk literatury światowej, który do końca pozostał jedną wielką enigmą

I WIELE, WIELE WIĘCEJ

CZYTAJ TAKŻE NA **HISTORIA.DORZECZY.PL**

eprasa.pl f58ce10943

PAWEŁ LISICKI

W RZECZY SAMEJ

Groźne wieści zza oceanu

Jeśli wierzyć ogółowi lewicowo-liberalnych mediów, to tandem Kamala Harris i Tim Walz ma zwycięstwo w kieszeni. No, może nie wszystko jest rozstrzygnięte, ale – znowu według tychże mediów – Donald Trump najprawdopodobniej przegra wybory.

I tak przeczytałem, że „w nowym ogólnokrajowym sondażu wiceprezydent Kamala Harris utrzymuje niewielką przewagę nad byłym prezydentem Donaldem Trumpem. Wyprzedza go w stosunku 50 do 46 proc. wśród zarejestrowanych wyborców. W kategorii prawdopodobnych wyborców prowadzi 52 do 46 proc.". Podkreślam, że źródłem tych danych są dokładnie te same media, które od miesięcy uczestniczą w zorganizowanej kampanii nienawiści wobec Trumpa, nie mogą być zatem, ani one, ani wykonujące na ich zlecenie badania sondażownie, bezstronne i wiarygodne. Opowieści o nagłym skoku poparcia dla Harris, polityk wcześniej bezbarwnej i bez żadnych widocznych osiągnięć, robią bardzo dziwne wrażenie. Jakby ktoś przełożył wajchę. Jakby z dnia na dzień ktoś postanowił zrobić z niej postać wybitną i charyzmatyczną.

Być może „pompowanie" sondażowe Harris i Walza ma na celu wywołanie wrażenia, że demokraci wygrywają, i dlatego należy się po prostu do nich dołączyć. A może, czego też nie wykluczam, biorąc pod uwagę przebieg wyborów w 2020 r., obecna kampania medialna jest tylko przygotowaniem do nowych cudów nad urną. Jeśli przez kilka miesięcy media wbijają ludziom do głów, że zwycięstwo pary demokratów jest pewne, to tym bardziej będzie można uwierzyć, kiedy ogłoszą, że Harris dostała więcej głosów niż Trump, nawet jeśli, jak w 2020 r., pojawią się poważne wątpliwości.

Niezależnie od tego, jaki jest cel tej wielkiej operacji, kilka wniosków z obecnej kampanii można wyciągnąć. Najważniejszy jest ten: kariera pary Harris i Walz pokazuje, że dawna, dobra, tradycyjna Ameryka, ta, która mogła być obrońcą podstawowych praw i wolności, ta, do której odwoływali się jako do wzorca Polacy, znajduje się w poważnym kryzysie.

Harris i Walz to najbardziej radykalni proaborcjoniści w dziejach. Ona sama od lat wspiera największą sieć aborcyjną w USA, Planned Parenthood, której pracownicy zostali przyłapani przed laty na handlu szczątkami abortowanych dzieci. W marcu tego roku jako pierwszy wiceprezydent USA w historii odwiedziła jedną z klinik PP. To m.in. dzięki niej do amerykańskich więzień trafia z wieloletnimi wyrokami bezwzględnego więzienia coraz więcej obrońców życia. Zarówno ona sama, jak i Walz są zwolennikami prawa do zabijania nienarodzonych dzieci do chwili urodzin – Walz jako gubernator Minnesoty podpisał się pod specjalną ustawą, która na to zezwala. Nic dziwnego zresztą, że podczas konwencji demokratycznej, na której oficjalnie zatwierdzono ich kandydatury, można było wykonać, dzięki mobilnym klinikom Planned Parenthood, bezpłatnie aborcję i wazektomię.

Harris i Walz wspierają wszystkie najbardziej radykalne postulaty ideologii LGBT: wspólne toalety, łazienki i szatnie dla dziewcząt i chłopców, prawo do wyboru płci przez dzieci, dofinansowanie i wsparcie dla tzw. tranzycji oraz dla całego transgenderowego przemysłu. Można być pewnym, że ich zwycięstwo będzie oznaczało rosnące wpływy aktywistów teorii queer. Cały system edukacji będzie jeszcze mocnej wspierał promocję wynaturzeń i perwersji. Oporni rodzice, jeśli nie dostosują się do wymogów liberalnej polityki oświatowej, będą się musieli liczyć z utratą prawa do wychowania dzieci. Można być też pewnym, że Harris i Walz będą próbowali propagować swoje pomysły nie tylko w USA, lecz także na całym świecie. Ideologia wokeistowska, której są przecież zaciekłymi wyznawcami, tak jak wcześniej ideologia komunistyczna, nie zna granic. Ich zwycięstwo byłoby kolejnym impulsem dla i tak coraz dalej postępującej degrengolady Zachodu.

Wielu zapewne przeciera oczy ze zdumienia. Jak to możliwe? – pytają. Mechanizm był prosty. Wokeistowska ideologia, swego rodzaju melanż freudyzmu, marksizmu i liberalizmu, najpierw podbiła uniwersytety i ośrodki kultury masowej, a następnie wielkie instytucje finansowe. Jej adepci coraz śmielej zaczęli też wkraczać do polityki. Zrobili to tak skutecznie, że przejęli kontrolę nad Partią Demokratyczną.

Efekty widać gołym okiem. O ile jeszcze kilkanaście lat temu osoba taka jak Harris – wcześniej przedstawiająca się jako Hinduska, dziś Murzynka – nie miałaby szansy na start, o tyle dziś jest kandydatem. Można powiedzieć, że Harris to – zachowując odpowiednie proporcje – swego rodzaju skrzyżowanie takich postaci polskiej polityki jak Klaudia Jachira, Katarzyna Kotula i nawet Marta Lempart. Tak jak one kiedyś mogła być jedynie na marginesie wielkiej polityki. Teraz się to zmieniło. Radykalizm zajął miejsce w centrum i nie można wykluczyć, że zadeklarowani wokersi będą rządzić największym zachodnim imperium. Dla Polski byłaby to wiadomość tragiczna. ©℗

eprasa.pl f58ce10943

TEMAT TYGODNIA

16 ZUZANNA DĄBROWSKA-PIECZYŃSKA
FEMINISTKI U WŁADZY
Walka o aborcję i walka z tradycją poprzez walkę z Kościołem

19 MAREK KLECEL
CZERWONE GWIAZDY

KRAJ

24 PIOTR SEMKA
CICHE DNI NA LINII TUSK – SCHOLZ
Chłodniej między Warszawą a Berlinem

27 ROZMOWA Z PREZESEM IPN
WSZYSTKO ROBIĘ Z MYŚLĄ O POLSCE

30 RAFAŁ A. ZIEMKIEWICZ
TUSK UCIEKA PRZED TUSKIEM

32 JERZY KARWELIS
CASTING NA PANDEMIĘ

34 ANDRZEJ KRZYSTYNIAK
PRAWDZIWY CEL „JĘZYKA ŚLĄSKIEGO"

KULTURA

36 KRZYSZTOF MASŁOŃ
SZKOŁA PIERWSZEJ POMOCY
Wynaradawianie w edukacji

40 PIOTR GOCIEK
BUJDA KSIĘŻYCOWA

NIE PRZEGAP

42 NASZ PRZEWODNIK
FILMY, KSIĄŻKI, PŁYTY, GRA

OPINIE

48 WOJCIECH GOLONKA
KONSEKWENCJE DYWERSJI KURSKIEJ
Mamy do czynienia z poważnym momentem eskalacyjnym wojny na Ukrainie

50 JAN FIEDORCZUK
PIS A RACJA STANU

52 ŁUKASZ WARZECHA
MYŚLIWI STANĄ DO WALKI Z HEJTEM
Rozmowa z prezesem Naczelnej Rady Łowieckiej

HISTORIA

56 GRZEGORZ MAJCHRZAK
SENTYMENTALNA PODRÓŻ NOBLISTY
Czesław Miłosz z wizytą w PRL

ŚWIAT

60 JAN BOGATKO
CZERWONA KARTKA DLA SYSTEMU
Wybory w Saksonii i Turyngii

63 MACIEJ PIECZYŃSKI
UKRAIŃSKA (NIE)DYPLOMACJA

66 RADOSŁAW WOJTAS
PODRABIANE CZŁOWIECZEŃSTWO

EKONOMIA

70 JACEK PRZYBYLSKI
HAMOWANIE „ELEKTRYKÓW"
Malejący popyt na pozbawione dotacji samochody elektryczne wpędził europejskie koncerny motoryzacyjne w poważne tarapaty

SPORT

74 ŁUKASZ MAJCHRZYK
SZCZĘSNY, TYP NIEPOKORNY
Bramkarz reprezentacji odszedł, gdy był na szczycie

FELIETONY:

SEMKA (6), ZIEMKIEWICZ, JUREK (8), KOWALCZUK (9), GMYZ, GOCIEK (12), ŻEBROWSKI, KOPER (55), PRZYBYLSKI (69), GABRYEL, WARZECHA (73), KOMUDA (77), POSPIESZALSKI, KARWELIS (79), JASTRZĘBOWSKI, WIEROMIEJCZYK (80), KUCHARCZYK (81), CEJROWSKI (82)

eprasa.pl f58ce10943

TYGODNIK POLSKI
DO RZECZY

ADRES: Tygodnik DO RZECZY
Batory Office Building II
Al. Jerozolimskie 212, 02-486 Warszawa
tel.: +48 22 529 12 00
e-mail: listy@dorzeczy.pl, www.DORZECZY.pl

REDAKCJA: Redaktor naczelny: **Paweł Lisicki**
Zastępca redaktora naczelnego: **Piotr Gabryel**

SEKRETARIAT REDAKCJI: **Jacek Przybylski** (I sekretarz redakcji), **Łukasz Zboralski** (II sekretarz redakcji), **Radosław Wojtas**

KOLEGIUM KOMENTATORÓW:
Cezary Gmyz, Piotr Gociek, Krzysztof Masłoń, Piotr Semka, Łukasz Warzecha, Rafał A. Ziemkiewicz

STALI WSPÓŁPRACOWNICY I FELIETONIŚCI:
Olivier Bault, Joanna Bojańczyk, Grzegorz Brzozowicz, Wojciech Cejrowski, Wiesław Chełminiak, Dominika Cosić *(Bruksela)*, **Tomasz Cukiernik, Krzysztof Czabański, Łukasz Czarnecki, Wojciech Golonka, Ryszard Gromadzki, Marek Jurek, Jerzy Karwelis, Jacek Komuda, Sławomir Koper, Piotr Kowalczuk** *(Rzym)*, **Grzegorz Kucharczyk, Tomasz Lenczewski, Piotr Litka, Łukasz Majchrzyk, Monika Małkowska, Gabriel Michalik, Andrzej Nowak, Jacek Pałkiewicz, Maciej Pieczyński, Jan Pospieszalski, Tomasz Rowiński, Witold Repetowicz, Wojciech Roszkowski, Joanna Siedlecka, Teresa Stylińska, Artur Szeremeta, Błażej Torański, Piotr Włoczyk, Marcin Wolski, Dariusz Wieromiejczyk, Jakub Wozinski, Tomasz Wróblewski, Tomasz Zbigniew Zapert**

PORTAL DORZECZY.PL redaguje **Karol Gac** z zespołem: **Zuzanna Dąbrowska-Pieczyńska, Małgorzata Puzyr, Anna Skalska, Anna Szczepańska, Marcin Bugaj, Damian Cygan, Jan Fiedorczuk, Grzegorz Grzymowicz, Dawid Sieńkowski, Łukasz Żygadło**

STUDIO GRAFICZNE: **Wojciech Niedzielko** (kierownik studia), **Marta Michałowska, Jakub Tański** (skład), **Jacek Nadratowski** (obróbka zdjęć)
Fotoedycja: **Edyta Bortnowska, Przemysław Traczyk**
Korekta: **Anna Zalewska, Magda Zubrycka-Wernerowska, Agata Błaszczyk-Stefaniak**

RYSOWNICY: **Andrzej Krauze, Cezary Krysztopa**
Okładka: **A. Szczepański/REPORTER, M. Obara/PAP, P. Nowak/PAP**

WYDAWCA: **Orle Pióro SA**
Batory Office Building II, Al. Jerozolimskie 212, 02-486 Warszawa
tel.: +48 22 347 50 00, *fax:* +48 22 347 50 01

Wydawca tytułu, Orle Pióro SA, wchodzi w skład Grupy Kapitałowej PMPG Polskie Media SA, notowanej na GPW.

PMPG POLSKIE MEDIA SA
spółka notowana na GPW
POLSKA WYDAWCA
FIRMA RODZINNA

Zarząd PMPG Polskie Media SA:
Katarzyna Gintrowska, Jolanta Kloc
Zarząd Spółki Orle Pióro SA:
Katarzyna Gintrowska, Paweł Lisicki

MARKETING: **Piotr Pech** tel. +48 500 112 377, marketing@dorzeczy.pl
BIURO REKLAMY: reklama@dorzeczy.pl; tel.: 500 112 386
PUBLIC RELATIONS: (PR manager), pr@pmpg.pl

DYSTRYBUCJA I PRODUKCJA:
Adam Borzęcki, a.borzecki@pmpg.pl, +48 500 112 424

DRUK: **Walstead Starachowice**

PRENUMERATA WYDAWNICZA:
Joanna Gosek, Joanna Nowakowska
+48 508 040 664, +48 539 953 631, Od pn.-pt. w godz. 10:00-16:00
e-mail: prenumerata@pmpg.pl, https://subskrypcja.dorzeczy.pl/

PRENUMERATA KOLPORTERSKA:
Kolporter sp. z o.o. (instytucjonalna), tel.: +48 (41) 367 88 88
e-mail: prenumerata.warszawa@kolporter.com.pl, www.kolporter.com.pl
Garmond tel.: +48 (12) 422 14 85, e-mail: prenumerataprasy@poczyta.pl, www.poczyta.pl/prenumerata#prasa
GLM sp. z o.o. tel.: +48 (22) 649 41 61, www.glm.pl
Poczta Polska https://prenumerata.poczta-polska.pl/

ISSN nakładu podstawowego 2299-8500
Nr indeksu 288 829 Nakład: 46 800 egzemplarzy
NAKŁAD KONTROLOWANY
ZWIĄZEK KONTROLI DYSTRYBUCJI PRASY

Sprzedaż egzemplarzy aktualnych i archiwalnych po cenie innej niż cena detaliczna ustalona przez wydawcę jest zabroniona.

Redakcja nie odpowiada za treść ogłoszeń ani nie zwraca materiałów niezamówionych. Zastrzegamy sobie prawo do skracania i adiustacji tekstów oraz zmiany ich tytułów. Na podstawie art. 25 ust. 1 pkt 1b prawa autorskiego wydawca wyraźnie zastrzega, iż dalsze rozpowszechnianie materiałów opublikowanych w tygodniku „Do Rzeczy" jest zabronione.
© ℗ Wszystkie materiały w tygodniku chronione są prawem autorskim. Wszelkie prawa zastrzeżone. Dalsze rozpowszechnianie artykułu tylko za zgodą wydawcy. Regulamin i warunki licencjonowania materiałów prasowych na www.dorzeczy.pl/regulamin

Drodzy Czytelnicy!

Dziękujemy za wszystkie Państwa listy i e-maile. Przypominamy, by korespondencję elektroniczną kierować na adres: listy@dorzeczy.pl.

Układ Tusk-Kaczyński

W czasach, kiedy w Sejmie zasiadało kilkanaście partii, a koalicję rządową tworzyło ich pięć czy siedem, Jarosław Kaczyński w którymś wywiadzie stwierdził, że w przyszłości, aby móc skutecznie rządzić, trzeba by doprowadzić do systemu dwupartyjnego. Tak jak jest w USA czy Wielkiej Brytanii. Spotkało się to z dużą krytyką niektórych środowisk (np. UPR) i po tygodniu sprawa upadła. Ani Jarosław Kaczyński, ani Donald Tusk, ani nikt inny tego już nigdy nie podnosił. Przynajmniej oficjalnie. Bo nieoficjalnie od tego momentu obserwujemy zintegrowane działanie Kaczyńskiego i Tuska w celu stworzenia dwubieguno-wego systemu parlamentarnego [...].

PiS wciągał do siebie lub skutecznie zwalczał: LPR, Samoobronę, Solidarną Polskę, Porozumienie Jarosława Gowina i wiele innych, teoretycznie „prawicowych" partii, natomiast PO: PSL, Lewicę, Nowoczesną, Ruch Palikota itd. Nikomu nie udało się tylko dogadać ze skrajną (z ich punktu widzenia) Konfederacją.

Te działania z perspektywy Tuska i Kaczyńskiego wydają się logiczne. Jedynym błędem jest usadowienie PSL. Tej partii z racji przedwojennej historii oraz wartości prezentowanych przez elektorat najbliżej powinno być do PiS i, ogólnie rzecz biorąc, konserwatywnej prawicy, tymczasem z racji pochodzenia pierwszej posierpniowej części establishmentu ZSL oraz błędów popełnianych zarówno przez liderów PSL (koalicje rządowe z SLD, PO), jak i liderów PiS (ostre walki przedwyborcze na wsi) ugrupowanie znalazło się po lewej stronie sceny politycznej. Dopiero gdy ludowcy wejdą w stałą koalicję z PiS, będziemy mogli powiedzieć o sensownym, programowo czytelnym podziale na centrolew i centropraw.

Jak by jednak na to nie patrzeć, politycznym celem Jarosława Kaczyńskiego i Donalda Tuska jest współdziałanie w celu stworzenia dwupartyjności. Pewny jestem, że się nieoficjalnie dogadują, natomiast wszyscy dają się nabrać na aktorskie oburzenia, nienawiść i oskarżenia. O ile w przypadku wyborców jest to w miarę zrozumiałe, o tyle w przypadku obserwatorów ekspertów (dziennikarzy, politologów) wydaje się kompromitujące.

Myślę, że już czas najwyższy, aby maski opadły. Nikt przecież nie lubi być robiony w konia przez tak długi czas! Nazwijmy sprawę jasno: Tusk i Kaczyński od lat bardzo ściśle ze sobą współpracują (jest wiele dowodów, że podawali sobie rękę w momentach słabości drugiej strony i nagle pojawiającej się konkurencji spoza układu), bo jest to w ich interesie. Nigdy więc nie przyznają się do tego, bo spowodowałoby to ruinę całego systemu, organizacji, które przez lata budowali. I koniec karier politycznych i finansowych ogromnej rzeszy ich współpracowników i wyznawców.

Nie namawiam do buntu przeciwko nim. W końcu to, co robią, z punktu widzenia zarządzania jest słuszne. Chcę tylko, abyśmy zrozumieli, że Tusk i Kaczyński są biznesowymi przyjaciółmi, rozgrywają teatrzyk wrogości tylko dla swoich potrzeb (raz my, raz oni, ale nikt poza nami), więc i my również powinniśmy się wyzbyć nienawiści do politycznych przeciwników. Bo jest to nie tylko niemądre, lecz także śmieszne i żałosne. Może wtedy nasze życie polityczne stanie się znośniejsze, pozbawione chorobliwej nienawiści.

Paweł Stawiany

eprasa.pl f58ce10943

PIOTR SEMKA

NA PIERWSZY OGIEŃ

Niełatwa jesień dla PiS

Nowy sondaż CBOS wskazuje, że gdyby wybory do Sejmu odbywały się pod koniec sierpnia, to wygrałaby je Koalicja Obywatelska z wynikiem 32 proc. (w porównaniu z początkiem lipca zyskała 1 punkt procentowy). Dopiero na drugiej pozycji jest Prawo i Sprawiedliwość z wynikiem 28 proc. (tyle samo co w lipcu). Zwiększyły się za to notowania Konfederacji, która zajęła trzecie miejsce z wynikiem 16 proc. (wzrost od lipca o 4 p.p.). Niewielką pociechą dla Nowogrodzkiej jest to, że spore spadki odnotowała Lewica (strata 2 p.p.) i Trzecia Droga (mniej o 6 p.p. i był to najgorszy wynik od wyborów w październiku 2023 r.).

Ta pozycja „drugiego gracza" dla PiS utrwala się w wyjątkowo niesprzyjającym momencie – gdy partia staje wobec wizji znaczącego obniżenia finansowania z subwencji. Sztabowcy PiS stają przed trudną prawdą – łamanie zasad praworządności przez Donalda Tuska nie wywołuje na razie jakiegoś masowego oburzenia odbijającego się w sondażach. Przewaga PO wynosi 4 p.p. i na razie nie chce się to zmienić. Może zmieni się, jak wzrosną ceny energii, ale na razie Polacy mają dostatecznie dużo pieniędzy, by nie wściekać się na Platformę.

Ponadto PiS staje wobec powolnego zwiększania się notowań Konfederacji. I to mimo że partia Sławomira Mentzena nie miała ostatnio żadnych spektakularnych sukcesów. Wokół największej partii opozycyjnej krążą już publicystyczne sępy z „Wyborczej" czy Onetu, wieszcząc szybki koniec PiS. Dziarsko wspierają ich formalnie pozapartyjni eksperci. „Gdyby nie ta decyzja PKW, która finansowo wykańcza PiS, to rywalizacja na scenie politycznej między Tuskiem a Kaczyńskim wciąż byłaby w miarę wyrównana. Ale jest, jak jest. Bez pieniędzy PiS staje się »pozamiatany«" – mówi z wyraźną satysfakcją Onetowi politolog prof. Renata Mieńkowska-Norkiene. Jak wskazuje: „Wskutek kłopotów wywołanych odcięciem PiS od budżetowej kroplówki partia rozpadnie się na dwie frakcje. Może to nastąpić krótko po wyborach prezydenckich 2025 r. […]. Wszystko wskazuje, że z PiS wydzieli się frakcja kierowana przez Mateusza Morawieckiego, który w PiS nie ma już szans na karierę". W tych rachubach przegrana prezydencka PiS ma zbiec się z poszukiwaniem dla siebie miejsca na politycznej scenie przez Andrzeja Dudę, który może połączyć siły z Morawieckim".

Takie prognozy brzmią jak echo scenariuszy sztabowców Platformy kreślących scenariusze rozbicia PiS. W 2021 r. platformersi wiązali spore nadzieje z konfliktem Kaczyńskiego z frakcją Jarosława Gowina. Teraz PO liczy na konflikt Mateusza Morawieckiego z Kaczyńskim.

W wywiadzie dla Radia Maryja prezes zdawał się wykluczać szansę byłego premiera w wyścigu o nominację prezydencką PiS. Także sugestie, że następcą prezesa PiS może być Mariusz Błaszczak, nie musiały zachwycić Morawieckiego. Jeśli więc Kaczyński chce uniknąć rozłamu, to Morawiecki musi w PiS dostać miejsce „przy stole".

Odkładany od lat kongres PiS odbędzie się w końcu września. Remedium na oddech Konfederacji na plecach mogą być tylko odmłodzenie wizerunku PiS i dynamizacja partii. To już wręcz kwestia jej przetrwania. Zmienianie wszystkiego tak, by nic się nie zmieniło, niewiele da. ©℗

FOT. UKRAINIAN PRESIDENTIAL PRESS OFFICE/AP/EAST NEWS

ROSJA UDERZYŁA BLISKO POLSKI

Dramatyczny w skutkach atak rakietowy przeprowadzili Rosjanie niedaleko granicy z Polską. W zeszłą środę obwód lwowski został zaatakowany za pomocą dronów, rakiet manewrujących i pocisków hipersonicznych. Zginęło siedem osób (w tym matka i trzy córki z jednej rodziny), a 64 zostały ranne. W sercu Lwowa uszkodzonych zostało wiele zabytkowych kamienic. Polskie instytucje zadeklarowały już pomoc w ratowaniu zabytków. ***(jap)*** ©℗

eprasa.pl f58ce10943

REPUBLIKA

Ostre rozmowy Miłosza Kłeczka ze znanymi politykami
o najważniejszych sprawach dotyczących Polski.
Wszystko W RUCHU, podczas aktywnego uprawiania sportu

MIŁOSZ KŁECZEK
W RUCHU

PREMIERA
w każdy poniedziałek
na kanale

@Telewizja_Republika

Mariusz Błaszczak
Robert Telus
Małgorzata Wassermann
Patryk Jaki
Przemysław Czarnek

RepublikaTV
@RepublikaTV
Telewizja Republika
@RepublikaTV

Od 12 lipca Telewizja Republika rozpoczęła nadawanie na ogólnopolskim naziemnym multipleksie MUX-8 na kanale 51.
Nadal można nas oglądać przez satelitę, w sieciach kablowych oraz w lokalnych multipleksach w Katowicach, Warszawie, Trójmieście, Wrocławiu, Częstochowie, Tomaszowie Mazowieckim, Jeleniej Górze, Legnicy, Głogowie, na Śląsku oraz w części woj. opolskiego i małopolskiego. Republikę obejrzysz na żywo także na serwisie www.tvrepublika.pl, a wszystkie programy znajdziesz na oficjalnym kanale YouTube: @Telewizja_Republika

eprasa.pl f58ce10943

RAFAŁ A. ZIEMKIEWICZ

PŁYWANIE W KISIELU

Batiuszka Tusk

Nagła akcja prokuratury przeciwko Robertowi Bąkiewiczowi i stowarzyszeniu Marsz Niepodległości nosi znamiona absurdu. W 2018 r. jakaś osoba poczuła się podczas Marszu znieważona, przez kogo – sama nie wie, ale ubranego, choć osoba nie jest tego pewna, tak, jakby był przedstawicielem organizatorów.

Z tak niejasnym kwitem w ręku prokuratura wszczyna sześć lat po domniemanym zdarzeniu śledztwo w kierunku art. 256 („Kto publicznie propaguje faszystowski lub inny totalitarny ustrój państwa lub nawołuje do nienawiści […] itd. do lat 2"). Służby specjalne wjeżdżają do mieszkania byłego prezesa stowarzyszenia i urządzają rewizję (choć jednocześnie prokuratura twierdzi, że ma on w śledztwie status świadka), a także przeszukują siedzibę stowarzyszenia i bazę danych osób zaangażowanych w organizację wydarzenia. Przy czym, co najważniejsze, prokuratura i służby nawet nie udają, że wiedzą, czego szukają. Tak sobie po prostu postanowiły poszperać.

O co tu chodzi – można się na razie tylko domyślać. Być może o przykrycie zapowiadającego się na następny dzień megaskandalu, którym było udostępnienie rosyjskiemu szpiegowi Rubcowowi-Gonzálezowi szczegółów śledztwa w jego sprawie dwa dni przed odesłaniem go do Putina.

Być może to otwarcie w Tuskowym stylu „negocjacji koalicyjnych" z Konfederacją, bo dotychczasowa koalicja wydaje się trzeszczeć. Na pewno to próba zaszkodzenia Marszowi, którego środowiska lewicowo-liberalne nienawidzą, którego się boją i pod którym od jego pierwszej edycji ryją na wszelkie możliwe sposoby.

Jednak może to po prostu codzienność, do której będziemy się musieli przyzwyczaić: poranne najazdy służb i niby-prokuratorów Bodnara to tu, to tam, kreowanie nowych wrogów, pogróżki, kogo to teraz „batiuszka" wykastruje jak pedofilów i wyaresztuje jak kibiców, nowe areszty i listy gończe odwracające uwagę od klęsk i afer rządu. I dojmujące milczenie tak swego czasu gorliwych „obrońców praworządności" z Unii Europejskiej. ©℗

MAREK JUREK

OD POCZĄTKU

Opiłowywanie wychowania

Zawsze przestrzegałem przed konsekwencjami zastąpienia demokracji konstytucyjnej – jakobińską demokracją ludową typu „wygraliśmy wybory, nikt nie ma prawa przeszkadzać nam w sprawowaniu władzy".

Resort działający pod nazwą Ministerstwa Edukacji Narodowej będzie ignorował skargę prezes Sądu Najwyższego w sprawie rugowania religii ze szkół, bo rząd – jak mówi minister Mucha – „został wydelegowany przez społeczeństwo, by sprawować władzę, z pełną wiedzą, jakie postulaty w sprawie religii będą realizowane". A prawo? „Gdyby to było niezgodne z prawem – odpowiada minister – wyjaśniłoby się to na etapie opiniowania prawnego w ministerstwie albo w kancelarii premiera". Warto przeczytać to zdanie jeszcze raz, bo stanowi pomnik demokracji nieliberalnej! Nikt jeszcze tak otwarcie nie zakwestionował podziału władz. Teraz jednak mogą pozbyć się balastu haseł typu „praworządność", które swą propagandową i wyborczą rolę już odegrały, podobnie jak prawa obywatelskie. Na tym etapie byłyby już tylko zawalidrogą w dalszej budowie i rozwoju Społeczeństwa Otwartego. Gdy Tomasz Terlikowski (!) pyta minister o mniejszości, o prawosławną czy ewangelicką katechizację na Podlasiu czy Śląsku Cieszyńskim – minister w ogóle nie odpowiada, bo przecież nie musi. Nie po to „została wydelegowana, by sprawować władzę".

Ale co to oznacza w tym konkretnie przypadku? Rząd by chciał, by częściowe usunięcie religii ze szkół nazywać „łączeniem klas na różnych poziomach", ale rzeczy należy nazywać po imieniu. Cześć uczniów nie zrealizuje programu klasy VIII, kiedy uczą się dziś o męczennikach okupacji hitlerowskiej i komunizmu. W ten sposób św. Maksymilian, rodzina Ulmów, ks. Jerzy choć trochę przestaną przeszkadzać władzy w realizacji jej „antropologicznego podejścia". Co musieli zawiesić w Muzeum Wojny, spróbują teraz zrobić w szkołach, i to na skalę o wiele szerszą oczywiście. ©℗

eprasa.pl f58ce10943

RYSUJE CEZARY KRYSZTOPA

PIOTR KOWALCZUK
Z RZYMU

PIECZEŃ RZYMSKA

O paranoi

Od kiedy niecałe dwa lata temu rządy objęła Giorgia Meloni, polowanie na pogrobowców Mussoliniego trwa bez przerwy, dniem i nocą. Nieustraszeni łowcy faszystów są w stanie permanentnej gotowości bojowej. To, co się dzieje, budzi poważne obawy o sprawność i stan organu intelektualnego prominentnych postaci obozu postępu.

Znany postępowiec Luca Bottura objaśnia czytelnikom świat i Italię w swojej rubryce w „La Stampa", występuje w radiu i w telewizji. Z tego, co pisze i mówi, wynika, że połowa mieszkańców Italii w głębi duszy tęskni za Duce i jeśli zajdzie potrzeba, to gotowa jest do drugiego Marszu na Rzym. Naturalnie Bottura jest również zapalonym tropicielem faszystów. Ostatnio zszokował całą Italię, alarmując, że śmiertelny bakcyl faszyzmu zagraża najlepszej włoskiej tenisistce Jasmine Paolini (w tym roku dotarła do finału French Open i Wimbledonu, a na igrzyskach w Paryżu zdobyła złoto w deblu).

Na razie Bottura zdiagnozował zaawansowany faszyzm u trenera Paolini, Renza Furlana, i natychmiast poinformował o tym na platformie X. Znalazł jego zdjęcie w czarnym T-shircie z napisem „Decima Legio" (Dziesiąty Legion) i zawyrokował, że to nic innego jak apologia elitarnej formacji wojskowej Republiki Salò Mussoliniego Decima Flottiglia MAS. Zdumiony trener wyjaśnił, że kupił koszulkę na rzymskich kortach podczas turnieju Italian Open i nie przyszło mu do głowy, że może się kojarzyć z faszyzmem. Jak się okazało, producentem linii koszulek jest firma Jerry'ego Cutola z Bari, sympatyzującego z lewicą. Dlaczego więc Decima Legio? Bo tak nazywał się zasłużony w podboju Galii elitarny legion Juliusza Cezara, a to ulubiona postać historyczna pana Cutola.

O rozmiarze paranoi niech świadczy casus burmistrza miasteczka Gavardo w Lombardii, który na placu w Boże Narodzenie ustawił choinkę, a przed nią kolorowe światełka tworzące funkcjonujący od lat angielski skrót „X-Mas" od „Christmas". I napytał sobie biedy. Został oskarżony o kryptofaszyzm. ©℗

Autor jest korespondentem Polskiego Radia.

eprasa.pl f58ce10943

ZUZANNA DĄBROWSKA-PIECZYŃSKA

GWIAZDOBZDUR

PROFESOR LUBI SIĘ NARAZIĆ

Przywilejem sędziwych i uznanych w swoich dziedzinach postaci jest to, że nie muszą się już przejmować. Co pomyślą inni? Czy zostaną „skancelowani"? Kto się oburzy? Nie ma znaczenia. Wie o tym językoznawca prof. Jerzy Bralczyk. Po tym, jak wywołał falę celebryckiego oburzenia stwierdzeniem, że zwierzęta zdychają, nie umierają, profesor znowu się naraził. Tym razem wrócił do słowa „Murzyn". W rozmowie z portalem Kozaczek przyznał, że nie widzi w tym określeniu nic niewłaściwego. – To jest językowo oczywiście poprawne, bo w polszczyźnie funkcjonowało od bardzo dawna. W moim leksykonie indywidualnym ono także istnieje, nie wykreśliłem go m.in. dlatego, że dla mnie nie ma to żadnych negatywnych skojarzeń. Dla mnie jest to określenie po prostu pewnych cech fizycznych, które, kiedy ludzi postrzegamy, dominują – zaznaczył językoznawca. – Kiedy widzę osobę czarnoskórą, to w moim języku czy w moim mózgu od razu otwiera się klapka ze słowem „Murzyn". I tak pewnie do śmierci będę miał. Bardzo często, za mojego pokolenia także, bycie „Murzynem" było czymś atrakcyjnie egzotycznym. Pamiętam, jak w 1955 r. pojawili się ludzie czarnoskórzy przy okazji wielkiego święta młodzieży, jak bardzo byli oni popularni i jak bardzo się chciało być „Murzynem" nawet – zauważył profesor. Jerzy Bralczyk uczula jednocześnie, aby nie stosować tego określenia w wymiarze pejoratywnym. – Niedobrze jest, jeśli ktoś używa słów z chęcią dokuczenia komuś, obrażenia. Natomiast jeśli używa tego dlatego, że dla niego jest to zwykłe, potoczne określenie, to w tym nic złego nie widzę – powiedział językoznawca. Profesor Bralczyk, jak zwykle zresztą, w sprawach języka prezentuje najwyższy poziom tzw. RiGCz-u. Co nie zmienia tego, że za tydzień w tej rubryce trzeba będzie opisać zapewne wielkie oburzenie naszych tolerancjonistów. No cóż, życie.

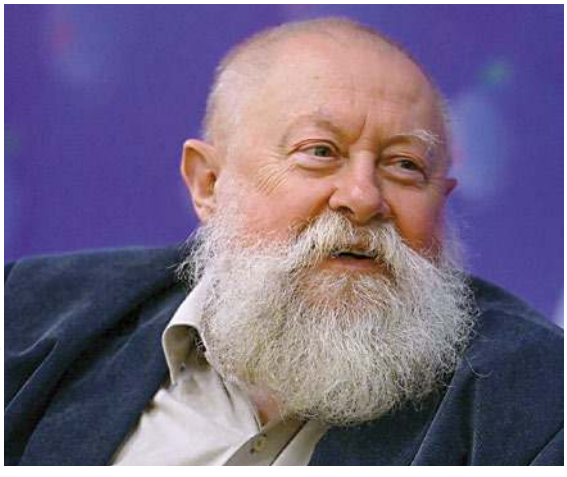

FOT. ARTUR BARBAROWSKI/EAST NEWS

ELEGANCJA I KULTURA

Jesień – wrzesień, a więc nowe ramówki, nowe aferki i stare gwiazdy. Na ekrany powrócił duet (życiowy i zawodowy) Maciej Kurzajewski i Katarzyna Cichopek. Para prowadzi śniadaniowy program Polsatu. Paulina Smaszcz, była żona Kurzajewskiego, nie omieszkała w złośliwy sposób skomentować tego faktu medialnego. Zorganizowała na swoim Instagramie serię Q&A. Jedno z pytań od obserwatorów dotyczyło preferencji, jakie ma Maciej Kurzajewski wobec wyglądu kobiety. Pytanie brzmiało: „Czy on zawsze lubił takie niskie kobiety? Ty jesteś wysoka i byłaś/jesteś modelką". Smaszcz tylko czekała na taką okazję. „Jak widać, gusta się zmieniają i nie mnie to oceniać. Przytoczę tylko słowa mojego dziadka, którego kochałam nad życie: »Paulutku, niech nic ciebie nie dziwi i nie zaskakuje. Niektórzy lubią śliwki, a inni dzi...«. I tak to właśnie bywa z ludzkim gustem" – stwierdziła. „Jedni lubią blondynki, inni niskie, inni duże biusty, inni chudziutkie, inni niebieskookie. Nie ma schematu i jednej matrycy. Każdy wybiera z wachlarza różności i obfitości. Kobiet są miliony. Mężczyzn również. I to jest wspaniałe na świecie!" – oceniła Smaszcz niby to z entuzjazmem. Jednak potwierdza się stara prawda, że kobieta kobiecie kobietą.

WALKA Z WIATRA... KRETAMI

To wszystko małe piwko przy problemach stałej bywalczyni rubryki, pisarki Blanki Lipińskiej. Celebrytka od dłuższego czasu prowadzi nierówną walkę z kretem, który mieszka w jej ogrodzie. Lipińska poinformowała internetowych fanów, że zastawiła pułapkę i sprawdzi, czy kret się złapał, dopiero za dwa tygodnie. „A gdyby ktoś z was miał teraz taką rozkminkę pod tytułem: No tak, ale jak po dwóch tygodniach, to on zdechnie. Zgadza się, zdechnie" – stwierdziła. „Chyba że złapie się dzień wcześniej np., to wtedy, jak zobaczę, że jest tam żywiutki, to wezmę go, wsadzę w samochód, pojadę bardzo daleko, żeby nie było »Lassie, wróć«, i tam go wypuszczę. I niech sobie kopie gdzie indziej, w jakimś lesie czy na polu. Nie, na pole nie, nie zrobię tego żadnemu rolnikowi. W lesie go wypuszczę. Jak będzie martwy, puszczę mu anielski orszak, uronię łezkę i zakopię" – dodała. Oburzeni internauci zalali pisarkę komentarzami, że takie potraktowanie zwierzęcia przysporzy mu zbędnego cierpienia. W odpowiedzi Blania poinformowała, że wydała na walkę z kretem już 560 zł, i zasugerowała, aby nie ekscytowali się „tym, że będzie to jakiś sukces". „Może zanim będziecie rozpaczać nad losem krecika, to niechaj ta moja misja dobiegnie końca i będzie miała jakiś finał dla mnie albo dla kreta" – podsumowała. Postawę pisarki skrytykowała adwokat Katarzyna Topczewska. „Pani Blance przypominamy, że nie można zabijać zwierząt, żadnych zwierząt. Kret jest objęty częściową ochroną gatunkową i za chwytanie lub zabijanie takiego zwierzęcia grozi co najmniej grzywna do 5 tys. zł" – mówi Topczewska. „Kreta można jedynie wypłoszyć lub przenieść z własnej działki. Natomiast zachowanie polegające na tym, że zostawia się pułapkę po to, aby zwierzę przez dwa tygodnie tam umierało w męczarniach, może być kwalifikowane jako przestępstwo znęcania się nad zwierzęciem" – wyjaśniła Topczewska. Czyżby Lipińska złożyła na siebie autodonos? A to peszek. ©℗

eprasa.pl f58ce10943

MŁODZI WYKSZTAŁCENI I Z WIELKICH OŚRODKÓW

Kochani, no i cześć, no i po wszystkim, skończył się sezon wakacyjno-urlopowy, wróciła szkoła, a wraz z nią prześladowania, represje i wciąż jednak to patriotyczno-bogoojczyźniane wychowanie.

W ramach inspekcji obywatelskiej wybraliśmy się do jednej ze szkół podstawowych w naszym sąsiedztwie, iżby na własne oczy przekonać się, czy polska szkoła po 15 października zrobiła ten krok do przodu czy jednak nadal tkwi w minionej epoce, zaprzaństwie i kontrrewolucji.

Otósh przede wszystkim przeraża nas uniformizacja polskiej szkoły. Of kors, jasne, my w naszym kolektywie też wszyscy ubieramy się tak samo niezależnie od naszej płci biologicznej, ale to wynika po prostu z tego, iż taka jest moda, za którą chcemy nadążyć. Nikt nas do tego nie zmusza. A w szkole? Biologiczne dziewczynki w spódnicach, biologiczni chłopcy w spodniach. Kultywowanie tradycyjnych ról na pełnej. No i oczywiście wszyscy osobouczniowie muszą mieć tarcze szkoły albo mundurki.

Wiecie, kto poza uczniami polskich podstawówek też nosił mundury, prawda? Prawda???

No jeśli to nie miałby być skandal, to my nie wiemy, co nim miałoby być – pomyśleliśmy wtedy. Jednak polska szkoła zaskoczyła nas po raz kolejny i zaraz potem osobom uczniowskim nakazano wstać i odśpiewać hymn narodowy. Przez chwilę mieliśmy trochę taki mindfuck, iż spodziewaliśmy się „Jarku, coś Polskę" albo innej „Roty", a tu jednak zagrano „Mazurka Dąbrowskiego". A więc przynajmniej tyle, iż w końcu mamy rozdział pisu od państwa, a także Kościoła od państwa.

Jednakże czy odśpiewywanie hymnu narodowego tego kraju w sytuacji, kiedy wśród uczniów szkoły mogą być osoby pochodzące z innych krajów, nie jest jakąś formą dyskryminacji, szowinizmu czy innej postawy okołofashystoffskiej, która ma na celu zilustrowanie oraz podkreślenie polskiej narodowej supremacji?

Później dyrekcja szkoły (w osobie starszego białego, heteroseksualnego, biologicznego mężczyzny…) ogłosiła osobom uczniowskim, iż nowy rok szkolny 2024/2025 został właśnie otwarty. A my staliśmy zażenowani, zadając sobie wewnętrzne pytanie, czy takie traumatyzowanie osób jest w ogóle humanitarne i czy nie można byłoby tego powiedzieć jakoś ładniej? (Nie pytajcie nas jak, nie my rządzimy w szkołach, jeszcze ;) xD).

Na koniec chcieliśmy jeszcze zobaczyć plan lekcji, iżby zweryfikować, ile godzin religii, a ile godzin wuefu jest obecnie w szkole, iż – jak wiadomo – najlepszym argumentem za ograniczeniem religii jest konieczność zwiększenia godzin biegania w kółko po sali gimnastycznej. Niestety, jednak nie umożliwiono nam kontynuowania naszej obywatelskiej inspekcji i nie zostaliśmy wpuszczeni do klas. Udało nam się jednak przehandlować plan lekcji od jednego Mariusza z VIIIA w zamian za kupno energolca w żabie, więc mieliśmy szansę zobaczyć, iż lekcje etyki dla osób niezaangażowanych religijnie są o godz. 7.30, co trudno interpretować inaczej, jak prześladowanie religijne. Witamy w polskiej szkole w XXI w. :/. ©℗

FASHYSM NIE PRZEJDZIE! BĄDŹ Z NAMI OSOM NA FEJSIKU: FB.COM/MWIZWO

PODSŁUCHANE

Tu mam kwitek!

O, Dominik, czekaj, czekaj. Wpłaciłeś już?
Tak, panie prezesie. Tu mam kwitek, o!

Ile tam jest? Bo nie widzę.
Tyle co miało być od europosłów, pięć tysięcy.

No… ale to minimum. Myślałem, że to jasne. Zwłaszcza jak ktoś jest drugą kadencję. Przynajmniej pięć, a lepiej więcej. Tobiasz np. wpłacił siedem.

Tylko siedem? Już, tu otwieram apkę bankową – proszę, dodatkowo dwa tysiące. Euro!

No, to już lepiej. I tak co miesiąc poproszę. A spójrz no mi tutaj, bo okulary mam na biurku… Ile tu na tej liście jest, że Beata wpłaciła?

©℗ ***Łukasz Warzecha***

OD RZECZY

„PiS odwołał swoj campus. Trzeba im będzie go zorganizować w pierdlu. CamPiS".

TOMASZ LIS, *publicysta, na portalu X*

eprasa.pl f58ce10943

dwaj panowie g

Z frontu walki przeciw ruskim. Nasze wiewiórki twierdzą, że partnerka szpiega Pawła Rubcowa vel Pabla Gonzáleza, niejaka Magdalena Ch., mogła wiele, ale nie wszystko. Na przykład nie była wpuszczana ani do Pałacu Prezydenckiego, ani do innych obiektów Kancelarii Prezydenta. Dlaczego? Bo podczas sprawdzeń przez służby „świeciła się na czerwono". To bardzo ciekawe, bo w tym samym czasie bez problemu wchodziła do kancelarii premiera czy Sejmu. A tam też musiała przecież się świecić w takim samym kolorze.

Od dłuższego czasu trwają spekulacje, któż to reprezentuje panią Magdalenę Ch. jako obrońca. Możemy teraz zaspokoić tę ciekawość. To mecenas Jacek Dubois. Już nie mąż pani wiceminister sprawiedliwości. Ten sam, który razem z Giertychem złożył wniosek o ściganie Polski za zbrodnie przeciw ludzkości do Międzynarodowego Trybunału Karnego w Hadze. Jakoś nas to nie dziwi. Ale żeby sprawa była jasna: nie mamy do pana Dubois żadnych pretensji. Prawo do obrony jest fundamentem cywilizacji Zachodu.

Z frontu walki o wolną Polskę. Na tegorocznym Forum Ekonomicznym w Karpaczu nie było ani Złego Donalda z Sopotu, ani żadnych szyszek z PeŁo czy – szerzej – Kołalicji Łobywatelskiej, nie mówiąc o spółkach Skarbu Państwa. Natura nie znosi próżni, impreza więc zamieniła się w wielką arenę bratania się licznie przybyłych polityków PiS z mniejszymi partiami. Szczególnie intensywnie bratał się PiS z Konfederacją, zwłaszcza podczas zamykającego imprezę wielkiego bankietu. „Nienawidzimy was, ale zrobimy z wami rząd" – to jedno z ciekawych konfederackich haseł latających w powietrzu.

Człowiekiem Roku został w Karpaczu Władysław Kosiniak-Kamasz, wicepremier i pan od wojska, który wygłosił ciekawe przemówienie dziękczynne. Otóż mówił w nim, jak ważna jest w demokracji opozycja. Swoją nagrodę odebrał też inny wicepremier – Krzysztof Gawkowski z Lewicy. Po raz pierwszy w dziejach bowiem Nagrodę Oleksego przyznawano w Karpaczu, a nie gdzieś tam. No i właśnie Gawkowski ją dostał. Tak się cieszył, że siedział w Karpaczu aż dwa dni.

Z Kosiniakiem-Kamaszem w ogóle ciekawa sprawa. Pamiętacie, jak kilka tygodni temu wyskoczył z pomysłem wychowania patriotycznego? Otóż przyszły do nas wiewiórki z insajderskimi wiadomościami z Peezelu. Z wiadomości wynika, że z badań wynika, iż Peezel ma coraz bardziej przechlapane u elektoratu i w sondażach będzie zaraz miał pozycję

FOT. ROBERT GARDZIŃSKI

eprasa.pl f58ce10943

równie mocną jak martwa mrówka. Jest więc potrzeba silnego zwrotu tożsamościowego ludowców. Kupujemy popcorn, bo wiemy, co na to Donald i jego media.

Władysławowi Kosiniakowi-Kamaszowi podpowiadamy, że jego partyjne doły już jakiś czas temu zrobiły zwrot tożsamościowy i to do tego stopnia, że od samorządowców Peezelu słyszymy o potrzebie przedterminowych wyborów parlamentarnych. Nie możemy podawać nazwisk ani miast, gdyż wspomniani samorządowcy nie życzą sobie niespodziewanych wizyt ABW. Ot, ludzie, którzy rozumieją, jak działa system.

Z tą ABW to w ogóle ciekawa sprawa. Słyszeliśmy, jak do pewnego/pewnej ministra/minister przyjechali na skargę samorządowcy z pewnych gmin, by porozmawiać o pewnych zagrożeniach. W odpowiedzi usłyszeli ciekawe zdanie: „Wy myślicie, że ja wam coś powiem, ale ja wam nic nie powiem, bo nie chcę, żeby potem do mnie przyszła ABW. Przedstawimy wasze postulaty na rządzie". Jak widać, członkowie systemu też rozumieją, jak działa system.

Niemcy. Podobno Zły Donald z Sopotu nie pojawi się w Poczdamie na wręczeniu mu niemieckiej nagrody za walkę z autokracją. Podobno nie przypadło mu do gustu miejsce, w którym nagroda ma być wręczana, a mianowicie – ulubiony pałac Hohenzollernów – Sanssouci. Podobno Donaldowi uświadomiono, że w tym miejscu stary Fryc zaplanował przeprowadzenie rozbiorów Polski.

Powyżej przedstawiliśmy wersję korzystną dla Złego Donalda z Sopotu. Teraz ta bardziej prawdopodobna: otóż być może za decyzją premiera przede wszystkim stoją kluby „Gazety Polskiej", które chciały się licznie wybrać do Poczdamu. A nawet bardzo licznie. Wszystko zaś miała relacjonować na żywo telewizja na literę R.

Podpowiadamy: w Poczdamie jest więcej pałaców. Można więc zmylić tropy. Na wszelki wypadek sugerujemy, by unikać Celinehof. Tam bowiem z kolei miała miejsce konferencja poczdamska, która na długie lata wepchnęła nas w łapy Sowietów. Odradzamy też pobliski most Glinicke, gdzie za komuny wymieniano szpiegów. Niedaleko jest jednak niezmiernie miła miejscowość Werder. Nie tak obciążona, a dobrze znana gospodarzowi Olafowi Scholzowi. Tam bowiem za młodu przyszły kanclerz chadzał do sauny z członkami młodzieżówki partii komunistycznej NRD.

Aż żałujemy, że niektóre bon moty nam nie przyszły do głowy. W minionym tygodniu gawędziliśmy sobie z pewnym prokuratorem – i to takim prawdziwym, a nie żadnym Bodnarowym. W tle leciała akurat jakaś telewizja informacyjna, gdzie polityk koalicji gardłował, że PiS to zorganizowana grupa przestępcza. Prokurator się żachnął: „Zorganizowana? Przecież oni są kompletnie zdezorganizowani".

Apropos zorganizowania. Bijemy się w pierś. Pewna biegła w prawie wiewiórka już dobre pół roku temu sugerowała nam, byśmy uważniej przyjrzeli się paragrafom dotyczącym zorganizowanych grup przestępczych. Dlaczego? Bo będą w ruchu z ważnych powodów. Zlekceważyliśmy tę przestrogę, a tu się okazuje, że wiewiórka miała rację. Co do ważnych powodów: ktoś może pomyśleć, że te powody to walka z PiS. Cóż, to tylko połowa prawdy.

Już wyjaśniamy: paragrafy na zorganizowane grupy przestępcze były od początku przedmiotem szczególnego zainteresowania szykujących się do akcji ludzi nowej władzy. Nie dlatego, że „PiS to grupa przestępcza" – bo w takie brednie nie wierzą nawet ci, którzy je głoszą – ale dlatego, że wspomniane paragrafy dają niemal nieograniczone możliwości wsadzania ludzi do aresztów za byle co – tzn. za to, że ktoś kogoś tam znał albo się otarł. Dobra wiadomość jest taka, że w przyszłości będzie można użyć tych samych paragrafów przeciw dzisiejszym sadzającym.

Z przedostatniej chwili. W odpowiedzi na Campus Polska Przyszłości, znany jako Campus Polen der Zukunft, PiS zorganizuje w Pułtusku imprezę Przystań Polska. Zrobi to w tydzień. Świat wstrzymał oddech.

Z ostatniej chwili. W odpowiedzi na Campus Polska, znany jako Campus Polen der Zukunft, PiS jednak nie zorganizuje w Pułtusku imprezy Przystań Polska. Świat wznowił oddech.

Sprzed pół chwili. Zamiast Przystani Polska PiS zorganizuje Wielki Marsz w obronie Marszu Niepodległości. Zrobi to w tydzień. I nie będzie to marsz w Pułtusku. Świat w szoku.

Ktoś mógłby pomyśleć po tych żarcikach, że z jakiegoś powodu nie podoba nam się Pułtusk. Otóż bardzo lubimy to miasto, ze szczególnym uwzględnieniem kościołów, rynku, pałacu oraz przystani i domu, w którym nocował Napoleon. Natomiast nie wydaje nam się, by dobrym pomysłem było organizowanie imprez antytuskowych w miejscu, które ma Tuska w nazwie. To tak, jakby Platforma swego czasu organizowała protesty antyrządowe w Szydłowie albo na Morawach.

Skoro już o Szydło i Morawieckim – chwyciła nas za serce premier Bełata, rekomendując w jednym w wywiadów radiowych Mateusza jako najlepszego kandydata na kandydata na prezydenta. Szpila celna, ale zabawa mało ryzykowna, bo wiewiórki opowiadają, że im bardziej Mateusz chce być kandydatem, tym bardziej Jarosław tego nie chce.

Apropos byłego premiera Mateusza – słyszeliśmy z pewnych kręgów, że nie bez powodu neoprokuratura z takim zacięciem ściga jego dawnych współpracowników. Otóż nowy rząd cierpi na pewną paranoję. Ta paranoja związana jest z przeświadczeniem, że w wielu miejscach administracji wciąż pracują ludzie Morawy. Chodzi więc o to, by ich zastraszyć i zmusić do obciążania dawnej władzy, zanim jeszcze ktoś do nich zapuka. Powiemy szczerze: uwielbiamy demokrację w działaniu.

Na koniec o plotkach prezydenckich, gdyż bez nich rubryka jest nieważna. Wiewiórki twierdzą, że zostały już tylko dwa nazwiska w wyścigu kandydata na kandydata: Bogucki i Nawrocki. Pozostajemy w tej sprawie powściągliwi. Wiemy bowiem, że im bardziej szeregowy poseł Naczelnik coś sugeruje, tym bardziej ma w zapasie jakieś inne rozwiązanie. ©℗

eprasa.pl f58ce10943

WIELKIE PROTESTY W IZRAELU

Setki tysięcy Izraelczyków demonstrowały na ulicach izraelskich miast – w tym ok. 300 tys. osób w samym Tel Awiwie – domagając się od rządu Beniamina Netanjahu natychmiastowego zawarcia umowy o rozejmie z Hamasem.

I chociaż według amerykańskich źródeł do zawarcia umowy o zawieszeniu broni między Izraelem a Hamasem było już bardzo blisko, to premier Netanjahu ogłosił, że śmierć sześciu izraelskich zakładników przetrzymywanych przez Hamas zniweczyła szanse na kompromis. Tymczasem w Izraelu regularnie odbywają się potężne antyrządowe protesty, których uczestnicy domagają się zawarcia porozumienia o zawieszeniu broni w toczącej się od 11 miesięcy krwawej wojnie z Palestyńczykami, na mocy którego wolność mieliby uzyskać zakładnicy przetrzymywani wciąż przez Hamas w Strefie Gazy. ***(jap)*** © ℗

FOT. FLORION GOGA/REUTERS/FORUM

eprasa.pl f58ce10943

Feministki u władzy

Zuzanna Dąbrowska-Pieczyńska

Walka o aborcję i walka z tradycją poprzez walkę z Kościołem. Te dwa zadania realizują dziś feministki w Polsce. Powielają agendę ideologiczną komunizmu

Nowe roczniki rozpoczynające naukę w szkole ponadpodstawowej nie będą miały przedmiotu historia i teraźniejszość. Od przyszłego roku wejdzie do szkół nowy przedmiot: edukacja obywatelska.
– W najbliższych tygodniach odbędą się prekonsultacje i konsultacje dotyczące podstawy programowej tego przedmiotu – zapowiedziała minister edukacji Barbara Nowacka podczas uroczystej inauguracji nowego roku szkolnego w Zespole Szkół Technicznych w Mielcu.

Likwidację wprowadzonego za czasów ministra Przemysława Czarnka HiT nowe kierownictwo MEN obiecało tuż po przejęciu władzy. – Uważam, że polska młodzież powinna poznawać historię, tę najnowszą, na którą często w curriculum nie ma po prostu czasu, a po drugie powinna też dowiedzieć się, po co jest konstytucja, jak działają wybory samorządowe, jaka jest siła obywatelek i obywateli. Nowy przedmiot będzie nawiązujący do WOS-u, ale też korzystający z pewnych dobrych rozwiązań, które były zaproponowane jako idea przyświecająca niesławnemu HiT-owi – mówiła wiceminister Katarzyna Lubnauer.

Likwidacja przedmiotu to element „czyszczenia po PiS" czy też głoszonej przez władze MEN „deczarnkizacji" polskiej szkoły. Do zadania tego Donald Tusk wyznaczył niemalże same kobiety, które dziś rządzą resortem edukacji (na siedem kierowniczych stanowisk w MEN pięć przypada kobietom) – opowiadające się za liberalizacją przepisów aborcyjnych, wyrzuceniem religii ze szkół i barbarzyńskim okrojeniem listy lektur feministki.

ZAKASANE RĘKAWY

Barbara Nowacka do roboty wzięła się od razu. Poza likwidacją HiT od 1 września ocena z religii nie będzie już wliczana do średniej z ocen. Najwięcej kontrowersji wywołuje rozporządzenie, zgodnie z którym od września 2025 r. w planie lekcji znajdzie się jedna godzina zamiast dwóch religii.

Warto przypomnieć, że 15 lipca 1961 r. Sejm PRL uchwalił ustawę, która znosiła nauczanie religii w szkołach. Władze komunistyczne poszły na zwarcie z Kościołem. Sześćdziesiąt trzy lata temu zapadła więc decyzja, aby katecheza zniknęła z programów nauczania.

Zostało to zmienione dopiero w 1990 r., choć nie bez problemów. Ówczesna rzecznik praw obywatelskich Ewa Łętowska zaskarżyła instrukcję dotyczącą przywrócenia nauczania religii do Trybunału Konstytucyjnego, argumentując, że stoi ona w sprzeczności z ustawą o rozwoju systemu oświaty i wychowania z 1961 r. Generalnie jednak spór oscylował wokół pytania: Czy nauka religii w szkołach publicznych narusza zasadę wolności sumienia i wyznania?

30 stycznia 1991 r. Trybunał Konstytucyjny orzekł, że instrukcja nie jest sprzeczna z ustawą, ponieważ rozumienie świeckości i neutralności państwa w Rzeczypospolitej Polskiej różni się od tego z okresu PRL. Tymczasem Barbara Nowacka chce najwidoczniej przywrócić rozumienie tych pojęć z czasów komunizmu. Dziś, ze względu na podpisany w 1993 r. konkordat, całkowicie religii ze szkół wykasować się nie da, ale podejmowane są konkretne kroki ku jej radykalnemu ograniczeniu. – Edukacją zajmuje się Ministerstwo Edukacji, a przez ministerstwo polski rząd. Episkopat zajmuje się formacją religijną. I to w szkole będziemy decydować, razem ze społecznością lokalną, z rodzicami, z młodzieżą, z nauczycielami, jak wygląda kształtowanie pewnych zasad. Oczywiście jest konkordat, on wymusza na państwie polskim organizację lekcji religii, ale przeczytałam go parę razy i tam nie ma nic o dwóch godzinach – tak minister Nowacka tłumaczy konieczność zmniejszenia wymiaru nauczania religii w szkołach. – Kościół się przyzwyczaił, że wszystko ma, że politycy są na rozkaz, że jeżeli chcą dostać pieniądze, dotację, subwencję, granty – to wszystko jest dla nich. Natomiast my chcemy rozdziału Kościoła od państwa. Chcemy traktować Kościoły z całym szacunkiem i zrozumieniem. Dlatego konieczny jest dialog, konieczne jest porozumienie i jak najlepsza organizacja zajęć również religii w szkołach, bo tego wymaga od nas konkordat – zapowiedziała minister.

TRYBUNAŁ ZIGNOROWANY

Problem jednak w tym, że w rzeczywistości dialogu dotyczącego zmian

eprasa.pl f58ce10943

Katarzyna Kotula, minister do spraw równości, i Marta Lempart, aborcyjna aktywistka FOT. TOMASZ PACZOS/FOTONOVA

w nauczaniu religii nie ma. Od początku września obowiązuje rozporządzenie szefowej MEN w zakresie organizacji lekcji religii. Zgodnie z nowymi przepisami, gdy uczestnictwo w lekcjach religii zadeklaruje mniej niż siedmiu chętnych, przedszkola i szkoły organizują zajęcia w grupach międzyoddziałowych lub międzyklasowych. Jeśli w danej klasie lub oddziale zgłosi się mniej niż siedmioro dzieci, to mogą one dołączyć do zajęć w klasie lub oddziale, gdzie uczestnictwo w lekcjach religii zadeklarowało więcej uczniów lub wychowanków. W praktyce oznacza to, że mogą powstawać grupy, w których znajdzie się 10-latek i 15-latek. Nie trzeba chyba wyjaśniać, że każdy z nich wymaga innego podejścia pedagogicznego.

Pojawia się uzasadniona obawa, że za pomysłem stoi nic innego, jak chęć uderzenia w Kościół przez lewicową polityk. I prezes Sądu Najwyższego Małgorzata Manowska zaskarżyła do Trybunału Konstytucyjnego lipcowe rozporządzenie MEN w sprawie warunków organizowania lekcji religii, zarzucając uniemożliwienie w ten sposób „nauczania religii w sposób określony programem nauczania tego przedmiotu". Trybunał Konstytucyjny wydał decyzję o zawieszeniu stosowania rozporządzenia MEN w trybie natychmiastowym. Tymczasem Barbara Nowacka otwarcie deklaruje ignorowanie decyzji TK w tej sprawie. – Czytam to jako awanturę, którą chcą wywołać – stwierdziła minister. W zaczepnym tonie dodała: – Zrozumieli, że skończyło się pewne eldorado, które funkcjonowało w relacjach państwo – Kościół, i że teraz to rząd, a nie episkopat zajmuje się rządzeniem – mówiła. I dodała, że to rząd będzie decydował o sprawach związanych z funkcjonowaniem państwa.

Jej zdaniem przez ostatnie osiem lat ustawy były pisane „wprost na zlecenie Kościoła". – I nie mówię tylko o kwestiach finansowania, ale funkcjonowania państwa. Wolą obywateli to się jednak skończyło 15 października ubiegłego roku – podsumowała minister.

W wypowiedziach Nowackiej głośno wybrzmiewa antyklerykalizm rodem z okresu PRL. – Kolejna rzecz: to episkopat kieruje księży i katechetów do nauczania. Tak więc jeżeli chcą chronić stanowiska pracy katechetów, to zachęcam do tego, żeby spojrzeli, że dla nich to jest właśnie miejsce pracy. Księża mają przecież też inne źródło utrzymania – stwierdziła Nowacka. I zaproponowała, że zaangażuje się w… przebranżowienie katechetów. – Ja o każdego katechetę i katechetkę świecką chętnie zadbam. Pomogę w przekwalifikowaniu się, pomogę w tym, żeby znaleźli możliwość pracy w szkole, bo to też bardzo często ludzie, którzy uczą innych przedmiotów – powiedziała. I zaznaczyła, że według niej nie ma powodu, by w szkole było więcej religii niż biologii, chemii i historii.

SEKSUALIZACJA

Rządy Barbary Nowackiej to także wprowadzenie do szkół, na razie pod płaszczykiem „edukacji zdrowotnej", edukacji seksualnej. Nowy przedmiot będzie nauczany od roku szkolnego 2025/2026 i zastąpi wychowanie do życia w rodzinie.

Rewolucja seksualna wyrażona w legalizacji aborcji była drugim, obok walki z Kościołem, elementem ideologicznej polityki władz PRL. Ustawa z 27 kwietnia 1956 r. o warunkach dopuszczalności przerywania ciąży wprowadziła możliwość dokonywania aborcji w trzech przypadkach.

Po pierwsze – gdy za zabiciem dziecka nienarodzonego przemawiały wskazania lekarskie dotyczące zdrowia płodu (tzw. aborcja eugeniczna) lub kobiety ciężarnej. Druga przesłanka zachodzi wówczas, gdy jest uzasadnione podejrzenie, że ciąża powstała w wyniku przestępstwa. Trzeci przypadek to tzw. przesłanka ekonomiczna, czyli „trudne warunki życiowe kobiety ciężarnej". I to właśnie „aborcja z powodów ekonomicznych" była stosowana szczególnie szeroko, ponieważ dawała pole do nadinterpretacji.

Dziś w Sejmie nie ma większości koniecznej do liberalizacji prawa aborcyjnego, ale rząd stosuje furtkę w postaci wydanych niedawno wytycznych. Głoszą one, że aborcji będzie można dokonać właściwie do końca ciąży na podstawie zaświadczenia od psychiatry potwierdzającego, iż ciąża stanowi zagrożenie dla zdrowia psychicznego kobiety.

Na koalicję rządzącą naciskają w tym zakresie od miesięcy skrajne środowiska proaborcyjne. Na ich czele stoi Marta Lempart, znana z wulgarnego języka i radykalnej postawy w sprawie aborcji. Po tym, jak Sejm w lipcu odrzucił projekt Lewicy w sprawie dekryminalizacji aborcji, liderka Ogólnopolskiego Strajku Kobiet dała upust swoim emocjom podczas demonstracji przed budynkiem parlamentu. – Nie wiem, co trzeba mieć, ku..a, w głowie, żeby pomyśleć, że my kiedykolwiek przestaniemy. Okazaliście się ch…mi, to nam się znudziło i pójdziemy do domu? Nie znudziło nam się! Wypier…ać! Co to, ku.wa, jest? Ludzie stali do godz. 3 nad ranem, żeby zagłosować. Stołki PSL dostał dzięki kobietom i młodym ludziom. Dzięki ludziom, dla których legalna aborcja to jeden z głównych postulatów, którzy popierają legalizację aborcji w 90 proc. – wykrzykiwała Lempart. Oberwało się PSL, który jest postrzegany dziś przez aborcjonistki jako wróg numer jeden. – „Tygrysek" idzie pewnie w ślady Kurskiego, załatwia sobie rozwodzik kościelny, więc musi być grzeczny, jak ci wszyscy je..ni hipokryci. Nie odpuścimy! Dostaliście te stołki dzięki nam, więc teraz je, ku.wa, oddajcie, jak się wam elektorat nie podoba, jak się wam poglądy elektoratu nie podobają. To jest demokratyczny rząd? Wy jesteście ch..e, a nie demokraci, wypier…ać! Koalicję poznaje się po tym, jak głosuje, a nie co ktoś z kimś po cichu podpisał. Wypier…ać! I mamy dwie koalicje. Jedna to jest Lewica i KO, a druga to jest jeb..y

eprasa.pl f58ce10943

PiS, jeb..a Konfederacja i jeb..y PSL. Głosują razem, to jest ta nowa demokratyczna koalicja – grzmiała Lempart.

Na jej wulgarny manifest zareagowała policja. W komunikacie podano, że wszczęto czynności wyjaśniające w oparciu o art. 141 Kodeksu wykroczeń, który dotyczy m.in. używania słów nieprzyzwoitych w miejscu publicznym. Lempart zapowiedziała, że jej środowisko dekryminalizacji aborcji nie odpuści. – Będziemy w przyszłym roku zbierać w tej sprawie podpisy pod projektem obywatelskim. Wiem, że akurat tym kilku panom nie zrobi to różnicy, bo oni napluli w twarz wszystkim kobietom w Polsce protestującym od 2016 r. oraz wszystkim rodzinom kobiet, które zmarły w szpitalach. To będzie tuż przed wyborami prezydenckimi, więc wybierając prezydenta, będziemy decydować, czy wybierzemy prezydenta, który to podpisze, czy takiego, który będzie się wahał – zapowiedziała aktywistka.

Zwolenniczką zwiększenia dostępu do aborcji jest też minister do spraw równości Katarzyna Kotula. Gdy Donald Tusk ogłosił powołanie nowej funkcji, nie było wielu wątpliwości, że nowa minister będzie bronić praw tylko strony lewicowo-liberalnej. Chcąc zadekretować prawnie równość, będzie ją przyznawać tylko wybranym. Tak więc Kotula walczy o równość wszystkich poza wierzącymi, konserwatystami i obrońcami życia. W kwietniu polityk Lewicy wywołała burzę, prezentując w swoich mediach społecznościowych instrukcję przerwania ciąży w sposób farmakologiczny. W dokładny sposób opisała, jak zażywać leki, aby zabić dziecko nienarodzone. Kotula przekonuje, że w Polsce aborcja jest na porządku dziennym, a więc nie ma sensu utrzymywać – jej zdaniem – fikcji. Nie ukrywa, że wprowadzenie aborcji na żądanie do 12. tygodnia ciąży to tylko początek.

– Lewica mówi: do 12. tygodnia bez podawania przyczyny, ale mówimy też o późniejszym terminie – podkreśliła minister w Sejmie. Przekonuje, że aborcja to zwykły zabieg. – Jest to zwykłe świadczenie medyczne i kobiety jako obywatelki mają do niego po prostu prawo, a państwo musi zrobić wszystko, żeby tego prawa przestrzegać. To jest kwestia po prostu ochrony zdrowia i dostępu do podstawowych, gwarantowanych świadczeń medycznych – stwierdziła Katarzyna Kotula.

Obok aborcji sposobem na odejście od konserwatywnego modelu społeczeństwa jest też rozbicie rodziny jako podstawowej komórki społecznej. Lewicowa minister zabiega o wprowadzenie związków partnerskich. Podczas panelu dotyczącego różnorodności na Campusie Polska Przyszłości Kotula stwierdziła, że „różnorodność już tu jest, nie musimy tego w żaden sposób budować", choć nie zawsze znajduje ona odzwierciedlenie w prawie. – Żeby stała się rzeczywistością na poziomie polityk publicznych czy tworzonych w rządzie czy w samorządach, to jeszcze wiele musi się zmienić. Przez te ostatnie ciemne czasy, szczególnie osiem lat, gdy na poziomie centralnym polityki rządu w szczególności wobec osób LGBT lał się hejt i prawa były łamane, to na poziomie samorządów działo się wiele dobrego – mówiła minister podczas imprezy Rafała Trzaskowskiego. Wśród samorządów wymieniła Kraków, Warszawę, Poznań oraz Szczecin. – To będzie największa ustawa, jaka wyjdzie z tego rządu, jeśli wyjdzie. Moim zadaniem jest zrobić wszystko, żeby tak było. I możemy się spierać o szczegóły oczywiście, choć uważam, że są kwestie godnościowe, których nie powinniśmy odpuścić – zapowiedziała w kontekście związków partnerskich. I zaznaczyła: – Moim zadaniem jest dzisiaj nie tupać w piaskownicy, ale przekonać kolegów do tego, że na poziomie minimum musimy wprowadzić w Polsce związki partnerskie. Po pierwsze, bo mamy wyrok Europejskiego Trybunału Praw Człowieka, który nas do tego zobowiązuje. Po drugie, o to walczyliśmy. Po trzecie, to obiecywaliśmy.

O jaką równość walczy minister do spraw równości? Równość „tęczową". – Zależy mi na tym, by w moim biurze znalazła się tęczowa flaga. Nie będzie ona stała obok flag Polski i UE, ale ten symbol musi zaistnieć – zapowiedziała w grudniu. Niedawno z kolei stwierdziła, że związki partnerskie to obok silnej armii wyznacznik nowoczesnego państwa, które jest konieczne w dobie wojny na Ukrainie.

„DEMOKRATYCZNA SOCJALISTKA"

Do wziętych żywcem z komunizmu idei odnosi się minister rodziny, pracy i polityki społecznej Agnieszka Dziemianowicz-Bąk. Jeszcze przed wyborami parlamentarnymi w wywiadzie dla „Gazety Wyborczej" sama określiła się mianem „demokratycznej socjalistki". „Jesteśmy jako Lewica tym ugrupowaniem, które walczy o tożsamość mniejszości, złożyliśmy w Sejmie projekt dotyczący mniejszości śląskiej i chcemy być także ambasadorkami społeczności kaszubskiej" – mówiła.

W październiku Dziemianowicz-Bąk aspirowała jeszcze do roli minister edukacji. Snuła plany, które dziś realizuje Barbara Nowacka. „Wycofanie takich przedmiotów jak historia i teraźniejszość oraz oczywiście religia. Szkoła to nie jest konfesjonał, miejsce religii jest w salkach katechetycznych. Oczywiście naszym zdaniem konkordat powinien być co najmniej renegocjowany, ale na razie on jeszcze funkcjonuje. Zamiast HiT-u i religii chcemy wprowadzić edukację seksualną, edukację klimatyczną oraz edukację pracowniczą, bo młodzi ludzie dzisiaj, wchodząc na rynek pracy, są grupą najbardziej narażoną na wyzysk, na łamanie praw pracowniczych" – zapowiadała.

Sama jest gorącą zwolenniczką aborcji. – Naszym zdaniem do pełnego bezpieczeństwa reprodukcyjnego kobiet prowadzą trzy kroki. Po pierwsze, ustawa ratunkowa, czyli dekryminalizacja pomocy w aborcji, wykreślenie z Kodeksu karnego art. 152. Drugą sprawą jest likwidacja klauzuli sumienia, żeby już żaden lekarz ani szpital nie zasłaniali się klauzulą, bo np. ma relikwie Jana Pawła II. W trzeciej sprawie, czyli ustawie o legalnej, dostępnej, bezpłatnej aborcji do 12. tygodnia, naszym zdaniem nie jest potrzebne żadne referendum – stwierdziła.

O poglądach Dziemianowicz-Bąk w ostry sposób wypowiedział się jej ojciec, Remigiusz Dziemianowicz, który stoi po przeciwnej stronie ideologicznej barykady. Ostrzegał on w mediach społecznościowych, że jeśli córka zostanie ministrem edukacji, to dzieci „wpadną w pełen nowomowy nazibolszewicki socrealizm".

Dziemianowicz-Bąk ostatecznie musiała ustąpić pola Nowackiej. Został dla niej resort pracy.

© ℗ Wszelkie prawa zastrzeżone

O EDUKACYJNYCH „EKSPERYMENTACH" NOWEGO RZĄDU CZYTAJ TAKŻE NA STRONIE 36

eprasa.pl f58ce10943

Czerwone gwiazdy

Marek Klecel

Wasilewska karygodnie ideowa, Brystigerowa pragmatyczna do bólu (cudzego), Szemplińska naiwna, złamana i zawrócona

Feminizm powstał na Zachodzie, ale wprowadzono go w życie najpierw na Wschodzie, po rewolucji bolszewickiej w Związku Sowieckim. Komunistyczny feminizm był, można by powiedzieć, wzorcowy, prawdziwie rewolucyjny i równościowy, wyzwolony z wszelkich ograniczeń społecznych, moralnych i obyczajowych; propagował wolne związki i łatwe rozwody. Przynajmniej w teorii i ideologii, bo w praktyce różnie bywało. Na równi zapędzono kobiety z mężczyznami do kołchozów, fabryk i kopalń, podobnie traktowano je także w więzieniach i łagrach.

Pierwszą minister do spraw kobiet była osławiona Aleksandra Kołłontaj, znana z powiedzenia, że seks w Związku Sowieckim powinien być tak prosty jak wypicie szklanki wody. Stąd wzięła się potrzeba szybkiego uznania praw do swobodnej aborcji, jednocześnie z prawami wyborczymi, choć te otrzymały w 1920 r. tylko kobiety pochodzenia robotniczego lub chłopskiego.

Towarzyszka Kołłontaj była jednak komunistką dość sentymentalną na tle całej ówczesnej władzy bolszewickiej. Nasza poetka Kazimiera Iłłakowiczówna, która była sekretarzem marszałka Piłsudskiego (nie sekretarką, jak podkreślała), po jego śmierci objeżdżała Europę z odczytami o Polsce. W Szwecji spotkała przypadkiem Aleksandrę Kołłontaj, która pracowała tam w służbie dyplomatycznej, dzięki czemu przeżyła zapewne czystki stalinowskie lat 30. Po odczycie podeszła do Iłłakowiczówny, przedstawiła się i westchnęła: „Ach, jak pani pięknie opowiedziała o panu Piłsudskim. Tak mi się przypomniał kochany Władimir Iljicz Lenin. On też był taki dobry, taki uważający. Bardzo mnie pani wzruszyła".

> **W Związku Sowieckim feminizm był wzorcowy, wyzwolony z wszelkich ograniczeń moralnych**

Gorzej było z naszymi komunistkami. Jako pierwszą trzeba oczywiście wymienić Różę Luksemburg, pochodzącą z zamożnej rodziny żydowskiej z Zamościa, najpierw radykalną socjalistkę i uczestnika partii Proletariat, teoretyka nowej ekonomii, polemizującą pryncypialnie z samym Leninem o nowym ustroju. W kraju nie odegrała większej roli, nie znajdując zaś trwalszego gruntu pod przewrót rewolucyjny, przeniosła się do Niemiec, gdzie przystąpiła do ruchu komunistycznego i przygotowywała tam rewolucję. Zginęła razem z Karlem Libknechtem zamordowana przez służby niemieckie, które siłą stłumiły wybuch rewolucji komunistycznej w Niemczech przed 1920 r.

TOWARZYSZKA WANDA LWOWNA

Najgłośniejszą polską komunistką była Wanda Wasilewska, która krętymi drogami doszła do sowieckiego komunizmu i całkowicie mu się oddała. Jej zadziwiający przypadek może być rodzajem studium sowietyzacji polskiego umysłu nie w warunkach przymusowych, powiedzmy takich jak w PRL, ale w sytuacji wolnego wyboru w Polsce międzywojennej, w wyniku decyzji własnej, akceptacji systemu sowieckiego, zwłaszcza w czasie jej pobytu we Lwowie podczas pierwszej okupacji sowieckiej po 17 września 1939 r.

Trzeba podkreślić, że była to uległość nie wobec mglistej utopii komunizmu, której podlegała przed wojną, a całkowita zgoda na system sowiecki, w którym zaczęła czynnie uczestniczyć, wykonywać decyzje najwyższych władz sowieckich, ze Stalinem na czele. Był to więc przypadek całkowitej przemiany nie tylko politycznej, lecz także wewnętrznej, psychologicznej, zmiany osobowości.

ROZCZAROWANI I RADYKALNI

Przypadek Wasilewskiej jest oczywiście rzadki, a nawet odosobniony. Jej dwie siostry dokonały zupełnie innego wyboru, poszły śladem ojca, Leona Wasilewskiego, socjalisty, bliskiego współpracownika Piłsudskiego, później ministra w niepodległej Polsce. Dlaczego Wanda tak się zradykalizowała, że poszła w stronę komunizmu, gdy po roku 1920 wiadomo było już, czym grozi bolszewicki komunizm? Jakimś wyjaśnieniem może być to, że należała już do następnego pokolenia dzieci tych, którzy wywalczyli oraz obronili niepodległość i nie mogli jej tak docenić jak ojcowie, a konfrontowali tylko jej rezultaty z rzeczywistością nowego państwa, które powstawało z gruzów wojennych i ruiny trzech zaborów.

eprasa.pl f58ce10943

Wasilewska po fikcyjnych wyborach została delegatką na zjazd partyjny w Moskwie

Wanda Wasilewska podczas wizyty na Ukrainie sowieckiej. Poniżej: okładka „Płomyka", który redagowała

FOT. POLSKA AKADEMIA UMIEJĘTNOŚCI, DOMENA PUBLICZNA

Gdy osiągnęła pełnoletniość, przez kraj przetoczyła się fala pierwszych wielkich strajków w 1923 r. Obserwowała je w Krakowie, gdzie zdawała właśnie maturę. Dostrzegała odtąd krytycznie głównie jedną, ciemną stronę polskiej rzeczywistości. Postanowiła działać społecznie, wejść w środowiska robotnicze, agitować i edukować. Najpierw chciała zostać nauczycielką na Śląsku, co się nie udało, później zapisać na studia medyczne, też bez powodzenia. W końcu stanęło na polonistyce, co już zapewniało zawód nauczycielski.

W Krakowie prowadziła akcje oświatowe w środowisku robotniczym, tam poznała pierwszego męża. Weszła w kręgi działaczy PPS, brała udział w ich dyskusjach programowych o kierunku i strategiach ruchu socjalistycznego w kraju, o potrzebie zmiany praw i struktury społecznej w odziedziczonych po XIX w. warunkach.

Po studiach próbowała pracy nauczycielskiej, dziennikarskiej, publicystycznej, zaczęła pisać powieści o tematyce środowiskowej, ale najbardziej odpowiadała jej działalność w środowiskach robotniczych, prowadziła agitację, występowała na masowych wiecach. Zauważyła, że najbardziej pociągają ją aprobata tłumów, zdobywanie poklasku ludzi, przewodzenie, wywoływanie zbiorowego entuzjazmu. Rosła w tych wzajemnych emocjach, chciała porywać masy. Tę zdolność panowania nad tłumami uzyskała w pełni, jak sama przyznawała, dopiero w czasie wojny, w sowieckim Lwowie.

Gdy przeniosła się z Krakowa do Warszawy, weszła w środowisko nauczycielskie, zaczęła pracować w prasie młodzieżowej, wydawanej przez związki nauczycielskie. Tam poznała słynną później Janinę Broniewską, żonę poety Władysława, która przyjęła ją już jako publicystkę i autorkę powieści młodzieżowych do redakcji pisma „Płomyk". Było to już środowisko wyraźnie komunizujące. Nadal prowadziła działalność publiczną, organizowała strajki nauczycielskie.

Gdy zredagowała w piśmie, które postanowiło pokazać życie młodzieży w różnych krajach, numer poświęcony wspaniałemu życiu młodzieży pionierskiej w Związku Sowieckim, wybuchła awantura. Po interwencjach władz została zwolniona z pracy. Przedstawiała to później jako straszliwe represje despotycznego państwa polskiego.

POLSKA KOBIETA SOWIECKA

Uwierzyła całkowicie, gdy na początku wojny, uciekając przed Niemcami, podążyła na wschód i znalazła się w zajętym przez Sowietów Lwowie. Tam szybko stała się przywódczynią polskiego lewicowego, a właściwie komunistycznego środowiska inteligencji, dziennikarzy i pisarzy związanych często dawniej z KPP, którzy sami nazwali się „polskimi pisarzami sowieckimi". Uznawali się, podobnie jak Wasilewska, za przedstawicieli ustroju sowieckiego, który w dalszej perspektywie obejmie również Polskę. Wasilewska została wkrótce uznana za przywódcę tego środowiska i po fikcyjnych wyborach została delegatką na zjazd partyjny w Moskwie.

Zamknięta w środowisku komunistycznym i w kręgu nowej władzy nie dostrzegała sowieckiej rzeczywistości początków wojny i dramatycznych wydarzeń na terenach kresowych, wówczas już na pograniczu niemiecko-sowieckim. Nawet w tym środowisku lwowskich pisarzy komunistycznych nie dostrze-

eprasa.pl f58ce10943

gała agresywnych działań sowieckiego NKWD, gdy po prowokacji na początku 1940 r. uwięziono kilku pisarzy już poniekąd sowieckich; Broniewskiego wysłano na Łubiankę, Wata z żoną do Kazachstanu, resztę pisarzy – takich jak Ważyk, Pasternak, Lec, Przyboś, Szenwald, Lewin, Putrament, Stryjkowski, a także Boy-Żeleński – zastraszono, innych, niekomunistycznych, wsadzono do więzień, a później do łagrów.

Wasilewska starała się pomagać niektórym, ale przyjęła już racje i wyjaśnienia sowieckie, że to ludzie szkodliwi, często awanturnicy. Podobnie w czasie trzech wielkich deportacji 1940 r., gdy porywano i zsyłano dziesiątki tysięcy Polaków z całych Kresów, Wasilewska uznawała już wyższe racje sowieckie,

Wasilewska była pierwszą propagandystką głoszącą sowiecką „prawdę" o Katyniu

przyjmowała tłumaczenia władz, że to wyższa konieczność.

Jedno wydarzenie mogło zdecydować o jej ostatecznym wyborze i zwrócić w dalszej drodze politycznej i życiowej. W willi, gdzie mieszkała ze starszą siostrą, zastrzelono jej męża. Był on prostym robotnikiem, żadnym komunistą, a we Lwowie spoglądał trzeźwo na rzeczywistość sowiecką. Zabójstwo pozostało zagadkowe, wiadomo, że dokonali go ludzie NKWD, ale nie wiadomo, czy to nie była pomyłka, bo w tej samej willi mieściła się polska komórka konspiracyjna. Zaślepiona wiarą w sowiecką utopię odrzucała wszystko, co jej się sprzeciwiało, nie wstrząsnął nią nawet osobisty dramat. Przyjęła całkowicie sowiecką rzeczywistość bez względu na fakty, które by ją podważały i wzbudzały podejrzenia.

Wasilewska stała się dla władz sowieckich bardziej wiarygodna niż wszyscy polscy komuniści po rozwiązaniu KPP w 1938 r., zwłaszcza zaś dla NKWD i Berii jako najbliższego współpracownika Stalina, który oskarżał ich często o szpiegostwo. Zapewne szybko rozpoznał „zalety" Wasilewskiej i uznał, że będzie pożyteczną towarzyszką w opanowaniu polskiego środowiska (było to już po Katyniu) i w wykorzystaniu go do dalekosiężnych celów powojennych, które mimo trwającej wciąż wojny z Niemcami niewątpliwie zakładał. Gdy zaś zobaczył jej obłędną ideowość i łatwowierność, mógł już ją wykorzystywać do wszelkich własnych celów, nie obawiając się, że będzie równorzędnym graczem, zabiegającym o polskie racje i interesy.

Wasilewska posłużyła Stalinowi do bardzo ważnych celów. Po odkryciu przez Niemców w 1943 r. grobów katyńskich była pierwszą propagandystką, która głosiła (z Jerzym Goldbergiem-Borejszą) – można zakładać, że z pełnym przekonaniem – sowiecką „prawdę" o prowokacji i niemieckim kłamstwie katyńskim. Dla Polaków, którzy pozostawali w łagrach i kołchozach, a nie zdążyli do armii Andersa, była bardziej wiarygodna jako Polka niż sowieccy nadzorcy. Pod koniec wojny, wobec widocznej klęski Niemiec, Stalin wykorzystał ją do agitacji w środowiskach połagrowych Polaków do mobilizacji i wsparcia Armii Czerwonej. Był to całkowity zwrot w dotychczasowej propagandzie, zarzucono hasła sowieckie i komunistyczne, wprowadzono patriotyczne, apelowano teraz o obronę swego kraju razem z Armią Czerwoną i powrót do Polski jako własnej, wyzwolonej już od wrogów ojczyzny.

Wasilewska była bardziej gorliwą zwolenniczką pełnej sowietyzacji Polski i przyłączenia jej jako republiki do ZSRS. Stalin miał własny plan opanowania

eprasa.pl f58ce10943

Julia Brystigerowa zwana „Krwawą Luną"
FOT. IPN

Julia Brystigerowa pochodziła z zamożnej rodziny żydowskiej mieszkającej w miasteczku na Podolu

kraju poprzez maskowanie niby-demokratycznego ustroju i jego instytucji, co miało być dokonywanie przez podstawioną ekipę rządzących „popów" (pełniących obowiązki Polaków), kontrolowaną z Moskwy. Musiał powstrzymywać jej zapędy, co zapewne odczuła jako pewien zawód.

Kończyła się jej rola ideowej agitatorki i propagandystki, przestała być potrzebna jako pożyteczna towarzyszka. Zaczynały się w Polsce twarde rządy pragmatyków przysłanych z Moskwy. W kraju nie miała już większej roli do odegrania, nie przewidziano dla niej udziału we władzy w nowym układzie politycznym, który kształtował się w Polsce pod kontrolą Stalina. Pozostała sowiecką kobietą przy nowym mężu Ołeksandrze Korniejczuku, ukraińskim komuniście i członku najwyższych władz ZSRS. Swą córkę Ewę skazała na żywot w takiej Rosji. Zmarła nagle w 1964 r.

„KRWAWA LUNA"

O wiele prostszą, a także skuteczną drogę kariery życiowej miała o kilka lat starsza od Wasilewskiej Julia Brystigerowa, pochodząca – jak Róża Luksemburg – z zamożnej rodziny żydowskiej, mieszkającej w małym miasteczku na polskim Podolu.

Dobrze wykształcona wyszła wcześnie za mąż za dużo starszego, znanego już i bogatego prawnika Nutę Brüstigera, z którym miała syna Michała, ale szybko się z mężem rozeszła; okazał się dla niej za mało radykalnym socjalistą, a do tego był syjonistą, ona zaś od razu była radykalna i niereligijna.

Szybko zwróciła się w stronę komunizmu i tej utopii sowieckiej, która pojawiła się po 1917 r. i zawładnęła zrewolucjonizowanymi umysłami. Po studiach we Lwowie była nauczycielką w szkołach żydowskich w Wilnie, a później, gdy ją zwolniono, działaczką w środowiskach robotniczych we Lwowie i okolicach, również wśród Ukraińców. Należała do kółek komunistycznych, których działalność była pilnie śledzona przez policję.

Na początku lat 30. trafiła na krótko do więzienia, później za dalszą działalność i recydywę po rozpracowaniu organizacji we Lwowie znalazła się jeszcze dwukrotnie w więzieniu, gdzie spędziła w sumie ponad trzy lata. Mogła się czuć prawdziwą kombatantką rewolucji i ofiarą prześladowań sanacyjnych – w przeciwieństwie do Wasilewskiej – gdy wybuchła wojna, a ona po 17 września mogła doznać wyzwolenia w nowej, sowieckiej ojczyźnie.

We Lwowie działała podobnie jak Wasilewska, choć nie wybiła się tak jak ona; po wybuchu wojny niemiecko-sowieckiej ewakuowała się wraz z całym środowiskiem w głąb Rosji. Resztę wojny przeżyła w Samarkandzie, gdzie zebrało się spore środowisko komunistów żydowskich. Stamtąd trafiła w grupie założycielskiej Bermana, Minca, Goldberga-Różańskiego do kraju.

Została jednym z szefów Ministerstwa Bezpieczeństwa Publicznego, kierowała V Departamentem MBP, do którego gestii należała kontrola konkurencyjnych wtedy jeszcze partii PPS i PSL, Kościoła katolickiego, środowisk inteligenckich. W istocie chodziło o zwalczanie tych środowisk, inwigilację i propagandę komunistyczną.

Istnieje przekaz o „Krwawej Lunie", biorącej osobiście udział w ciężkich

eprasa.pl f58ce10943

śledztwach, znęcającej się nad więźniami, używającej tortur i innych środków przemocy, ale nie są to przypadki dobrze udokumentowane (nie ma wątpliwości co do takich metod Różańskiego), wiadomo tylko, że „Luna" była obecna przy takich śledztwach, musiała o nich doskonale wiedzieć; nie musiała parać się taką robotą osobiście. Wystarczy tu odpowiedzialność za setki spraw, które kończyły się śmiercią, długoletnim więzieniem, ruiną fizyczną i psychiczną, dramatem rodzin.

„Luna" zleciła śledztwo w sprawie, która była właściwie poza jej kompetencjami, a więc zapewne na zlecenie z góry, uderzenia w środowisko partyzanckie i powstańcze. Aresztowano kilkudziesięciu żołnierzy batalionów „Zośka", „Parasol", później Zgromadzenia „Radosław". W czasie śledztwa prowadzonego przez jej podwładnego Wiktora Herera zginął w niejasnych okolicznościach Jan Rodowicz „Anoda"; wielu jego kolegów dostawało długotrwałe wyroki. Wychodzili z więzień dopiero po 1956 r.

Była odpowiedzialna za prześladowania Kościoła i duchownych (nawet świadków Jehowy), represjonowanie księży, pokazowe procesy kurii krakowskiej, w której padły wyroki śmierci, brutalne śledztwo bp. Kaczmarka, wreszcie aresztowanie prymasa Stefana Wyszyńskiego już po śmierci Stalina. „Luna" miała zatem wyższe zadania niż wyrywanie paznokci lub śledztwa zwane konwejerem przez kilka nocy bez snu i pożywienia.

Brystigerowej nie spadł włos z głowy w skromnych rozrachunkach po 1956 r. Nie oskarżono jej, nie miała procesu, nie poszła siedzieć choćby na krótko, tak jak jej towarzysze Berman, Różański, Fejgin, Romkowski. Nieniepokojona przez nikogo odeszła spokojnie na emeryturę. Prawdopodobnie uchronił ją od procesów sam Gomułka, który miał podobno wobec niej jakiś dług wdzięczności jeszcze z czasów lwowskich.

Pędziła spokojny żywot emeryta Służby Bezpieczeństwa, obserwując pilnie bieżące życie polityczne PRL i postępy władzy komunistycznej za rządów Gomułki i Gierka. Po wydarzeniach marca 1968 r. i czystkach antysemickich we władzach, wojsku i na uczelniach zanotowano z podsłuchu taką jej wypowiedź: „Nie jest jeszcze tak źle, bo po tych wystąpieniach powinni nas chyba wszystkich zabić, a tymczasem Polacy nas jakoś nie ruszają". Nie wiadomo tylko, czy miała na myśli Żydów czy wszystkich dawnych komunistów.

Elżbieta Szemplińska w międzywojniu bardziej była znana z urody niż z poezji

FOT. KRONIKA.GOV.PL/DOMENA PUBLICZNA

Ostatni okres życia „Luny" obejmuje dziś legenda o jej religijnym nawróceniu, tajemnicza metamorfoza skruszonej winowajczyni, ekspiacja za wyrządzone zło. Miały na to wskazywać jej kontakty od lat 60. z klasztorem w Laskach, ośrodkiem dla niewidomych, a także dla wątpiących i nawracających się (te kontakty miała już w latach 40., tyle że wtedy jako szef Urzędu Bezpieczeństwa). Niewiele jednak wskazuje na to, że takie nawrócenie nastąpiło. Nie ma żadnego śladu chrztu w klasztorze, co byłoby dowodem, pogrzeb był świecki, nie ma żadnych oznak religijnych na grobie. Syn „Luny", prof. Michał Brüstiger, również nie potwierdzał tej wersji.

KOMUNISTKA ZAPOMNIANA

Pomiędzy tymi dwiema wielkimi gwiazdami komunizmu znalazła się mniej znana, ale nie mniej fanatyczna na początku poetka – Elżbieta Szemplińska. W międzywojniu znana bardziej z urody niż z poezji bywała w kręgach towarzyskich, znana była także z ciągot nowoczesnych, postępowych, czyli lewicowych. Wspominali o niej Gombrowicz i Witkacy, który ją portretował.

Jej poglądy i stanowisko już polityczne objawiły się zdecydowanie po 17 września 1939 r., gdy z innymi pisarzami postanowiła wyruszyć na Wschód i osiąść w sowieckim już Lwowie. Tam zasłynęła wierszem, który był polemiką z utworem Broniewskiego wspominającym zburzoną we wrześniu Warszawę. Pisała Szemplińska w wierszu publikowanym 13 grudnia 1939 r.:

„Jak więc teraz mamy płakać po Warszawie? / Jak żałować kawiarń, kościołów, zamku? / kiedy dla nas / tamta Polska / to Polska burżujów i drani, / oficerów, obszarników, policjantów, / kiedy dla nas Warszawa / to stolica krzywdy, / stolica terroru, stolica bezprawia. / My o inną walczyliśmy Polskę, / [...] / ojczyznę, w której – czerwień/ i sierp/ i młot".

Szemplińska oddała się więc całkowicie odnalezionej wreszcie prawdziwej ojczyźnie, gdzie „sierp i młot". Nie tylko pisała płomienne panegiryki komunistyczne, lecz także została fanatyczną aktywistką, występowała na wielkich wiecach, była delegatką partyjną w 1940 r., gdy trwały wielkie deportacje Polaków. Działała w środowisku „polskich pisarzy sowieckich" we Lwowie. Nie pozostawiła tam jednak dobrych wspomnień. Snuła intrygi, pomawiała kolegów po piórze o grzechy miło brzmiące dla uszu sowieckich śledczych, o „ciągoty burżuazyjne, o wrogi stosunek do ZSRS". Wat wspominał, że „donosiła, chodziła, agitowała, wściekała się...".

Stała się poniekąd konkurentką Wasilewskiej we Lwowie, ustępującej jej urodą, ale nie egzaltacją i wiarą. Do czasu gdy to, jak w wypadku Broniewskiego czy Wata, nagle wszystko się skończyło.

Podobnie jak Wata zesłano Szemplińską z rodziną do Kazachstanu. Tam straciła syna. Prawdopodobnie wtedy, podobnie jak Wat, zobaczyła, czym jest ten wyidealizowany ustrój sowiecki, utraciła swą wiarę i miłość, przeżyła załamanie.

Po wojnie wróciła do kraju i za zasługi dostała z mężem Zygmuntem Sobolewskim stanowisko dyplomatyczne w Luksemburgu. Po doświadczeniach sowieckich nie miała już jednak złudzeń co do przyszłości w PRL i pozostała na Zachodzie. Mieszkała we Francji, później przeniosła się z mężem do Maroka. Tam spotkała ją druga tragedia. Mąż zginął w nieznanych okolicznościach podczas rejsu morskiego. Była przekonana, że to nie był przypadek. Załamana wróciła do Francji, a później, po 1956 r., do Polski. Po tym wszystkim skazana była na wegetację z politycznej łaski jako złamana kombatantka upadłej wiary sowieckiej.

© ℗ Wszelkie prawa zastrzeżone

eprasa.pl f58ce10943

Ciche dni na linii Tusk – Scholz

Piotr Semka

„Polska i Niemcy oddzielnie upamiętniają 85. rocznicę wybuchu drugiej wojny światowej" – ta informacja przebiła się na czołówki niemieckich gazet. Jak napisała „Sueddeutsche Zeitung", przedstawiciele niemieckiego rządu nie zostali zaproszeni na polskie uroczystości w 85. rocznicę napaści hitlerowskich Niemiec na Polskę 1 września 1939 r., a inni reprezentanci władz RFN odwołali swój udział, jak aktualna przewodnicząca Bundesratu Manuela Schwesig. Dziennik zauważa, że pięć lat temu na uroczystościach w Polsce byli prezydent Frank-Walter Steinmeier i kanclerz Angela Merkel, tymczasem w roku obecnym Niemcy reprezentował jedynie pełnomocnik niemieckiego MSZ do spraw współpracy z Polską Dietmar Nietan

FOT. WOJTEK RADWAŃSKI/AFP/EAST NEWS

Rzucająca się w oczy absencja przywódców RFN to oznaka ochłodzenia na linii Warszawa – Berlin. Ma ono miejsce zaledwie dziewięć miesięcy po tym, jak niemieccy publicyści ogłaszali, że po odejściu ekipy PiS pragmatyk Donald Tusk odbuduje dawną harmonię polsko-niemiecką. Dziś te same gazety, a często i ci sami publicyści ze zdumieniem odkrywają, że relacje wcale tak bardzo się nie poprawiły.

Tygodnik „Der Spiegel" pisze wprost, że rząd Niemiec i niemieckie służby specjalne są wściekłe na Warszawę: „Nie zapomną Polakom nieuczciwej gry – usłyszeliśmy w niemieckich służbach bezpieczeństwa".

Faktem jest, że dwa razy w ciągu miesiąca dwaj czołowi politycy ekipy Platformy bardzo ostro ripostowali teksty ukazujące się w różnych niemieckich gazetach, które sprawiały wrażenie, jakby były pisane na życzenie polityków z najwyższego poziomu niemieckiej polityki. „Der Spiegel" pierwszy raz zaznajomił niemieckich czytelników z poziomem irytacji wysokich niemieckich urzędników pod koniec lipca. Poinformował wówczas, że władze w Warszawie zlekceważyły europejski nakaz aresztowania ukraińskiego nurka, który podejrzewany jest przez Niemców o wysadzenie rurociągu Nord Stream 2 we wrześniu 2022 r. Polska prokuratura miała w czerwcu obiecywać Berlinowi, że zajmie się sprawą bez zwłoki, ale tak się nie stało. Niemiecka strona – jak opisuje „Der Spiegel" – jest zdania, że Polacy nie chcieli współpracować, choć niemieccy partnerzy mieli im to przypominać w czasie konsultacji międzynarodowych 2 lipca. 7 lipca poszukiwany przez Niemców Wołodymyr S. przekroczył granicę Polski z Ukrainą. Na łamach tygodnika podano, że sprawa mocno zirytowała Berlin.

Pretensje te zwerbalizował w połowie sierpnia były szef niemieckiego wywiadu BND August Hanning. W wywiadzie dla dziennika „Die Welt" oznajmił, że akcja wysadzenia rurociągu na Bałtyku odbywała się przy ścisłej współpracy Polski i Ukrainy. Hanning podkreślał: „Takie decyzje podejmuje się na najwyższym poziomie politycznym i w tym przypadku sądzę, że było porozumienie między prezydentem Zełenskim i prezydentem Dudą" – mówił Hanning.

Każdy, kto zna świat służb specjalnych, wie, że ich byli szefowie zazwyczaj nie za-

eprasa.pl f58ce10943

bierają głosu, jeśli nie otrzymują impulsu z wyższego szczebla. Co ciekawe, Donald Tusk zareagował na wynurzenia Augusta Hanninga ulubioną przez siebie formułą komunikatu na platformie X. Brzmiała ona bardzo ostro: „Do wszystkich inicjatorów i mocodawców Nord Stream 1 i 2. Jedyne, co powinniście dzisiaj zrobić, to przeprosić i siedzieć cicho".

Nord Stream 1 i 2 były wspólną inicjatywą niemieckiego SPD i Chadecji z okresu wielkiej koalicji. Tusk poradził więc dwóm najważniejszym siłom niemieckiej polityki, by siedziały cicho i nie rozgrzebywały sprawy.

Mimo to w końcu sierpnia, gdy „Der Spiegel" ponownie wrócił do pisania o niemieckim śledztwie w sprawie wysadzenia rury bałtyckiej, w tekście znalazło się znamienne zdanie: „Niemiecki rząd i niemieckie służby są wściekłe i nie zapomną Polakom nieuczciwej gry". Tym razem zareagował szef MSZ Radosław Sikorski. „My też nie zapomnimy" – napisał w tweecie obok zdjęcia miejsca uszkodzenia rury na platformie X, choć nie tłumaczył, czego polska strona ma nie zapomnieć.

Taka dyplomacja przy użyciu dzienników i tygodników z jednej strony oraz platformy X z drugiej to w warunkach europejskich rzadkość. A jeśli na dodatek dotyczy to liderów państw, to wszystko jest jeszcze bardziej zdumiewające.

Co ciekawe, tak zaskakująca wymiana symbolicznych ciosów między ekipą Tuska a Berlinem zakłopotała media. Tak bardzo nie pasowała do wytartych kolein wyobrażeń o polityce zarówno po prawej, jak i lewej stronie, że zapanowała cisza. Dla prawicy sprawa jest jasna. Tusk jest wykonawcą poleceń Berlina, więc jego i Sikorskiego szarże na platformie X nie pasują do tego stereotypu. Z kolei dla mediów liberalnych, wieszczących, że po epoce PiS wreszcie RFN i Polska zostaną bliskimi partnerami, ta potyczka na najwyższym szczeblu była czymś ambarasującym.

ZEPSUTE HUMORY

Kiedy zaczęły się te zaburzenia we wzajemnej komunikacji? W styczniu 2024 r. tylko najbardziej uważni obserwatorzy relacji polsko-niemieckich zauważyli, że senat RP po cichu odwołał zaproszenie przewodniczącej Bundesratu – izby wyższej niemieckiego parlamentu – do Polski. Co znaczące, sprawę tę nagłośniła redakcja podległego rządowi portalu Deutsche Welle, która w tym celu wyegzekwowała specjalne potwierdzenie tego faktu w dziale prasowym Senatu. Jeśli niemiecki portal podkreślał, że musiał sam wyciągać informacje o zawieszeniu wizyty od strony polskiej, to było to pośrednie zademonstrowanie, że Berlin jest rozdrażniony. Jak można spekulować, niespecjalnie biegła w polityce międzynarodowej Małgorzata Kidawa-Błońska nie zorientowała się, że Manuela Schwesig z SPD to polityczna patronka inicjatywy rury bałtyckiej. Jak się zdaje, ktoś musiał szefową Senatu przywołać do porządku i przypomnieć jej, że takie honorowanie niemieckiej patronki Nord Stream 1 i 2 byłoby nie na miejscu.

Potem na linii Berlin – Warszawa gromadziły się rozmaite zgrzyty, tak jak np. przerzucanie niemieckich uchodźców przez patrole policji na polskie terytorium. Niemcy uchyliły się też od idei Tuska finasowania obrony granicy polsko-białoruskiej z budżetu Unii.

Wszystkie sporne kwestie miały być rozstrzygnięte w czasie wizyty kanclerza Olafa Scholza w Warszawie 2 lipca br. I znów doszło do zadziwiającej sytuacji. „Gazeta Wyborcza" ogłosiła w poniedziałek 1 lipca pozytywny przełom w polsko-niemieckim sporze o reparacje. Dziennik z Czerskiej pisał: „We wtorek (2 lipca) odbędą się pierwsze od sześciu lat polsko-niemieckie konsultacje rządowe. Niemcy wiozą miliony euro dla polskich ofiar III Rzeszy, ale nie tylko – wynika z ustaleń »Gazety Wyborczej«". I dalej: „Wiadomo, że jednym z wynegocjowanych wcześniej tematów będzie przekazanie przez Niemcy sporej sumy (mówi się o paruset milionach euro) na wypłatę odszkodowań dla żyjących ofiar niemieckich represji z czasów okupacji. Z szacunków wynika, że takie reparacje dotyczyłyby ok. 45 tys. osób".

Jakież musiało być zdumienie „Wyborczej", gdy następnego dnia 2 lipca br. Olaf Scholz po spotkaniu z Donaldem Tuskiem w Warszawie o żadnym zadośćuczynieniu nie wspomniał. Media liberalne nabrały wody w usta, a media z prawej strony skrytykowały Tuska, że nie potrafił nic wywalczyć od Niemców. Na podstawie rozmaitych przecieków z obozu PO można

eprasa.pl f58ce10943

jednak zaryzykować hipotezę, że Scholz, owszem, przywiózł do Warszawy ofertę dla polskich ofiar wojny, ale okazała się ona tak mizerna, że Tusk poczuł się wystrychnięty na dudka. W rezultacie zdecydowanie odrzucił propozycję Berlina, a w tej sytuacji Scholz schował sprawę pod sukno. Podobno Scholz chciał, aby wypłata była jednorazowa i stosunkowo niska. Tusk przestraszył się wtedy, że przyjęcie takiej oferty tylko ośmieszy obecny rząd.

Wróćmy do enuncjacji „Wyborczej" sprzed wizyty Scholza. „Gazeta" sugerowała, że w czasie wizyty mają zapaść jakieś ważne deklaracje mające przyczynić się do „wzmocnienia polskiej obronności". I znów na konferencji Scholza i Tuska nie pojawił się żaden konkret w tej kwestii. Czy plotki o jakiejś ofercie Berlina w dziedzinie obronności były jedynie pobożnymi życzeniami Warszawy? Czy też Scholz rzeczywiście przywiózł jakąś ofertę, ale Tusk uznał ją za zbyt mizerną, by ją przyjąć?

PREZYDENT STEINMEIER SKONFUNDOWANY

Sierpień nie poprawił atmosfery. Prezydent Niemiec przybył do Warszawy na uroczystości 80. rocznicy wybuchu Powstania Warszawskiego, ale mało kto uznawał ten przyjazd za jakiś specjalny sukces dyplomatyczny. Po pierwsze, strona polska zmęczona jest już niemiecką formułą „chętnie przeprosimy, ale o żadnych pieniądzach nie ma mowy".

Przeprosiny Steinmeiera w Warszawie za ogrom cierpień Polaków związanych z Powstaniem Warszawskim nie były niczym nowym. Niemiecka głowa państwa przepraszała już Polskę w 2019 r. w Wieluniu. Natomiast stronę niemiecką miało irytować skandowanie przez Polaków na cmentarzu Wolskim: „Reparacje, reparacje!". Niemieccy dyplomaci mieli mieć pretensje, że rząd nie zorganizował wizyty tak, by do zderzenia emocji nie doszło.

Wreszcie atmosfery nie poprawiło też dość chłodne przyjęcie przez polskie media ogłoszenia wspólnego podręcznika polsko-niemieckiego do klasy VIII szkoły podstawowej, który ma być materiałem pomocniczym dla nauki historii. Problem w tym, że podręcznik ten pojawił się zbyt późno. Gdyby trafił na rynek niemiecki w latach 90., być może zapobiegłby on fali zapomnienia o skali niemieckich zbrodni w Polsce i skupienia się w nauczaniu w RFN wyłącznie na Holokauście.

Sama wiara, że pomocniczy podręcznik będzie jakimś cudownym panaceum na niemiecką amnezję, był od początku przesadny. W Niemczech wspólne wydawnictwo rozeszło się jak dotąd w minimalnej liczbie 23 tys. egzemplarzy. Jedynym plusem było to, że Instytut Pileckiego w Berlinie robił, co mógł, aby przybliżyć Niemcom Powstanie Warszawskie.

Było to działanie na małą skalę. Dobre jednak i to. Jako ersatz na niedostatki porozumienia powtarzane jest tylko jedno hasło: „Jak najszybciej zbudujmy Dom Polsko-Niemiecki w Berlinie". Ostatnio mantrę tę powtórzyła z okazji rocznicy 1 września 1939 r. pełnomocnik rządu RFN Claudia Roth. To, że spora część Polaków chce jedynie pomnika polskich ofiar Niemców w Berlinie, a nie placówki, którą sformatuje głównie strona niemiecka, jest w stolicy Niemiec niezauważane.

RZECZYWISTOŚĆ RÓŻNI SIĘ OD STEREOTYPÓW

Ten nagły zimny przeciąg na linii Warszawa – Berlin nastąpił na życzenie samego Donalda Tuska. Zemściła się taktyka ogłaszania, że regres w relacjach polsko-niemieckich to wyłączna wina PiS. W tej sytuacji strona niemiecka uznała, że ona sama nie musi niczego zmieniać. A różnice opinii między Niemcami a Polską w kwestii odszkodowań i udziału Niemiec w militarnym bezpieczeństwie Polski są spore. Na tyle duże, że nawet Tusk nie może przejść nad nimi do porządku dziennego. Na to z kolei wybuchem irytacji zareagował Olaf Scholz. Był przekonany, że Tusk każdą jego ofertę zaakceptuje. Że wykaże wdzięczność za niemieckie poparcie w kampanii 2019 r. Tyle że Tusk na pewne ustępstwa iść nie może. Musi myśleć o przyszłorocznych wyborach prezydenckich. Musi przynajmniej próbować zmyć z siebie stereotyp „niemieckiego popychadła".

Nie należy tego rysu aktualnej polityki Tuska i Sikorskiego ani przeceniać, ani nie doceniać. Tusk jest skazany na kooperacje z Berlinem, ale jest już politykiem na tyle doświadczonym i jednocześnie świadomym pewnych swoich atutów, by móc reagować ostro, gdy Scholz robi się arogancki. Jedno można powiedzieć już na pewno – sprawa wysadzenia Nord Stream 2 będzie zadrą w relacjach polsko-niemieckich na długie lata.

Sprawę utrudnia jeszcze dodatkowo ostry kryzys polityczny w Niemczech, który usuwa polityczny grunt spod nóg kanclerza RFN. Prorosyjskość wschodnich landów Niemiec zaczyna wpływać na politykę całego państwa. A wschód atak na Nord Stream odebrał jednoznacznie źle. Dochodzi do tego irytacja niemieckich służb specjalnych. Uznały one zignorowanie przez ekipę Tuska wyraźnych wezwań do zatrzymania Wołodymyra S. za ciężką zniewagę.

Na dodatek sama RFN pod rządami koalicji „świateł drogowych" przeżywa ustrojowy kryzys.

Wyraźnym symptomem tego kryzysu są bardzo dobre wyniki partii Alternative für Deutschland w Saksonii i Turyngii w wyborach 1 września 2024 r. Wszystkie pewniki, które niemiecka elita sformułowała w okresie Republiki Bońskiej i chciała je mechanicznie przenieść do Republiki Berlińskiej, tracą dziś swą oczywistość. Niemiecki model cudu gospodarczego trzeszczy, w kasie państwa widać dno, a koalicja SPD-FPD-Zieloni wciąż traci autorytet. Mający dziesiątki problemów na głowie kanclerz Scholz nie ma cierpliwości do ekipy Tuska. A ta ośmiela się kręcić nosem na to, co przygotowano dla zaspokojenia oczekiwań Polaków.

12 września w Poczdamie Tusk ma otrzymać coś w rodzaju premii pocieszenia. Przyznano mu nagrodę M100 Media Award przyznawaną przez Seminarium Sanssouci – kolegium dziennikarzy niemieckich pod przewodnictwem burmistrza Poczdamu – Mike'a Schuberta z SPD.

Wszystko to za „niestrudzoną walkę z autokracją". Polski premier podobno ma ją otrzymać z rąk kanclerza Scholza.

Ciekawe, czy szef rządu RFN pojawi się w Poczdamie. Jeśli zatrzymają go jakieś „ważniejsze sprawy", to jasne będzie, że epoka lodowcowa na linii Tusk – Scholz nadal trwa.

Zdzisław Krasnodębski na platformie X skomentował te doniesienia tak: „Tusk odbierze w Sanssouci, siedzibie wielkiego przyjaciela Polski Fryderyka II, nagrodę »za walkę z autorytaryzmem«. I ktoś mówi, że Niemcy nie mają poczucia humoru?".

© ℗ Wszelkie prawa zastrzeżone

O WYNIKACH WYBORÓW W TURYNGII I SAKSONII CZYTAJ NA STRONIE 60

eprasa.pl f58ce10943

Z dr. Karolem Nawrockim, prezesem Instytutu Pamięci Narodowej
rozmawia Ryszard Gromadzki

Wszystko robię z myślą o Polsce

FOT. WOJCIECH STRÓŻYK/REPORTER

RYSZARD GROMADZKI: Nie ma pan poczucia, że przegrywamy batalię o narodową pamięć? Bohaterowie z polskiego panteonu niepodległościowego, o których od lat przypomina i których wydobywa z dołów niepamięci – realizując misję poszukiwań ofiar systemów totalitarnych – Instytut Pamięci Narodowej, tacy jak rtm. Pilecki, „Łupaszka" czy „Inka", nijak nie pasują do dość podłych czasów, które nastały, do „uśmiechniętej Polski" Tuska.

DR KAROL NAWROCKI: Patrzę na to z kilku perspektyw. Pamiętam dobrze czasy, które z pewnością i pan pamięta, kiedy postacie, które pan wymienił, i wiele innych wchodziły dopiero do zbiorowej pamięci Polaków, więc odpowiedź na to pytanie chciałbym podzielić na dwie części.

„Wygraliśmy" tych bohaterów nie tylko instytucjonalnie. Przede wszystkim społecznie, bo przecież w całej Polsce działał wielki ruch osób dobrej woli, wrażliwych na kwestie historyczne, dzięki którym mamy Narodowy Dzień Pamięci Żołnierzy Wyklętych, mamy odnalezionych bohaterów, choćby wspomnianą przez pana Danutę Siedzikównę „Inkę". Dlatego z całą pewnością udało się przywrócić ich narodowej pamięci po 45 latach sowieckiej propagandy i pierwszych latach transformacji ustrojowej, kiedy ten polski kompas wartości był bardzo rozregulowany.

Co do tej najświeższej historii, o którą pan pyta, to mam swoją diagnozę. Ruch społeczny przy wsparciu instytucji doprowadził do głębokiego poczucia, że mamy swych bohaterów, którzy są wzorcem dla młodzieży, a także bohaterami osób starszych, które tyle lat na to czekały. Jednak obchody ku czci tych bohaterów zostały w pewnym sensie zinstytucjonalizowane. Rozmawiałem o tym z wieloma ludźmi, zanim zacząłem pracować w Instytucie Pamięci Narodowej. Przez wiele lat byłem społecznikiem działającym na rzecz polskiej pamięci historycznej na Pomorzu. Zdaniem wielu tych osób pamięć o bohaterach, których Polacy odkryli po upadku komunizmu, została nadmiernie zinstytucjonalizowana. Nie chcę powiedzieć, że trafiła do mainstreamu, ale jest faktem, że po dekadach cenzury ta tematyka zagościła szeroko w telewizji, zaczęła być wykorzystywana przez polityków. W rezultacie energia społecznego przeżywania tej pamięci została wytracona.

eprasa.pl f58ce10943

Może poza stadionami. Narodowa pamięć jest w środowisku kibicowskim nadal żywa, czemu kibice regularnie dają wyraz.

To prawda. Zresztą kibice powiedzieli mi kiedyś wprost: „My będziemy, jak oni znikną". Kiedy sprawa trafiła na poziom instytucji, widziałem rzeczywiście jakby mniejsze zaangażowanie z ich strony. Natomiast polskie stadiony wciąż żyją historią. Polscy kibice i ich pielgrzymka na Jasną Górę organizowana przez ks. Jarosława Wąsowicza są tego dowodem – i trzeba to docenić. My też jesteśmy trochę winni; my – historycy, instytucje publiczne, bo popadliśmy w przekaz, który może być momentami mało wiarygodny dla młodzieży.

Bo za dużo w nim tromtadracji, postaci ze spiżu, a za mało prawdziwego życia?

Tak to widzę. Postacie, do których się odnosimy, dla mnie są niekwestionowanymi bohaterami. To nie jest próba podważenia ich autorytetu. Natomiast młodzież, z którą regularnie rozmawiam, chce widzieć bohaterów z krwi i kości, z ich problemami i słabościami. Przecież to byli ludzie, mówimy o Żołnierzach Wyklętych, którzy sześć lat byli na wojnie, a później dalej tę wojnę prowadzili przez kolejne lata.

Ukraińcy już w czasie wojny zgodzili się na ekshumację żołnierzy Wehrmachtu, więc wojna nie jest przeszkodą w relacjach z Niemcami

Często ich życiorysy to są historie na pasjonujące scenariusze filmowe. Jest tam wszystko: straceńcza odwaga, zdrada, miłość i śmierć... Taka jest opowieść o „Ogniu", „Łupaszce" czy „Roju".

W ostatnich latach kilka razy uczestniczyłem w urodzinach Wandy Bortkiewicz, łączniczki wspomnianego przez pana Zygmunta Szendzielarza „Łupaszki", która osobiście znała Danutę Siedzikównę „Inkę". Ona też opowiadała o tych emocjach, które są między młodymi ludźmi. Rozmawiając z młodzieżą, usłyszałem, że stworzyliśmy postacie posągowe. Oni są posągowi, służyli wielkiej sprawie, byli niezłomni, oddawali życie za ojczyznę, to była dla nich rzecz naturalna. Jednak powinniśmy uczyć o nich także jak o ludziach z krwi i kości, którzy się zakochują, mają swoje problemy i rozterki. Ta przestrzeń nie została wypełniona. Jedyne, czym jest wypełniona, to ordynarne kłamstwa, że Żołnierze Wyklęci byli bandytami i mordercami.

Rzekomymi mordercami Żydów i Białorusinów. Takie oskarżenia cały czas rzuca się wobec części Wyklętych.

No właśnie. Złodziejami, grabieżcami itd. Na szczęście to margines wśród historyków i publicystów, ale takie głosy się pojawiają. Podsumowując ten wątek – mam wrażenie, że pewna energia społeczna się wytraciła. Po pierwsze, na skutek tego, że prawda historyczna się zinstytucjonalizowała. Po drugie, w rezultacie tego, że stworzyliśmy postaci posągi, które dla młodzieży nadal są inspirujące, ale już tak nie pociągają, bo są nazbyt pomnikowe.

Kiedy pytałem pana o to, czy nie przegrywamy batalii o polską narodową pamięć, miałem na myśli nie tylko kontekst wewnętrzny, lecz także zewnętrzny – jak to, co święte dla naszej zbiorowej pamięci, jest brutalnie deptane za granicą. Kwestia ekshumacji i godnego pochówku Polaków, ofiar bestialskiego ludobójstwa dokonanego przez Ukraińców na Wołyniu i dawnych Kresach Wschodnich, jest najbardziej wymowna. Dlaczego polskie państwo i jego instytucje są w tej sprawie tak bezradne?

Jestem w tej szczęśliwej sytuacji jako prezes Instytutu Pamięci Narodowej, choć oczywiście rozumiem geopolitykę i wagę tego, co dziś dzieje się na Ukrainie, że dla mnie najważniejsza jest prawda historyczna. Ukraińcy w bestialski sposób wymordowali ok. 120 tys. Polaków, w tym kobiet, dzieci i starców, a w 1,3 tys. miejscowości, gdzie byli mordowani, nie ma dzisiaj nawet krzyża.

Instytut Pamięci Narodowej od wielu lat wysyła wnioski o rozpoczęcie prac poszukiwawczych i ekshumacyjnych i widzimy niezdrowy upór strony ukraińskiej. Zaznaczam, że wojna nie ma tu nic do rzeczy, bo – jak powiedziałem – wnioski o rozpoczęcie ekshumacji zaczęliśmy wysyłać przed wojną. Co więcej, Ukraińcy już w czasie wojny zgodzili się na ekshumację żołnierzy Wehrmachtu, więc – jak się okazuje – wojna nie jest przeszkodą w relacjach z Niemcami.

Oczywiście znam powody ukraińskiego stanowiska w tej sprawie, ale rozumiem, że pana pytanie dotyczy podmiotowości polskiej polityki pamięci.

Trudno dostrzec podmiotowość polskiej polityki pamięci wobec Ukrainy. Wymowna jest tu niedawna wypowiedź ukraińskiego ministra spraw zagranicznych Dmytra Kułeby, obecnie już byłego, na Campusie Polska w Olsztynie, który zrównał ludobójstwo dokonane przez ukraińskich nacjonalistów na Polakach, na Wołyniu i w Małopolsce Wschodniej z akcją „Wisła". Towarzyszący Kułebie szef polskiego MSZ, Radosław Sikorski, zostawił to bez reakcji. Porównywanie rzezi wołyńskiej z operacją „Wisła" jest uprawnione?

Odniosłem się bardzo krytycznie do tej wypowiedzi. W logice historycznej nie mieści się porównywanie akcji deportacyjnej, akcji „Wisła" – niezależnie od tego, jak ją oceniamy – do regularnej rzezi, do ludobójstwa. To jest porównanie, które żadnemu szefowi dyplomacji nie powinno przejść przez usta, szczególnie na terenie Polski. Ponadto pan minister Kułeba, mówiąc o tym, że historię zostawiamy historykom, chyba nie zdawał sobie sprawy, w jakiej sytuacji postawił Ukrainę. Wyobraźmy sobie, że za trzy, cztery lata, może za pięć, już po wojnie – niech Bóg da Ukrainie zwycięstwo, bo jest naturalne, że to po stronie Ukrainy są w tej wojnie nasza sympatia i nasze kalkulacje geostrategiczne – Ukraińcy będą się domagali rozliczenia zbrodniarzy i ekshumowania ofiar. Niech wtedy ministrowi Kułebie ktoś powie: „Zostawmy historię historykom, budujemy wspólną przyszłość". Przecież ten ktoś wywołałby międzynarodowy skandal. Tymczasem ukraiński minister przyjeżdża do Polski, ojczyzny naszych 120 tys. rodaków zamordowanych przez Ukraińców z bezprzykładnym okrucieństwem, i mówi, by zostawić to historykom.

Minister spraw zagranicznych RP stawiający Polskę w roli podmiotu w relacjach międzynarodowych czy każdy polski szef dyplomacji powinien w zdecydowany sposób zareagować na takie słowa. My, jako państwo, pozwalamy sobie na tracenie naszej podmiotowości w polityce pamięci. Zachwycamy się gestami niemieckiego prezydenta, który po raz czwarty, piąty i szósty przeprasza

eprasa.pl f58ce10943

Polaków za niemieckie zbrodnie w czasie drugiej wojny światowej, ale konsekwencji tego nie ma żadnej, bo Niemcy nie płacą Polsce reparacji. Inną sprawą jest, że polski rząd abdykuje w sprawie reparacji. Rząd Donalda Tuska nawet nie podjął w tej sprawie negocjacji.

Ponadto minister spraw zagranicznych naszego drugiego sąsiada porównuje okrutną śmierć 120 tys. ludzi do akcji deportacyjnej, a polski minister spraw zagranicznych puszcza to mimo uszu. Ja milczeć nie zamierzam, jestem szefem niezależnej instytucji państwa polskiego odpowiedzialnej za pamięć historyczną.

My w polityce pamięci jesteśmy jak kula bilardowa, odbijamy się od ścian: każdy może powiedzieć o naszej historii, co tylko mu w duszy zagra. Nie realizujemy naszej narodowej agendy, nie ma ekshumacji, nie ma reparacji. W sprawie reparacji od Niemiec polski rząd abdykuje. W kwestii ekshumacji na Ukrainie sprawa jest bardziej skomplikowana, ale i tak nie da się wytłumaczyć stanowiska ukraińskiego rządu. Upór Ukrainy w tej sprawie w dłuższej perspektywie jest szkodliwy dla samej Ukrainy.

Innym obszarem, niezwykle trudnym, jeśli chodzi o ochronę polskiej pamięci, są relacje polsko-żydowskie. Wiele wpływowych środowisk i instytucji żydowskich rozpowszechnia narrację o polskim współudziale w Holokauście. Jak walczyć z tym odium? Czy w emblematycznej sprawie Jedwabnego nie powinno się przeprowadzić ekshumacji, która mogłaby pomóc obalić mit o polskim współudziale w tej niemieckiej zbrodni na Żydach?

Znając fakty dotyczące tego, co wydarzyło się w Jedwabnem, nie mam wątpliwości, że gdyby nie okupacja niemiecka, za którą przecież odpowiadają Niemcy, nie doszłoby do mordu w Jedwabnem. Rzeczą oczywistą jest, że inspiratorami tej zbrodni byli Niemcy. Polityka divide et impera realizowana przez Niemców na terenach okupowanych obejmowała też zachęcanie miejscowego elementu przestępczego do zbrodniczych praktyk.

Jeśli chodzi o Jedwabne, to zgoda na ekshumacje nie leży po stronie Instytutu Pamięci Narodowej. IPN jest predestynowany do tego, aby podjąć proces ekshumacyjny na Wołyniu, natomiast bez inicjatyw ministra sprawiedliwości i bez uzgodnień, już nie tylko międzypaństwowych, lecz także z żydowską wspólnotą wyznaniową, która stoi na stanowisku, że szczątki ludzkie są nienaruszalne, podjęcie ekshumacji w Jedwabnem jest niemożliwe. Ta sprawa jest więc poza spektrum działania Instytutu. Znam publikacje naukowe i pierwsze próby ekshumacji w tym miejscu i nie mam głębokiego przekonania – mówię to jako historyk, po rozmowach z fachowcami – że ta ekshumacja doprowadziłaby do nowych ustaleń.

W polityce pamięci jesteśmy jak kula bilardowa, odbijamy się od ścian: każdy może powiedzieć o naszej historii, co tylko mu w duszy zagra. Nie realizujemy naszej narodowej agendy

Niestety, Jedwabne stało się symbolem, wokół którego – nie nazwę ich historykami, bo są to hochsztaplerzy wiedzy historycznej – próbują doprowadzić do obarczenia Polaków winą za Holokaust. Jest to praktyka, na którą bardzo zdecydowanie reagują swoimi badaniami naukowymi dr Piotr Gontarczyk, prezes Mateusz Szpytma czy prof. Grzegorz Berendt. Najgorsze jest to, że wokół Jedwabnego tacy naukowcy jak Barbara Engelking czy Jan Grabowski tworzą daleki od obrazu historycznego mit Polaków jako współodpowiedzialnych za Holokaust. Na to radykalnie się nie zgadzam.

Po raz pierwszy prezes Instytutu Pamięci Narodowej deklaruje gotowość walki o urząd prezydenta RP jako kandydat PiS. Podtrzymuje pan ten zamiar?

To był skrót leadowy, klikbajtowy. Bo gdyby ktoś wczytał się dokładnie w moje słowa, to owszem: jestem gotowy służyć państwu polskiemu tam, gdzie moje kompetencje, umiejętności, możliwości zostaną uznane za właściwe. Więc ta odpowiedź, która pojawiła się w tytule „Jestem gotowy", była nieco bardziej skomplikowana.

Przez całe życie – a na ścieżce zawodowej jestem od 20 lat – chcę służyć państwu polskiemu. Dzisiaj z wielką satysfakcją to robię jako prezes Instytutu Pamięci Narodowej, a przyszłości nie jestem w stanie przewidzieć, jesteśmy w stanie tylko ją prognozować. Na razie nie jestem nawet kandydatem na prezydenta.

„Jestem żołnierzem Rzeczypospolitej" – tak powiedział pan o sobie w jednym z wywiadów. Nie słyszałem, żeby cywilny polityk w Polsce w ten sposób określał swoją służbę publiczną.

To był dokładnie ten sam wywiad i konkluzja mojej gotowości startu w wyborach prezydenckich. Oczywiście nie jestem żołnierzem w sensie zawodowym, choć współpracuję z wieloma żołnierzami, weteranami wojen, ludźmi, którzy odpowiadają za bezpieczeństwo Polski i stawiali na szali dla Polski swoje życie. Żołnierz Rzeczypospolitej to ktoś, kto gotowy jest służyć swojej ojczyźnie i oddać całe serce dla Polski. Wszystko, co robię w swoim zawodowym życiu, robię z myślą o Polsce.

Wygląda na to, że konkurencja – być może z jednej i drugiej strony politycznej barykady w Polsce – dostrzegła w panu kogoś, kto może namieszać w wyborach prezydenckich. Stąd pewnie tekst, który ukazał się kilka dni temu w jednej z gazet, o pana znajomości z „Wielkim Bu", czyli Patrykiem Masiakiem – człowiekiem związanym z przestępczym półświatkiem?

Biorąc pod uwagę, że ten artykuł pojawia się w kontekście bycia przeze mnie kandydatem na kandydata, trzeba założyć, że nie jest on przypadkowy. Być może jest jakaś nerwowość po stronie niektórych osób, że oto nie polityk, nie członek partii politycznej, człowiek spoza establishmentu politycznego…

… ale człowiek z charyzmą, która w tej konkurencji, którą są wybory prezydenckie, jest rzeczą bezcenną.

Bóg zapłać, panie redaktorze. Powiedziałbym raczej: człowiek z krwi i kości, który przeszedł długą życiową drogę i jest w stanie dogadać się zarówno z bokserami na sali treningowej, jak i z profesorami na poważnych konferencjach krajowych i międzynarodowych. Może to wzbudza jakiś niepokój w tych, którzy w przeciwieństwie do mnie od 20 czy 30 lat są etatowymi politykami?

© ℗ Wszelkie prawa zastrzeżone

eprasa.pl f58ce10943

Donald Tusk może poświęcić ministra sprawiedliwości Adama Bodnara

FOT. PAWEŁ SUPERNAK/PAP

Tusk ucieka przed Tuskiem

Rafał A. Ziemkiewicz

Ci, którzy wynieśli Koalicję Obywatelską do władzy, żądają dorzynania watahy. Premier jednak wie, że ślepa nienawiść prowadzi w ślepy zaułek. Sam staje się wrogiem swoich wyborców

Mówiąc obrazowo: Donald Tusk musi uciekać przed sforą brytanów, które sam przez długi czas hodował i z powodzeniem szczuł na PiS. Powarkiwać na pana niekarmiącego ich tym, czego chcą, zaczęły one już jakiś czas temu, coraz głośniej, ale teraz ich długo wzbierające niezadowolenie wybuchło – jak zwykle w takich przypadkach za przyczyną zdarzenia raczej drobnego, które wcale nie było żadnym skandalem: po prostu premier kontrasygnował nominację prezydenta dla sędziego Sądu Najwyższego, do czego zobowiązuje go prawo. Tyle że jest to sędzia wywodzący się z grona, którego brytany Tuska najbardziej nienawidzą. Odebrały więc ten podpis jako zdradę.

Problem Tuska polega na tym, że po prostu nie może spełnić tego, co sforze obiecał, a w każdym razie tego, wobec czego pozwalał jej żywić złudzenia, iż w nagrodę za gryzienie PiS dostanie. A uciec przed brytanami nie ma dokąd. Pozostaje jedyna nadzieja, że rzucenie sforze na pożarcie ministra Bodnara zdoła ją zadowolić, przynajmniej na jakiś czas. Tak właśnie należy rozumieć nieoczekiwane wezwanie premiera, by ministrowie – niby wszyscy, w ramach większej akcji, ale konkretne nazwisko padło tylko jedno, właśnie ministra sprawiedliwości – odbyli „publiczną spowiedź" przed „zainteresowanymi środowiskami" ze swoich dotychczasowych poczynań.

ZBUNTOWANI BOJÓWKARZE

Porzucając metafory, przeciwko Tuskowi zbuntowała się najwierniej mu dotąd służąca bojówka: przywódcy prawniczego rokoszu, który za rządów Zjednoczonej Prawicy sparaliżował najpierw próby zreformowania wymiaru sprawiedliwości, a następnie, w dużym stopniu, całe państwo. Pod wpływem inicjatywy Wolne Sądy oraz sędziowskich stowarzyszeń Iustitia i Themis, stanowiących de facto sprzymierzone z PO partie polityczne, znalazło się od kilkudziesięciu do kilkuset sędziów, którzy swymi orzeczeniami zapewniali bezkarność wszelkim formom agresji, kierowanej przeciwko rządzącym i przeciwko szeroko rozumianej prawicy i Kościołowi, oraz blokowali poczynania rządzących, czego szczególnie szkodliwymi dla Polski przejawami były wyroki w sprawie elektrowni w Turowie czy udrażniania dla żeglugi Odry.

Ponieważ ludzie przewodzący rokoszowi legitymowali się często tytułami i etatami profesorskimi na wysoko poważanych wyższych uczelniach, łatwo było propagandowo przedstawić ich bunt jako działanie w obronie prawa, rzekomo łamanego przez Zjednoczoną Prawicę; poza „autorytetem instytucjonalnym" wielu rokoszan dysponowało też znakomitą siecią kontaktów na Zachodzie i nie miało żadnych zahamowań, by wykorzystać je przeciwko rządowi własnego państwa.

W istocie jednak zarzewiem rokoszu nie były żadne problemy merytoryczne związane z reformą wymiaru sprawiedliwości. Sami liderzy buntu wielokrotnie wcześniej twierdzili, że taka reforma jest konieczna, że trzeba zmienić sposób wyboru KRS i wprowadzić realną odpowiedzialność dyscyplinarną – pod dokumentami i starymi publikacjami zawierającymi tego rodzaju postulaty można znaleźć wiele nazwisk późniejszych liderów i kibiców antypisowskiego buntu, m.in. Andrzeja Rzeplińskiego, Jacka Dubois czy Ewy Łętowskiej (ta ostatnia publicznie krytykowała „taśmociągi reprywatyzacyjne", które utworzyły niektóre sądy na usługi mafii „odzyskującej" nieruchomości w polskich miastach).

Chodziło jednak o to, kto ma prawo takie czy inne zmiany wprowadzać. Środo-

eprasa.pl f58ce10943

wisko prawnicze, jak zresztą wiele innych w pomagdalenkowej Polsce, zhierarchizowane było niczym stado pawianów.

Na głównym medialnym froncie ludzie w rodzaju: profesor prawa UJ, którego ojciec był również profesorem prawa, którego żona też jest profesorem prawa, syn, również profesor, wykłada na zagranicznej uczelni, a w dalszej rodzinie roi się od wziętych adwokatów (wiedzą państwo, o którego z częstych gości TVN24 chodzi?). Za ich plecami – sieć powiązanych rodzinnie i towarzysko pomniejszych autorytetów, z których każdy każdemu coś zlecał lub coś u kogoś zamawiał, u kogoś studiował, przyjmował na aplikacje w swojej kancelarii czyjeś dzieci albo promował je do habilitacji bądź nominacji w zamian za wzajemne przysługi. Od zawsze jedyną drogą skutecznego awansu była tu kooptacja od wewnątrz, narzędzi temu służących – różnego rodzaju delegacji, ewaluacji, szkoleń etc. – natworzono przez lata co niemiara. I nagle w ten światek uderzyła wiadomość, że mają słuchać „jakiegoś Ziobry", mało tego, że taki byle kto, „nie wiadomo, kto go rodził", jak by to ujęły dawne hrabiny, zamierza odwieczne przywileje i podległości wywracać do góry nogami! Szok! Oczywiście prawnicze towarzystwo było na swój sposób inkluzywne, mógł w nim uzyskać akceptację nawet zaledwie były wiceminister i tylko magister prawa Jerzy Stępień – ale o to się trzeba było we właściwy sposób i u właściwych osób postarać! To, że ktoś akurat został ministrem, bo jego partia „przypadkiem" wygrała wybory, nie uprawniało absolutnie do niczego.

PIS NIE DOCENIŁ OPORU

Istotę sprawy otwarcie wyłożył w jednym z wywiadów właśnie wspomniany magister Jerzy Stępień (proszę zwrócić uwagę, że nigdy tak nienazywany: albo kwestię jego rangi naukowej pomijano, albo wręcz tytułowano go publicznie „profesorem" – w przeciwieństwie do stale szturchanej słowem „magister" przewodniczącej Przyłębskiej: to przyczynek do rozważań, jak tytuły naukowe stały się dla polskiej inteligencji substytutem tytułów szlacheckich i arystokratycznych). „Oni chcą wymienić elity!" – przestrzegł z autentycznym oburzeniem. I to było najważniejsze: dla prawniczych elit rządy PiS były rabacją chamstwa, które podważało naturalny porządek świata. Dlatego nie mogło być z buntownikami żadnych negocjacji, żadnych kompromisów: musieli być wyparci z pałaców, do których się wdarli, i wytępieni do szczętu.

Na swoją zgubę PiS podchwycił tę optykę. Zarzucił pierwotny pomysł, by – podobnie jak w czasie poprzedniej, wygranej kampanii przeciwko temu środowisku, o otwarcie dostępu do zawodów prawniczych – po prostu dać narzędzia do rozbicia kastowego układu w prawniczych korporacjach i KRS rzeszy młodszych, aspirujących prawników. Uznano, że da się narzucić establishmentowi prawniczemu polityczną kontrolę, jeśli uczyni się go przedmiotem powszechnej społecznej niechęci i potępienia, na które w oczach wielu Polaków „nadzwyczajna kasta" (ten lapsus sędzi Kamińskiej był doskonałym prezentem dla partii Jarosława Kaczyńskiego) jak najbardziej zasłużyła.

Tej wojny Zjednoczonej Prawicy wygrać się nie udało. Nie doceniła ona siły oporu środowiska, które w ten sposób sama skonsolidowała w obronie dotychczasowego stanu rzeczy, nie uświadamiała też sobie, jak silny nacisk jest w stanie wywrzeć na polski rząd w obronie swych kolegów europejska prawnicza międzynarodówka; last but not least – do reform nie zabrała się w sposób zręczny ani przemyślany. Kolejne działania rządu były paraliżowane, blokowane i bojkotowane, aż doszło do kompletnego ugrzęźnięcia zmian i stopniowego gnicia systemu.

Powrót do władzy Tuska wprawił liderów prawniczego rokoszu w graniczący z euforią entuzjazm: spodziewali się, że natychmiast „znowu będzie, jak było" za czasów przewodniczącego Żurka i posła Burego. Oczekiwania, których nie kryli, mieli, i wciąż mają, wysokie: m.in. ma zostać przywrócony monopol dotychczasowego establishmentu na kontrolę dostępu do stanu sędziowskiego i awansów, a to wymaga, by wszyscy sędziowie, których rekomendował „neo-KRS" zostali usunięci, w najlepszym wypadku pozbawieni prawa do uczestnictwa w korporacyjnych procedurach. To w oczywisty sposób jest sprzeczne z prawem, powiedzmy sobie jednak, że kto jak kto, ale profesorowie i korporacyjni liderzy najlepiej wiedzą, że nie liczy się prawo, tylko układane przez nich wykładnie. Patrzą na sprawę od strony teoretycznej: Tusku, daliśmy ci władzę, czas na nagrodę!

STRACH PRZED CHAOSEM

Jednak Tusk zdaje sobie sprawę, że jakkolwiek niechęć społeczeństwa do środowisk prawniczych nie okazała się tak decydująca, jak sądził Kaczyński, to jednak jest potężna. Chyba nie sposób znaleźć w Polsce, poza samymi sędziami, nikogo, kto byłby z pracy sądów zadowolony. „Neosędziowie" – jak ich nazwała propaganda PO na użytek walki o władzę – to już prawie jedna czwarta ogółu polskich sędziów. Trudno znaleźć w orzecznictwie ostatnich lat jakiś wyrok, w którym na tym czy innym etapie w ten czy inny sposób nie uczestniczyłby któryś z nich. Tusk może nie ma wiele wyobraźni poza tym, co dotyczy politycznych intryg i znajdowania nowych sposobów poniżania swych wrogów, ale ma jej dość, by zrozumieć to, czego zacietrzewieni i dyszący żądzą zemsty na „zbuntowanym chamstwie" przywódcy prawniczej szlachty nie chcą widzieć: że taki chaos może wysadzić mu cały system w powietrze, a parasol trzymany teraz nad bezprawiem koalicji przez Komisję Europejską może zostać w każdej chwili zwinięty.

Szuka więc kompromisów – tymczasem coraz bardziej rozczarowani i coraz bardziej wściekli rokoszanie o żadnych kompromisach słyszeć nie chcą. Najedli się przez ostatnie osiem lat strachu i upokorzenia, żądają szubienic i pręgierzy, cofnięcia zegara o osiem lat i niczego mniej.

W tej sytuacji Tusk, swoim zwyczajem, sięga po chwyt, który stosował już z powodzeniem: wystawia podwładnego jako „zderzak". Pamiętają państwo, jak swego czasu pocił się i wił wystawiony w ten sposób Zbigniew Chlebowski? Tak samo ma się teraz pocić Bodnar, zmuszony do spowiadania się z kontrasygnaty swojego szefa. Jeśli uda mu się w imieniu Tuska przekonać szlachtę w togach i gronostajach, „że jesteśmy wciąż po stronie praworządności, bez żadnej kalkulacji, bez żadnych dwuznaczności", to przetrwa. Jeśli nie… to – parafrazując klasyka – takich prawników może sobie Tusk kupić jeszcze wielu w dowolnym sklepie z prawnikami.

© ℗ Wszelkie prawa zastrzeżone

eprasa.pl f58ce10943

Casting na pandemię

FOT. ADOBESTOCK

Jerzy Karwelis

Wysyp pandemicznych strachów to wcale nie efekt sezonu ogórkowego

Mamy do czynienia z pandemią… proponowanych pandemii. Optymiści uważają, że to z powodu szukania tematów w sezonie ogórkowym, ale jeżeli się dobrze przyjrzeć, to widać, że sprawa jest poważna. Mamy wręcz jakiś „konkurs piękności", bo propozycji na królową sezonu jest sporo. Pora więc przyjrzeć się kandydatkom pandemicznym w tym dziwnym castingu.

KORONAWIRUS

No, mamy już wieszczenia, że COVID wrócił, szczególnie z ust opisywanego już na łamach „Do Rzeczy" głównego inspektora sanitarnego, dr. Pawła Grzesiowskiego. Ten w mediach wskazuje, że rośnie liczba zakażonych koronawirusem, a właściwie osób z pozytywnymi wynikami testów. Jako że ludzie sami się nie bardzo testują, a leczy się to jako grypę, to skąd doktor czerpie tę zatrważającą wiedzę? Działają w zasadzie dwa monitoringi: testy zlecone przez lekarza wedle rekomendacji resortu, kiedy pacjent przyjdzie z objawami grypy, i drugi sposób – wyraźnie ulubiony przez nowego szefa sanepidu – badanie ścieków miejskich pod kątem obecności wirusa w nieczystościach. I tu jest wzrost.

Słynny omikron, który pozostaje najbardziej medialnie utrwalonym wariantem, jest już w odwrocie, obecnie pozostał (w mediach) wariant JN.1. Wykryty on został rok temu w Luksemburgu i reprezentuje typowy podwariant omikrona z charakterystycznym covidowym trendem pogłębiającym się z wariantu na wariant – jest coraz łagodniejszy i szybciej rozprzestrzeniający się. Objawy? Ból głowy i gardła, katar, czasem podwyższona temperatura. Poziom jego śmiertelności jest nieznany, jak wyznał inspektor Grzesiowski, co powoduje, że właściwie mamy wzrost wykrywanej pandemii kataru, gdyż służby sanitarne badają ścieki, ale już obecności wirusa u zmarłych – nie. Kłopot polega na tym, że ten podwariant wypiera już następny, FLiRT, też z dokładnie takimi samymi objawami jak poprzednicy. Różnicowanie wariantów ma tylko jeden sens – uzasadnia konieczność kolejnych szczepień.

MAŁPIA OSPA

Chorobę powoduje odzwierzęcy wirus MPVX. Jest to dolegliwość występująca głównie w rejonie Konga w Afryce. Zakażenie przenosi się głównie poprzez kontakt z padłymi zwierzętami. Między ludźmi przenosi się przez kontakt, w tym głównie seksualny. Sprawa małpiej ospy wybuchła w 2022 r., na samej końcówce pandemii COVID-19, stanowiła bardziej medialny zamiennik, gdy zainteresowanie poczciwą „koroną" spadło. Ciekawy był zarówno powód zniknięcia tego tematu, jak i – wynikający z tego – jego powrót w obecnych czasach.

Oto jak żalił się szef WHO, Tedros Ghebreyesus, kiedy w lipcu 2022 r. ogłaszał światowe zagrożenie zdrowia publicznego z powodu małpiej ospy: „Chociaż 98 proc. dotychczas wykrytych przypadków dotyczy homoseksualnych mężczyzn, to każdy narażony może zachorować na małpią ospę". Mpox, jak nazywa się małpią ospę, właśnie dlatego nie nadawał się na „kontynuatora" koronawirusa, który się już medialnie zużył. Te potwierdzone przez WHO rewelacje o specyficznej grupie „przodującej" w transmisji wirusa spowodowały, że temat umarł, gdyż ewentualna nowa pandemia stygmatyzowałaby jedną grupę, wtedy mocno chronioną, dziś już wyłącznie afirmowaną. Odczekano dwa lata, by zbudować narrację, że każdy może się zakazić, czyli dziś mpox może wracać, a kto się będzie naigrywał z „grupy celowej", tego się potraktuje mową nienawiści. Strach tylko myśleć, na co będą zakładane maseczki w przypadku pandemii mpox.

I choć wtedy, w 2022 r., mieliśmy zakażone mpoxem w Polsce 173 osoby i paniki nie było, to dziś, kiedy nie ma żadnego takiego przypadku w Polsce, panika jest siana, i to nie tylko przez nasze służby. Komisja Europejska weszła właśnie w znany sobie tryb tajnych negocjacji zakupu szczepionek na mpox.

Objawy małpiej ospy są znowu… podobne do grypowych, czyli covidowych. Jednak, by podkręcić panikę i zainteresowanie mediów, pokazuje się zdjęcia owrzodzonych ciał, w dodatku sprzed wielu lat, w dodatku z dalekiej Afryki. Jak widać z mediów, temat małpiej ospy roznosi się pandemicznie, wzmacniany nie tylko przez dziennikarzy sensatów, lecz także przez tzw. autorytety, liczące na społeczną niepamięć ich wróżebnych wyczynów z pandemii koronawirusa.

HPV

Tak, to jest ciekawa sprawa. Mówimy o wirusie uważanym za powód zachorowań głównie na raka szyjki macicy. Sprawa tego wirusa jest aktualna od dawna, jesteśmy od jakiegoś czasu świadkami kampanii uwrażliwiającej na tę kwestię, którą poprzedza – przypadek? – masowy

eprasa.pl f58ce10943

zakup szczepionek. Ostatnio powrót do tematu na Campusie Polska zapowiedziała minister zdrowia. Izabela Leszczyna stwierdziła, że specjalnie do Polski przyjeżdżają lekarze z zagranicy, by zobaczyć u nas raka szyjki macicy, bo tam – na Zachodzie – ten rak już nie występuje. U nas – a jakże – bo my się mało szczepimy na HPV, na Zachodzie zaś szczepią masowo.

Nic podobnego! Ktoś panią minister – łatwo, boć to polonistka – musiał wprowadzić w błąd. Poseł Konfederacji Grzegorz Płaczek wytknął, że w Wielkiej Brytanii czy Szwajcarii, gdzie bada się skuteczność szczepień na HPV, nie stwierdzono żadnych efektów akcji szczepiennej, dane z Australii zaś wskazują, że zachorowalność na raka szyjki macicy wręcz… wzrosła. Profesor zwyczajny dr hab. n. med. Jan Madej (współzałożyciel Centrum Chorób Szyjki Macicy i Sromu) stwierdził, że na sejmowym Zespole do spraw Bezpieczeństwa Szczepień Ochronnych Dzieci i Dorosłych ustalono, iż „praktycznie we wszystkich krajach prowadzących szczepienia przeciwko HPV, w okresie stosowania tych szczepień, współczynnik zachorowalności na raka szyjki macicy nie tylko nie zmniejszył się, lecz także w wielu przypadkach nawet znacząco się zwiększył".

Sprawa zaczęła się ostatnio robić głośna z powodu aktywności sanepidu wobec uczniów. Szkoły są obligowane przez ludzi Grzesiowskiego do wykazania liczby uczniów z roczników 2010–2015. A trzeba wiedzieć, że przedział 9–14 lat to właśnie grupa wiekowa przeznaczona do szczepień przeciwko HPV. I tu znowu trafiamy na kontrowersję o podłożu… seksualnym. Otóż wirus HPV roznosi się za pomocą kontaktów intymnych, w związku z tym szczepi się dzieci od lat dziewięciu. Nie wiadomo, jak to wygląda z seksualnością dzieci w tym wieku, ale wydaje się to przesadzoną ostrożnością.

Ponadto do szczepienia idą wszystkie dzieci, chłopcy też. Tak, na wirusa wywołującego raka szyjki macicy… Jednak oczywiście – powie jakiś wyrywny, że taki ktoś (powiedzmy dziewięcioletni chłopak) to sam się zakazi w czasie seksu od koleżanki z ławki i przeniesie wirusa na inną koleżankę w ramach seksualnego rozpasania, charakterystycznego dla wyjazdów na zielone szkoły. W dodatku – kolejny sztukmistrz pocovidowy – zakażenie tym wirusem jest dla większości z rocznie chorujących na niego 300 mln ludzi bezobjawowe. A więc zaszczepić trzeba będzie wszystkich (wersja covidowa) albo wdrożyć młodzieńczą wstrzemięźliwość seksualną (wersja chyba bardziej niemożliwa niż ta pierwsza).

POROZUMIENIE

Powód tego panikarskiego castingu jest prozaiczny. Chodzi o to, że model biznesowy ze szczepionkami jest rajem kumulacji zysków. Sprzedaje się z pozycji monopolistycznych, decydentami kupcami jest paru polityków na krzyż, ceny tajne, procedury przerzucają całą odpowiedzialność na rządy, płaci podatnik via rząd, nie ma reklamacji i gwarancji. Trzeba tylko nadmuchać podobną panikę jak za COVID, a tu – jak widać – wszystko jedno, jaki wirus się podstawi.

Przyjrzyjmy się akcji szczepionek na COVID. Cała propaganda wokół niej była najeżona sprzecznościami. Najpierw jedna–dwie dawki miały dać 100 proc. odporności, potem trzeba było i trzecią, i któryś tam wariant, bo wirus zaczął mutować. A więc dalejże mnożyć warianty. Jak dziś, ewidentnie przed sezonem grypowych zachorowań, które – przypadek? – mają podobne objawy i efekty co śmiertelny przecież koronawirus.

Jaki jest bilans? Nikt już nie wie, nawet dr Grzesiowski, kto jest i którą wersją szczepionki zaszczepiony w stopniu odpornościowym. Trudno więc powiedzieć, ilu ludzi jest zaszczepionych. Wiadomo, że dokonano 58,5 mln szczepień. Większość przestała się kłuć po dwóch dawkach i wedle covidowej nauki dawno już utraciła poszczepienną odporność. Ile pozostało szczepionek zakupionych? Trudno powiedzieć, choć ostatnio wydały się dane sprokurowane interwencją wspomnianego wcześniej posła Płaczka, że rząd Morawieckiego rozdał 13 mln dawek plus koszty przechowania i transportu. Ile wylano, bo się przeterminowały, trudno powiedzieć, ale zaryzykuję, że mogło to być drugie tyle. A więc wyrzuciliśmy tak z 2–3 mld zł za szeroki szczepionkowy gest. Do tego właśnie pod koniec sierpnia przeterminowało się u nas kolejne 25 mln szczepionek.

Mamy do czynienia z „porozumieniem ponad strzykawkami". Zdemaskowany już proceder nadreakcji i zakupu nikomu do niczego niepotrzebnych szczepionek jest kontynuowany, i to bez względu na wymiany władzy. W środku pandemii, kiedy program szczepienny czwartej fali szczepień się walił (7,1 proc. zaszczepionych), ówczesny minister zdrowia, Niedzielski, zamawia 500 tys. szczepionek dla dzieci, by miesiąc później, w maju 2023 r., napisać do Pfizera, że zamówionych przez siebie szczepionek (z poprzednich „fal" zakupowych) nie odbierze, bo… mamy wojnę za wschodnią granicą. Czyli zamawiamy za dużo, skarżymy się, nie odbieramy, drugą ręką zaś zamawiamy następną dostawę. Z tego pół miliona szczepionek Niedzielskiego zaszczepiły się promile i wszystko się przeterminowało albo wyjechało do Afryki jako dobroczynny dar.

Mamy szczepionkowe porozumienie bez względu na polityczne barwy. W październiku 2023 r. rząd się zmienia, ale nie hojna polityka szczepionkowa. W styczniu 2024 r. rozpoczyna się w Brukseli rozprawa z pozwu Pfizera przeciwko Polsce o nieodebrane 60 mln szczepionek o wartości – bagatela! – 6 mld zł. Polska się broni w Brukseli, ale rząd już zamawia (z terminem dostawy na wrzesień 2024 r.) ponad milion nowych szczepionek. Rzecz jasna, na nowy „śmiertelny" wariant JN.1. I znowu nam zostanie, bo – jako się rzekło – mamy nowy wariant FLiRT i szczepienie na „stary" wariant, jeśli kiedykolwiek miało sens, to w tym wypadku będzie już tylko kompletnym absurdem.

Cała akcja jest czyszczeniem magazynów, zwłaszcza że coraz częściej się wspomina, że będą próby użycia szczepionek na COVID, do zabezpieczania się przed małpią ospą. Magazyny muszą więc zejść bez względu na powód, bo inaczej nadzakupione partie szczepionek będą jak słoń stojący na środku salonu, którego nie sposób nie zauważyć. Zwłaszcza że kolejne władze, zamawiając kolejne szczepionki na kolejne warianty, dostawiają do tego salonowego słonia następne.

Mamy więc „pandemiczny casting". Próbę powtórki widowiska, które już ludzkość przeżyła (niecała). A wiadomo, że z odgrzewanymi gagami w spektaklu jest słabo. Tylko nieliczni się nabierają. I chyba tak będzie – te patogenne konkurentki do panikowania ludności mają tyle powabu, ile jest strachu w narodzie. I to ten poziom strachu, nie zaś jakieś epidemiologiczne czynniki, niewątpliwie badany również takimi testami pandemicznych wrzutek, zdecyduje, czy wejdziemy znowu na stare tory wiodące nas do kolejnego etapu „nowej (wtedy już) nienormalności".

© ℗ Wszelkie prawa zastrzeżone

eprasa.pl f58ce10943

Prawdziwy cel „języka śląskiego”

Andrzej Krzystyniak

Uzależnienie Polski od pieniędzy przyznanych z Unii Europejskiej w połączeniu z istnieniem odrębnej mniejszości narodowej stanowi wyraźny scenariusz cichego rozmontowywania naszej państwowości

Jeszcze dobrze nie ostygł podpis prezydenta Andrzeja Dudy wetujący ustawę o uznaniu gwary śląskiej za język regionalny, gdy minister edukacji zapowiedziała przyznanie 2 mln zł na ochronę rzekomo zagrożonej śląskiej tożsamości oraz nie mniej zagrożonego „języka śląskiego”.

Przypomnijmy, że postulat uznania śląskiej gwary za język jest tylko jednym z punktów programu głoszonego od wielu lat przez środowiska skupione wokół Ruchu Autonomii Śląska i jego akolitów, niekryjących swej proniemieckości skrywanej za wytrychem wielokulturowości. Warto również przypomnieć to, o czym wielokrotnie wspominałem na łamach „Do Rzeczy”, że ponadpółmilionowa grupa deklarująca w ostatnim spisie powszechnym narodowość śląską, wraz z używaniem „języka śląskiego”, nie poparła w ostatnich wyborach samorządowych Ruchu Autonomii Śląska i jego postulatów.

Dodajmy również, po raz kolejny, że uznanie „języka śląskiego” jest jedynie jednym z etapów – czego nie kryją środowiska „regionalistów” – na drodze do uznania narodowości śląskiej czy też, dalej jeszcze, autonomii. A może i pełnej niezależności od państwa polskiego?

Dwumilionowa dotacja, która popłynie na Śląsk ze znienawidzonej Warszawy, rzekomo uciskającej Śląsk i Ślązaków, na bliżej niesprecyzowane cele, trafi zapewne do organizacji niepałających sympatią do państwa polskiego.

Dla porównania: budżet dotacyjnego programu „Niepodległa” organizowany przez Ministerstwo Kultury i Dziedzictwa Narodowego w latach 2018–2022 dla całego kraju w przykładowym roku 2022 wynosił 3,5 mln zł. Można sobie zadać pytanie: Dlaczego działalność śląskich „regionalistów” niekryjących swej, delikatnie mówiąc, niechęci wobec państwa polskiego znajduje wsparcie tegoż państwa? Doprecyzowując – wsparcie rządzącej naszym państwem Koalicji Obywatelskiej wraz z najaktywniejszą w tym względzie Lewicą. Zauważmy też, że działania wspierające „wielokulturowość Śląska” nie spotykają się z oporem ze strony polityków Zjednoczonej Prawicy ze Śląska, która – jak mi wyznał naiwnie pytany o przyczynę jeden z jej polityków – „boi się utraty śląskiego elektoratu”.

PLAN UNII

Pomijając bierność „środowisk patriotycznych”, warto jednak przyjrzeć się przyczynie aktywności w popieraniu niewątpliwej destrukcji kulturowej państwa polskiego na Śląsku i zastanowić się nad nią.

Wielokulturowość, regionalizm, różnorodność, za którymi kryją się wszelakie cele mające udowodnić jak najmniejsze prawa Polski do Śląska i – szerzej – do Ziem Zachodnich przyznanych Polsce po 1945 r., niebędące w interesie państwa polskiego, są jednak zgodne z celami głoszonymi przez Unię Europejską utworzenia z krajów narodowych samodzielnych regionów zarządzanych z Brukseli (złośliwi wymienią tutaj również, a może przede wszystkim, Berlin). Wspólnoty niezależnych regionów, finansowanych z pominięciem własnych rządów, od nich też niezależnych, prowadzących własną niepodlegającą kontroli rządów centralnych „politykę zagraniczną”.

Stanowi to prawdziwy cel działań, wobec których państwo polskie okazuje

eprasa.pl f58ce10943

„Język śląski" to element negowania polskości FOT. TOMASZ KAWKA/EAST NEWS

się od kilkunastu lat bezsilne. Przyczyną są zapewne fundusze pochodzące z UE, które trafiają do Polski, a od których, likwidując sukcesywnie resztki przemysłu, głównie na Śląsku, zdajemy się być uzależnieni.

Uzależnienie Polski, a raczej poszczególnych niezależnych od centralnego rządu regionów kraju od pieniędzy przyznanych z UE, w połączeniu – jeśli mówimy o Śląsku – z istnieniem odrębnej mniejszości narodowej, stanowi wyraźny scenariusz cichego rozbioru naszego państwa. Polska wiara bądź też naiwność elit rządowych, że będąc w sojuszach typu NATO czy wspólnotach takich jak wspomniana UE, nasi sojusznicy nie myślą o niczym innym jak o obronie naszej suwerenności, jest szkolnym błędem. Podobnie jak wspieranie separatystycznych dążeń na własnym terytorium z równie naiwną wiarą, że tak naprawdę to nic innego jak wzbogacający dany obszar kraju kulturowo regionalizm.

A to właśnie „język śląski" ma być formą ubogacenia kulturowego Polski z jednoczesną pielęgnacją różnorodności. Warto przy tym zadać pytanie: Czy owo pielęgnowanie różnorodności, a dokładnie rzecz biorąc – finansowanie, nie mogło się odbywać bez uznania przez Sejm gwary śląskiej za język regionalny? Skoro Ministerstwo Edukacji lekką ręką przydzieliło na ten cen 2 mln zł? Po cóż uznawanie „śląskiej godki" za język regionalny?

SZTUCZNY PROCES

Jeden z uczestników forum internetowego, komentując wspomnianą dwumilionową dotację przyznaną przez Ministerstwo Edukacji Narodowej, nie mógł się nadziwić, jak to „bliżej niesprecyzowana półmilionowa grupa osób otrzymuje lekką ręką od rządu dwa miliony". Trudno odmówić trafności komentarza.

Proces, który odbywa się na naszych oczach, zdaje się być podtrzymywany sztucznie przy życiu i prowadzony na siłę od kilkunastu lat, bo skoro postulaty autonomistów nie znajdują poparcia wśród deklarujących narodowość śląską czy posługujących się „językiem śląskim" na co dzień, to czy można mówić o Ślązakach domagających się niezależności i poszanowania swojej tożsamości, która to bez zastrzyku pieniędzy z Warszawy zaginie bezpowrotnie?

Niewielu zapewne pamięta, że pierwsze próby przeforsowania uznania grupy etnicznej Ślązaków w polskim parlamencie miały miejsce w kadencji 2010–2015. Wówczas w uzasadnieniu posługiwano się argumentami rzekomego istnienia „śląskiej organizacji plemiennej" oraz „plemiennego państewka Ślązaków" w V w. Inicjatorzy projektu chcieli przekonać posłów o tym, że „podwaliny dzisiejszej śląskiej wspólnoty etnicznej stworzyły plemiona śląskie z grupy plemion zachodniosłowiańskich, które w V w. zajęły dorzecze środkowej i górnej Odry". Wówczas posłowie Platformy Obywatelskiej nie bardzo kwapili się poprzeć inicjatywę Ruchu Autonomii Śląska zbudowaną na podwalinach „śląskiej organizacji plemiennej" rodem z VIII w. Projekt utknął w tzw. sejmowej zamrażarce. Być może argumenty okazały się zbyt naciągane nawet dla posłów Platformy.

Zdecydowanie inna sytuacja została wytworzona z „językiem śląskim". Wielu komentatorów zwraca uwagę, że mamy przede wszystkim do czynienia ze skokiem na kasę, który rozpoczął się mimo prezydenckiego weta do wspomnianej ustawy. Sam jednak skok na kasę nie byłby tak groźny jak to, że mamy do czynienia z próbą coraz śmielszego odcinania kulturowego polskiego terytorium. Nie miejmy złudzeń co do prawdziwych celów takiego działania. Nikt chyba operujący w swoich obserwacjach tym, co dzieje się na Śląsku, z minimalną dawką zdrowego rozsądku, nie uwierzy w zapewnienia – które mogliśmy niedawno usłyszeć podczas debaty sejmowej na temat uznania „języka śląskiego" za język regionalny – że to „tylko próba zachowania bogactwa kulturowego Śląska" z korzyścią dla rozwoju kulturowego Polski.

© ℗ Wszelkie prawa zastrzeżone

eprasa.pl f58ce10943

Szkoła pierwszej pomocy

Krzysztof Masłoń

Potrzeby duchowe młodzieży mają być zaspakajane poza szkolnymi murami. Szkoły muszą za to zapewnić mydło, papier toaletowy i papierowe ręczniki, a także środki higieny menstruacyjnej, co ma „zmniejszyć stygmatyzację związaną z menstruacją"

Dzieci poszły do szkoły. Na powitanie odczytano im list od miłościwie panującej w polskiej oświacie ministry Barbary Nowackiej, której modne spodnie mogły podziwiać wcześniej na Campusie Polska i z pewnością bardzo im się ich krój podobał. Poprzedni minister edukacji, a był nim Przemysław Czarnek, ubierał się znacznie gorzej, a o jego nadążaniu za modą nawet wspomnieć nie warto.

Zmiany w polskiej szkole są więc widoczne i należy je przyjąć z uznaniem. Bo przecież do czego to było podobne, by zamęczać dziatwę naszą kochaną całkiem zbytecznym nauczaniem religii albo innej etyki, niewydarzonymi nowymi przedmiotami w rodzaju historii i teraźniejszości, zadawaniem prac domowych i przymusowym czytaniem lektur?! Na szczęście ministra Nowacka dobitnie wyraziła swoje pragnienie, by „czytanie w szkole przestało kojarzyć się z udręką". I – jak się zdaje – słowo ciałem się stało.

Z pobieżnych wyliczeń wynika, że uczeń szkoły podstawowej w ciągu trzech pierwszych lat edukacji szkolnej nie przeczyta żadnej książki, a przez trzy lata następne zgłębi tych książek pięć. Co będzie czytał w klasach VII i VIII, trudno orzec, jako że nastąpiły daleko idące przegrupowania na listach lektur obowiązkowych i nadobowiązkowych (w szkolnej praktyce nieistniających). W każdym razie przez cztery lata nauki w szkole podnadpodstawowej uczeń będzie musiał przebrnąć aż przez 13 książek, i to w całości! Wypada więc trochę nieco ponad trzy utwory literackie rocznie i to jest bardzo dobry wy-

eprasa.pl f58ce10943

Minister edukacji Barbara Nowacka funduje polskim dzieciom zupełnie inną naukę niż poprzednik

FOT. DAREK DELMANOWICZ/PAP

nik, świadczący o tym, że program szkolny jest ambitny, a podstawa programowa jak najbardziej właściwa. W końcu 45 proc. Polaków jest w stanie przez 365 dni zmóc jedną książkę, tak że młódź bardzo nam zawyża czytelniczą statystykę.

Najlepiej byłoby oczywiście zrezygnować z wszelkich lektur i wyrugować ze szkół nieszczęsnego Mickiewicza z jego „Panem Tadeuszem" wraz z „Dziadami" czy żałosnego Słowackiego z „Kordianem" i „Balladyną", ale tak od razu się nie da. I tak trzeba docenić trud reformatorek polskiej oświaty, triumwiratu Nowacka-Lubnauer-Mucha, wspartego PSL-owskim Kiepurą, który to zespół wyekspediował poza terytoria polskich szkół, jeśli chodzi o Mickiewicza, to „Konrada Wallenroda", „Powrót taty" i „Śmierć Pułkownika", a znajomość wierszy Słowackiego uszczuplił o „Testament mój", „Grób Agamemnona", a nawet o „W pamiętniku Zofii Bobrówny".

Wzorem krajów cywilizowanych znacznie bardziej od naszego rozszerzona została lista dzieł literackich, którą nasza dziatwa, tak przeciążona rozlicznymi szkolnymi obowiązkami, poznawać będzie jedynie fragmentarycznie. Dotyczy to w pierwszym rzędzie ksiąg, że tak się wyrażę, szczególnie opasłych, do których zaliczano „Chłopów", „Quo vadis" i – jakżeby inaczej – „Pana Tadeusza". Odnośnie do „Dziadów", to – jak wiadomo – na drugą ich część skazano uczniów podstawówek, trzecią uszczęśliwiając ich starszych kolegów. Czwartą część utworu „przerobi" się przy okazji albo i nie.

A po co w ogóle wtłacza się do głów naszych pociech miazmaty XIX-wiecznych rymopisów, skoro biegli w temacie już od dawna przestrzegają, że tradycja polskiego romantyzmu nadal żyje i nadal jest groźna? Co prawda, są jeszcze uczeni nieśmiało przebąkujący o tym, że współczesny polski kanon literacki – czy to się podoba, czy nie podoba kierującym oświatą nawiedzonym, a niedouczonym lewaczkom – wywodzi się akurat właśnie z romantyzmu, a „dwa chrześcijańskie arcydzieła Mickiewicza – jak stwierdza prof. Bogusław Dopart – są w istocie nierozłączne. Utrzymując tę analogię w granicach stosowności, można stwierdzić, że »Pan Tadeusz« to narodowa Księga Rodzaju, a »Dziady drezdeńskie« – polska Apokalipsa. W obydwu Wiara i Wolność są filarami etosu Polaków, polskiej tożsamości".

Uch, ta polska tożsamość. „Gdy ktoś próbuje odebrać nam religię, to zarazem odbiera nam jakąś ważną, niezbywalną część polskości, której oddać nam nigdy nie wolno" – powiedział niedawno prezydent Andrzej Duda, przemawiając na dożynkach na Jasnej Górze. A co wspólnego mają lekcje języka polskiego z nauczaniem religii, które jeszcze odbywa się w polskiej szkole? Przynajmniej w tym roku.

ZASPOKAJANIE POTRZEB DUCHOWYCH

Otóż związki te są, niestety, bardzo mocne. Wspomniany już prof. Dopart podczas konferencji „Przyszłość Polski – wierność chrześcijańskiemu dziedzictwu" wskazywał na prostą linię prowadzącą od „Bogurodzicy" do inwokacji „Pana Tadeusza", pierwszych wersów tego literackiego arcydzieła.

„Co zawierają w sobie te nieliczne wersy? – pytał profesor. – Otóż zwracają się one ku źródłowej »Bogurodzicy«,

eprasa.pl f58ce10943

nawiedzając sanktuaria maryjne na Jasnej Górze i w Ostrej Bramie. Poprzez maryjny, modlitewny tok inwokacji wiążą literackim splotem historycznym poemat rycerski »Gerusalemme Liberata« Torquata Tassa, jego spolszczenie pióra Piotra Kochanowskiego (»Gofred albo Jerozolima wyzwolona«, 1618) i staropolskie narracje o bohaterach ducha i oręża, takich jak o. Augustyn Kordecki czy Stefan Czarniecki: o staropolskich personifikacjach Wiary i Wolności".

Z „Bogurodzicą" rozprawił się już, korzystając z łamów „Gazety Wyborczej" („O Jezu, spuść bombę i zabij tę trąbę"), poeta Jacek Podsiadło, którego wierszy jeszcze nie każą nauczyciele uczyć się dzieciom na pamięć, ale to zapewne wyłącznie przez niedopatrzenie. Skoro w szkołach średnich młócić się teraz będzie na lekcjach polskiego utwory Moniki Sznajderman i Andrzeja Stasiuka, to i na Podsiadłę przyjdzie czas.

A szkoła ma być laicka i już. Wyrzucono więc z programów nauczania literatury „Kwiatki św. Franciszka" (za komuny też ich nie było) i „Legendę o św. Aleksym" (a ta to akurat była). Religia w planach lekcji znajdzie się albo na początku zajęć, albo na ich końcu, a to, naturalnie, w trosce o zapewnienie odpowiedniej na tych lekcjach frekwencji. Ponieważ niepoprawnie religianckie środowiska zamiast położyć uszy po sobie, podniosły larum, wykonano kilka nic nieznaczących gestów w rodzaju tego, że na razie nie będzie się łączyć na lekcjach religii różnych klas, a więc dzieci w różnym wieku.

To zresztą burza w szklance wody, gdyż niebawem – według ministerialnych prognoz płynących z al. Szucha (prawda, że to pięknie brzmi) – zabraknie chętnych do uczęszczania na katechezy. Dlaczego tak się dzieje, wyjaśniła wiceministra Katarzyna Lubnauer, przekonująco dowodząc, że do laicyzacji naszego społeczeństwa przyczynił się PiS, a nie działania resortu edukacji. Bogobojnego jak najbardziej, szczególnie od święta.

Pewne jest, że stopnie z religii nie będą wliczane do średniej ocen, od przyszłego roku szkolnego nie będzie już także dwóch lekcji religii w tygodniu, a tylko jedna. Katechetom zaproponowane zostanie przekwalifikowanie się, ot,

Szkoła ma być laicka i już. Wyrzucono więc z programów nauczania literatury „Kwiatki św. Franciszka" (za komuny też ich nie było) i „Legendę o św. Aleksym" (a ta to akurat była)

np. na propagowanie edukacji zdrowotnej, obejmującej m.in. profilaktykę i problematykę uzależnień. Przedmiot ten bowiem zastąpi od 1 września 2025 r. wychowanie do życia w rodzinie.

Jeśli chodzi o potrzeby duchowe młodzieży, to te, zdaniem ministry Nowackiej, powinny być zaspakajane poza szkolnymi murami. Szkoły muszą za to, i to od zaraz, zapewnić mydło, papier toaletowy i papierowe ręczniki, a także środki higieny menstruacyjnej, co ma „zmniejszyć stygmatyzację związaną z menstruacją". Brzmi to, przyznają państwo, iście sensacyjnie.

EDUKACJA OBYWATELSKA

Dzieło europeizacji polskiej szkoły czy też – jak kto woli – jej wynaradawiania dla niepoznaki obudowane jest tezą, jakoby uczniowie byli przemęczeni edukacją i w trosce o ich kondycję fizyczną oraz psychiczną bezwzględnie trzeba odchudzić o 20 proc. treści nauczania. Dotyczy to nie tylko języka polskiego i religii (w tym wypadku trzeba mówić o 50 proc.), lecz także innych przedmiotów, z matematyką, fizyką, biologią i chemią włącznie. Odnośnie do biologii, to temat wymagający oddzielnego potraktowania, ale już dziś wiadomo, że strach się bać. Lecz co z tym przemęczeniem, które tak rzekomo dało się we znaki uczniom w trakcie pandemii, gdy pozostając na zdalnym nauczaniu, chcąc nie chcąc, musieli więcej uczyć się sami, w domach? A że się nie uczyli, to wyniki egzaminów przeraziły oświatowych sterników uwielbiających przeróżne wskaźniki mające dowieść, że edukacja podąża w dobrym kierunku. Przeczą jednak temu potoczne obserwacje. Dość porozmawiać z przeciętnym młodym człowiekiem, by przekonać się, że jego poziom wiedzy ogólnej jest – delikatnie rzecz ujmując – niższy, niż byśmy się tego mogli spodziewać nawet w najczarniejszych snach. A przecież polski nastolatek – o czym informują stosowne badania – spędza ze smartfonem pięć i pół godziny dziennie, a więc tyle samo, a nawet więcej niż w szkole na lekcjach, które trwają (to się jeszcze nie zmieniło) 45 minut. A skoro tak, to postawmy retoryczne pytanie: Dlaczego uczeń nie ma czasu na przygotowanie się do lekcji? I jakie treści do niego docierają za pomocą telefonu, ważniejszego dla niego od nauczycieli, szkoły, a nawet – zaryzykuję – pani ministry, choć tak się wdzięczy do swoich, hm, podopiecznych? W kontekście tego, co zostało tu powiedziane, jakoś niespecjalnie oburza to, że władze oświatowe (a naprawdę minister finansów) zaoszczędziły na tabletach, które miały trafić do uczniów. I bez nich dają sobie radę całkiem nieźle, tyle że cieszyć się nie ma z czego.

Powodów do radości ze szkolnej edukacji brakowało i wcześniej. Jasne, że atmosfera polityczna wywierała na to niemały wpływ. Najlepszym tego dowodem była histeria wszczęta wokół nowego, jakże potrzebnego przedmiotu historia i teraźniejszość oraz podręcznika przygotowanego przez prof. Wojciecha Roszkowskiego. HiT już nie mamy, a zamiast niego serwuje się młodzieży, wywołującą jak najgorsze skojarzenia, edukację obywatelską. Jeszcze w latach PRL wprowadzono bowiem analogiczne wychowanie obywatelskie, gdzie uczono, jakie są formy samorządu czy ilu mamy posłów, a ilu radnych i jak powinna wyglądać obwodowa komisja wyborcza. W połowie lekcji spała większa część klasy, pod koniec zasypiał nauczyciel. Teraz będzie nie inaczej.

Na wywiadówkach po staremu najważniejszym tematem będą szkolne zabawy, bale i wycieczki. Po obśmianiu pomysłu ministra Czarnka i jego programu „Poznaj Polskę", dofinansowującego wyprawy do ważnych miejsc w naszej historii i dla naszej wiary, największym zainteresowaniem dziatwy i jej rodzicieli cieszyły się radosne ekspedycje do Energylandii i to także zapewne nie ulegnie zmianie. Jeśli coś mnie ciekawi naprawdę, to efekt nieoczekiwanego wyskoku mi-

eprasa.pl f58ce10943

nistra bynajmniej nie edukacji, a skąd, tylko obrony narodowej – Władysława Kosiniaka-Kamysza – który 15 sierpnia zasygnalizował konieczność wzmocnienia w szkołach wychowania patriotycznego, czym oburzył oczywiście postępowe kręgi społeczeństwa, a i w konsternację wpędził odpowiedzialne za szkołę ministry, którym – naturalnie – na wychowaniu patriotycznym zależy jak na wszystkim innym, a może i bardziej. Naprędce musiał więc Kosiniak-Kamysz tłumaczyć, że nie miał na myśli nowego przedmiotu (jeszcze by co!), ale taki program – wicie, rozumicie – w którym znajdzie się miejsce i dla Tokarczuk, i dla Sienkiewicza.

I tak właśnie jest. Do lektur trafiły: „Prawiek i inne czasy", „Bieguni" i „Opowiadania bizarne" Olgi Tokarczuk i dla równowagi, w podstawówkach, „W pustyni i w puszczy" stało się lekturą uzupełniającą. Co tam jakiś kolonialny Staś będzie się mądrzył: „Jestem chrześcijaninem jak mój ojciec"! To sobie bądź, ale poza terenem szkolnym, gdzie do żadnej formy rasizmu i nietolerancji religijnej nie dopuścimy. A swoją drogą, jak szkoła pod światłym przewodem Barbary Nowackiej „zabezpieczy" lekcje religii dla dzieci ukraińskich, w dużej części unitów? Na wszelki wypadek podpowiem, że Ksiądz z IV części „Dziadów" jest właśnie grekokatolickim kapłanem, tak że może w tej trudnej sytuacji i Mickiewicz do czegoś się nada.

OJCZYZNA JEST W POTRZEBIE

O tym, jak nauczyciele dostosują obowiązujący program nauczania, przede wszystkim historii, do oczekiwań uczniów zza naszej wschodniej granicy i, zwłaszcza, ich rodziców oraz opiekunów – bliżej nie wiadomo. Wiceministra Mucha na wszelki wypadek straszy sankcjami („Brak realizacji obowiązku szkolnego podlega karom administracyjnym i może się spotkać z naprawdę daleko idącymi konsekwencjami"), pogróżkę jednak łagodzi przypuszczeniem, że praw rodzicielskich w takich wypadkach nie będzie się odbierało, a już na pewno nie od razu.

Generalnie nauka historii podawana będzie w placówkach oświatowych w wersji – najkrócej rzecz ujmując – ludowej. Dawne podręczniki z pierwszych lat postkomunistycznych napisane przez Annę Radziwiłł i Wojciecha Roszkowskiego (znów!) stały się w tej sytuacji głęboko niesłuszne, za to raczej niespodziewanie przydatna okazać się może „Historia Polski do roku 1795" Heleny Michnik i Ludwiki Mosler, o ile – rzecz jasna – ktoś jeszcze ją przez pół wieku przechował.

Wreszcie nie wykluczałbym i takiej możliwości, że po niezbędnych uzupełnieniach i drobnych retuszach dojdzie do reedycji osławionych podręczników Żanny Kormanowej z lat 50. zeszłego wieku. Ta, jakże niesłusznie zapomniana, badaczka naszych dziejów słowem i czynem dowodziła, że „historia nieoparta o metodologię marksistowską […] jest naukowo bezpłodna, nie jest nauką w pełnym tego słowa znaczeniu".

Dla neomarksistów jest to oczywiste. I dlatego nauce historii w polskiej szkole patronować będą prace prof. Adama Leszczyńskiego, a nie Andrzeja Nowaka, którego „Dzieje Polski" prędzej czy później (raczej prędzej) znajdą się na indeksie ksiąg zakazanych. Bo cóż za wizję naszej przeszłości on przedstawia, ukazując chwałę dawnej Rzeczypospolitej, jej potęgę, mądrość jej obywateli? Wolne żarty… Pewien poeta, przez ministrę Nowacką nazwany „niejakim", usunięty właśnie z programów szkolnych, pisał:

Ojczyzna jest w potrzebie – to znaczy łajdacy
Znów wzięli się do swojej odwiecznej tu pracy
Polska – mówią – i owszem to nawet rzecz miła
Ale wprzód niech przeprosi tych których skrzywdziła
Polska – mówią – wspaniale lecz trzeba po trochu
Ją ucywilizować – niech klęczy na grochu
Niech zmądrzeje niech zmieni swoje obyczaje
[…].

Jarosław Marek Rymkiewicz, bo to o niego chodzi, był najważniejszym poetą polskim w XXI w. Nowacka tego nie wie, a jeśli nawet wie, to nie przyjmuje do wiadomości. Miała się na stołku, który jej podsunięto, wykazać i się wykazuje… Dla niej choćby to, że Trybunał Konstytucyjny zawiesił stosowanie nowelizacji rozporządzenia w sprawie organizacji lekcji religii, nie ma żadnego znaczenia. Szkoła pod jej rządami, „jej szkoła", będzie przyjazna uczniom i będzie wyposażała ich w umiejętności naprawdę w życiu potrzebne. Temu będą służyły np. zajęcia z pierwszej pomocy mające się odbywać na godzinach wychowawczych. Przydadzą się choćby wtedy, gdy co bardziej wrażliwy uczeń nie zdzierży kolejnych eksperymentów dydaktyczno-wychowawczych fundowanych przez kierownictwo resortu edukacji.

Na początku roku szkolnego metropolita krakowski abp Marek Jędraszewski zwrócił się do dzieci i młodzieży tymi słowy: „Z ufnością, proszę was, podejdźcie nie tylko do pierwszego dnia szkoły, lecz także do wszystkich dni, które złożą się na historię roku szkolnego". Z tym zaufaniem nie przesadzałbym, bo na nie ekipa ministry Nowackiej nie zasługuje. Można mieć co najwyżej nadzieję, że zostanie któregoś pięknego dnia rozpędzona na cztery wiatry, a ślady po niej rozkopią kruki, wrony… Może wtedy opowiadanie Stefana Żeromskiego o tym właśnie tytule (dokładnie „Rozdzióbią nas kruki, wrony…) powróci na listę lektur, skąd właśnie została relegowana.

„W pustyni i w puszczy" stało się lekturą uzupełniającą. Co tam jakiś kolonialny Staś będzie się mądrzył: „Jestem chrześcijaninem jak mój ojciec"!

Wiem, wiem, że przemawia przeze mnie chciejstwo. Zatem może, by nie zgnuśnieć w błogim oczekiwaniu, całkiem serio zacznijmy budować może nie zupełnie, ale nowy, alternatywny model kształcenia. Noc apuchtinowska też się kiedyś skończyła, a była znacznie poważniejsza i groźniejsza od tej, która się nad nami obecnie rozpostarła. Kto nie wie, w czym rzecz, niech przypomni sobie „Syzyfowe prace" (znowu Żeromskiego!), nieusunięte jeszcze ze szkoły, ale skrócone do fragmentu.

I wyciągnijmy wnioski z tego, że 55 tys. dzieci w Polsce uczy się w systemie edukacji domowej. A ponieważ słowa Jana Zamoyskiego o tym, że „takie będą Rzeczypospolite, jakie ich młodzieży chowanie" nie straciły nic a nic ze swej aktualności, wyciągnijmy z tego odpowiednie wnioski. Jeśli ktoś oburzy się, że wzywam tym samym do obywatelskiego nieposłuszeństwa, to odpowiem: tak, po trzykroć tak. W tym wypadku cel uświęca środki.

© ℗ Wszelkie prawa zastrzeżone

eprasa.pl f58ce10943

FOT. MATERIAŁY PRASOWE

Bujda księżycowa

Piotr Gociek

Jak obrzydzić rodakom ważne chwile w historii i zastąpić dumę poczuciem niesmaku – nie, to nie nowe dzieło polskiej kinematografii, to amerykańska komedia o podboju kosmosu

Czy można komedię rozliczać z wierności faktom historycznym? A to zależy. Zazwyczaj nie można, bo przecież jej celem jest nie edukacja, lecz zabawa. Często wręcz źródłem humoru ma być historyczny rewizjonizm: spójrzmy na postać Juliusza Cezara w serii komiksowej (i filmowej) o Asterixie. Wspomnijmy bezlitosne komediowe kpiny z Napoleona – ale pamiętajmy też, że zwykle najbardziej kpili z niego ci, którym ów Napoleon przed wiekami dawał łupnia.

Czasem jednak komedię wypada pod pręgierzem postawić. Nie, gdy dla żartu przekręca fakty, lecz kiedy przegania ducha historii i w jego miejsce wywołuje demona propagandy. Tak stało się w przypadku filmu „Zabierz mnie na Księżyc" („Fly Me to the Moon") w reżyserii Grega Berlantiego. Dziełko reklamowane jako komedia romantyczna przemknęło w lipcu przez ekrany kin, a teraz trafia do streamingu. Szału nie było. Film kosztował ponad 100 mln dol., wpływy z biletów ledwie przekroczyły 40 mln. Mimo wielkich gwiazd w obsadzie (Channing Tatum i Scarlett Johansson) wakacyjny podbój kin się nie udał. Myślę, że wiem dlaczego.

UPADKI I WZLOTY

Zacznijmy od podstaw: 12 września 1962 r. prezydent John F. Kennedy wygłosił w Houston na Rice University słynne przemówienie, w którym obiecywał, że Amerykanie wyślą człowieka na Księżyc jeszcze przed końcem dekady – „nie dlatego, że jest to łatwe, ale dlatego, że jest to trudne". Publicznie powtarzał propozycję, z którą wystąpił ponad rok wcześniej w Kongresie. Przemówienie w Houston przeszło do historii jako jedna z wielkich mów w dziejach amerykańskiej demokracji. Z realizacją jednak łatwo nie było: wedle badań Instytutu Gallupa początkowo większość Amerykanów była przeciwko temu pomysłowi. Część kongresmenów obawiała się, że pieniędzy wydawanych na NASA zabraknie w sektorze militarnym – najważniejszym, bo trwała zimna wojna z Sowietami. Ale szybko się to zmieniło.

Księżycowy program miał swoje upadki i wzloty, jednak kto czytał stosowną literaturę, ten wie, że im bliżej epokowego dnia, tym bardziej gorączka księżycowa rosła i cały naród dostał lekkiego bzika na punkcie astronautów oraz podboju kosmosu (odsyłam choćby do klasycznej książki Normana Mailera „Na podbój Księ-

eprasa.pl f58ce10943

życa"). Sukces misji Apollo 11 był czymś więcej niż niezwykłym osiągnięciem ludzkiej techniki. Był okazją do wymazania z amerykańskiej pamięci ciężkiej traumy po tym, jak Sowieci pierwsi umieścili na orbicie sztucznego satelitę oraz wygrali wyścig o wysłanie pierwszego człowieka w kosmos. Gdyby astronauci Armstrong, Aldrin i Collins mieli na hełmach hasło „Make America Great Again", bez wątpienia wzbudziłoby to u współczesnych największy entuzjazm.

Żyjemy jednak w czasach, kiedy panuje moda na umniejszanie, więc na scenę wkraczają reżyser Berlanti i jego scenarzyści, by zaproponować wersję rewizjonistyczną: opowieść o dobrych naukowcach, złych politykach (ze szczególnym uwzględnieniem wstrętnego Richarda Nixona), głupich chrześcijanach oraz fake newsach. Główna bohaterka filmu, Kelly Jones (Scarlett Johansson), to specjalistka od wciskania kitu, pracuje bowiem w reklamie. A reklama, jak wiadomo, to same kłamstwa. Nie powinno nas więc dziwić, że panna Jones odnosi w swej działalności sukcesy – jest patologiczną kłamczuchą bez zasad, która równie lekko kłamie zarówno na temat własnej przeszłości, jak i produktów, które chce sprzedać. Poznajemy ją w scenie, kiedy zdobywa serce klientów, udając kobietę w ciąży. W reklamie bowiem, niczym na wojnie, nie obowiązują żadne reguły. Podobno.

Postać Kelly ewidentnie zainspirowana została Donem Draperem ze słynnego serialu „Mad Men" i może początkowo nawet wydawać się do niego podobna. Jednak nie. Choć „Mad Men" dekonstruował męski, szowinistyczny i mizoginiczny świat agencji z Madison Avenue, to historia samego Drapera była bardzo po amerykańsku krzepiąca. Owszem, oszukał system, kradnąc tożsamość towarzyszowi broni zabitemu w Korei, ale karierę i sukcesy zawdzięczał już tylko talentowi, uporowi, ciężkiej pracy i – nie waham się użyć tego słowa – przebłyskom geniuszu. Widział wzory tam, gdzie inni nie widzieli nic. Don Draper był artystą reklamy. Kelly Jones po prostu specjalizuje się w kłamstwie, co sprawia, że trudno jej kibicować. I to ona właśnie zostanie zwerbowana przez tajemniczego rządowego agenta (niezwodny Woody Harrelson) do kłamania w służbie NASA. Ma tak odwrócić kota ogonem, by Amerykanie pokochali astronautów. Czyni to nie talentem, lecz bezczelnością. Cóż bowiem z reklamą czy PR ma wspólnego stawianie przed kamerami aktorów, by udawali prawdziwych inżynierów?

SERIA KŁAMSTW

Właściwie cała komedia „Zabierz mnie na Księżyc" oparta jest na jednym grepsie: odpowiedzią na każde nowe wyzwanie jest hasło „więcej kłamać". Kongresmeni nie chcą poprzeć budżetu NASA? Temu trzeba wcisnąć bajędy o superbroniach, innemu podstawić fałszywych wyborców. Wpływowy polityk – i oczywiście religijny fanatyk, bo z Południa – kwestionuje program? Okłamać go, udając głęboko wierzących. Nie może więc zdziwić, że ta seria kłamstw prowadzi wreszcie do kłamstwa największego, którym zajmowali się dotąd głównie propagatorzy teorii spiskowych: sfałszowania księżycowego lądowania.

Początkowo się wydaje, że Kelly dostaje zadanie nakręcenia w studiu historycznej chwili nie „zamiast", ale „na zapas". Stawka jest zbyt wielka, by pozwolić sobie na porażkę wizerunkową – gdyby się okazało, że komunikacja zawiodła albo kamery się popsuły, dobrze mieć w zapasie coś do pokazania. Potem się okazuje, że obrzydliwy Nixon chce wyemitować fałszywkę niezależnie od tego, czy lądowanie się powiedzie czy nie i czy będą z niego autentyczne nagrania.

Wszystko nie tak, wszystko na opak. NASA w historycznej chwili miała więcej pieniędzy, niż potrzebowała. Żadna oszustka z Madison Avenue nie musiała kłamać, żeby zdobyć dla agencji nowe fundusze. Dziennikarze, publicyści, reporterzy zabijali się, by dostać jakiekolwiek szczegóły na temat epokowego wydarzenia, nie trzeba było ich dodatkowo zanęcać. W studiach telewizyjnych gościli podekscytowani eksperci, naukowcy, pisarze – nikt nie musiał przekonywać szefów stacji, że idzie o ważny temat. Firmy ścigały się o to, w jaki sposób w promocji własnych produktów wykorzystać ogarniającą Amerykę księżycową gorączkę – i tak dalej. Gdy Apollo 11 szykował się do lotu, misja księżycowa była elementem wielkiego amerykańskiego marzenia, powodem do dumy, snem o lepszej przyszłości i rytuałem egzorcyzmu, który przeganiał diabła sowieckiej supremacji technologicznej. No i oczywiście nikt nie kręcił fałszywego lądowania.

REŻ. GREG BERLANTI
„ZABIERZ MNIE NA KSIĘŻYC"
USA, WIELKA BRYTANIA 2024

Krótko mówiąc, były to dni wielkiej chwały Ameryki. Chwały największej od czasów zwycięskiego zakończenia drugiej wojny światowej. W wersji przedstawionej przez twórców filmu „Zabierz mnie na Księżyc" były to dni wyjątkowej małości Amerykanów i wybranych ich rękami przedstawicieli, wielkich oszustw, tępych polityków, religijnej bigoterii. „Make America Small Again" – takie czapeczki zafundowałbym Berlantiemu i jego współpracownikom. No tak – powie ktoś – ale to tylko komedia, w dodatku romantyczna. Cóż, po pierwsze mało romantyczna, bo oszustka Kelly mimo ckliwej opowieści o trudnym dzieciństwie sympatii nie budzi. Relacja między nią a nadzorującym program Colem Davisem (Channing Tatum) jest wymuszona, bo trudno uwierzyć, by ktokolwiek zaufał tak wielkiej manipulatorce, a sam Cole robi wrażenie gościa, który zamiast w sali kontroli lotów siedzieć powinien na kozetce u psychiatry.

Po drugie, wrócę do pytania, które postawiłem na początku: Czy można komedię rozliczać z wierności faktom historycznym? Zazwyczaj nie można. Czy inaczej: nie ma sensu. Ale tym razem należy. Bo film Berlantiego przegania wspaniałego ducha wspólnoty, współpracy i dumy, który unosił się nad misją Apollo 11 i całym księżycowym wyścigiem. I zastępuje wszystko, co dobre, niezbyt mądrą opowiastką o wyczynach oszustów, którzy namówili głupich Amerykanów, by pokochali swoich bohaterów. Jest to, krótko mówiąc, film ojkofobiczny i wcale się nie dziwię, że publika wychodziła z kina rozczarowana. Mnie też nie chciałoby się oglądać komedii o tym, że Ignacy Łukasiewicz wynalazł lampę naftową, gdyż chciał palić sztetle, ani opowieści o tym, jak Polacy garnęli się do wojska w 1920 r. tylko dlatego, że prasa ogłosiła odkrycie pod Radzyminem złóż złota. Humor bez granic mi nie przeszkadza. Ale manipulacja bez granic – już tak.

© ℗ Wszelkie prawa zastrzeżone

eprasa.pl f58ce10943

FOT. MATERIAŁY PRASOWE

PIOTR GOCIEK

★★★★☆☆
SEZON 2
„WŁADCA PIERŚCIENI: PIERŚCIENIE WŁADZY" („THE LORD OF THE RINGS: THE RINGS OF POWER")
USA 2024

OGLĄDANIE NA ŻĄDANIE

prime video

Czar Saurona

Pierwszy epizod drugiego sezonu „Pierścieni Władzy" mógłby być niemal zaginionym fragmentem dodatków do „Władcy Pierścieni" Petera Jacksona. Jest nastrój, jest podniosłość. Główne postacie to elfy, z oszukaną przez Saurona Galadrielą na czele, a także młody Elrond oraz król elfów Gil-Galad wreszcie zachowują się jak postacie z krwi i kości, a nie jak pacynki. Dostojeństwo i charyzmę wnosi na ekran legendarny elfi budowniczy statków – Cirdan. Zaczynamy jednak od obszernej sekwencji, która wyjaśnia, jak doszło do tego, że w pierwszym sezonie Sauron zaczął udawać Halbranda. Nieco więcej dowiadujemy się na temat tajemniczego nieznajomego, który przemierza pustkowia w towarzystwie niziołków (zwanych jeszcze Harfootami): zostaje nazwany „istari", a były to istoty wysłane do Śródziemia przez Valarów, by walczyć ze złem (jak Gandalf).

Sauron, wielki manipulator, daje drugiemu sezonowi najwięcej, owijając sobie wokół palca i elfy, i orków; ten wątek poprowadzony jest bardzo dobrze. Krasnoludy nadal wypadają nijako, najgorzej zaś jest, gdy na ekranie pojawiają się ludzie – zarówno mieszkańcy Śródziemia uciekający przed orkami, jak i mieszkańcy wyspy Numenor. Tu dialogi są najsłabsze, bohaterowie najbardziej papierowi. Nic dziwnego, bo dzieło Tolkiena funkcjonuje najlepiej na poziomie mitu, potężnej przypowieści o starciu dobra ze złem, a nie zostało stworzone jako wehikuł perypetii politycznych. Nie znaczy to, że nie dałoby się takich dopisać – ale potrzebne byłyby tęższe głowy niż scenarzyści serialu Amazona.

Piszę te słowa po obejrzeniu trzech odcinków (z ośmiu), kolejne trafiać będą do serwisu w odstępach tygodniowych. Przede mną więc dopiero zapowiadane wielkie sceny batalistyczne, ale nie muszę na nie czekać, by odnotować, co w konstrukcji całej opowieści gra, a co nie. Drugi sezon „Pierścieni Władzy" jest lepszy od pierwszego. Wciąż jest to jednak serial bardzo nierówny. Przyczyny są oczywiste, podobnie jak w przypadku kłopotów z ekranizacjami Sapkowskiego (zachowując wszelkie proporcje): tam, gdzie adaptatorzy trzymają się ducha literackiego oryginału, jest nieźle. Tam, gdzie dopisują i zanadto kombinują, wszystko robi się dużo mniej ciekawe. Nie każdy bowiem – cóż za sensacja – rodzi się Tolkienem albo Sapkowskim. ©℗

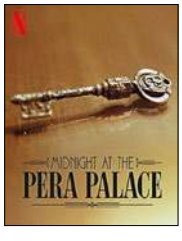

NOWE SERIALE: „O PÓŁNOCY W PERA PALACE" N

Nie mylić z książką Charlesa Kinga pod tym samym tytułem, choć twórcy czerpali z niej część inspiracji. W serialu Emre Sahina dostajemy nie lekcję historii, lecz fantastykę polityczną w wersji tureckiej – poprzez tytułowy Pera Palace cofnąć się można w przeszłość, gdzie czeka wyzwanie: wstrętni Brytyjczycy chcą skrzywdzić dobrego Mustafę Kemala (znanego jako Atatürk), co zmieniłoby bieg dziejów, bo nie dopuściłoby do powstania wielkiej Turcji. ©℗

Piotr Gociek

- ***sezon 2 „O północy w Pera Palace" („Pera Palas'ta Gece Yarısı"), Turcja 2024***

NA MAŁYM EKRANIE TAKŻE:

- *sezon 1* ***„Profilerka"****, Polska 2024 (7 września)* TVP 1
- *sezon 1* ***„Terminator Zero"****, USA/Japonia 2024* N
- *sezon 2* ***„Zakłamanie" („Tell Me Lies")****, USA 2024* Disney+
- *sezon 2* ***„Tulsa King"****, USA 2024* sky SHOWTIME

eprasa.pl f58ce10943

KINO

Z impetem w głąb

Ruchy tektoniczne odsłaniają ziejącą ogniem szczelinę u wybrzeży Islandii. Trzeba ją załatać, zanim powiększy się do rozmiarów zagrażających istnieniu naszej cywilizacji. W realu do pracy zaprzęgnięto by zapewne sztuczną inteligencję, lecz twórcy fabuł fantastyczno-naukowych wychowali się na powieściach Lema. W czeluść musi więc wyprawić się człowiek, który w razie czego wyjdzie z batyskafu i osobiście dokręci poluzowaną śrubę. W Hollywood szybko znaleźliby chwata idealnego do tej roli, lecz nordyckie kino nie słynie z wysokobudżetowych produkcji nafaszerowanych efektami specjalnymi. Stać je co najwyżej na film w stylu „Solaris" z George'em Clooneyem, w którym migają kolorowe światełka, bohater zaś jest rozdarty jak sosna w „Ludziach bezdomnych". Eliasa nękają halucynacje związane z byłą. O dziwo, psychiczne rozchwianie kluczowego członka załogi uchodzi uwagi kierownictwa misji, od której zależy przyszłość ludzkości. Zajmują ich tylko wyniki testów sprawności fizycznej. Zastanawia również upór, z którym reżyser scenarzysta stara się powiązać tektoniczne anomalie z kryzysem klimatycznym. Wątek katastroficzny kuleje, miłosny zaś tonie w oceanie mętnej metafizyki. Gwoli sprawiedliwości trzeba przyznać, że konkluzja: „Zanim naprawisz planetę, napraw się sam" nie jest taka głupia. ©℗

Wiesław Chełminiak

★★★☆☆☆

REŻ. ULAA SALIM
„ETERNAL" („FOR EVIGT")
DANIA/ISLANDIA/NORWEGIA 2023

wyst. Simon Sears, Nanna Øland Fabricius, Anna Søgaard Frandsen

FOT. MATERIAŁY PRASOWE

LICENCJA NA UWODZENIE

max

★★★☆☆☆

REŻ. DECLAN LAWN, ADAM PATTERSON
„SZPIEG, KTÓREGO NIE BYŁO"
W. BRYTANIA 2022

Ni to dramat, ni dreszczowiec, ale ponoć historia wydarzyła się naprawdę. 30 lat temu w Wielkiej Brytanii grasował filut podający się za agenta MI5 działającego pod przykrywką. O pracy w wywiadzie wiedział tyle, co kibice Legii o konceptach Barucha Spinozy, miał jednak smykałkę do manipulowania bliźnimi. Mówił im dokładnie to, co chcieli usłyszeć. Werbunek szedł sprawnie, zbałamucone kobiety (tudzież panowie, którym też umiał robić wodę z mózgu) długo dochodzili do siebie. Policja ścigała rzekomego szpiega bez entuzjazmu. W końcu jednak popełnił błąd: próbował oskubać z pieniędzy obywateli USA uczciwie płacących podatki. Gdyby choć jeden z reżyserów obejrzał PRL-owski serial o „Tulipanie", odkryłby, że da się taką historię opowiedzieć z większym biglem. Aktorzy, którzy gdzie indziej udowodnili, że grać potrafią, tutaj odwalają pańszczyznę. Czyżby renesans brytyjskiego kina powoli dobiegał końca?

SPOWIEDŹ SZALEŃCA

Rakuten

★★★★☆☆

REŻYSERIA
„AMADEUSZ"
USA/FRANCJA/WŁOCHY 1984

wyst. Murray F. Abraham, Tom Hulce, Elizabeth Berridge

Czterdzieści. Tyle lat minęło od premiery „Amadeusza". Osiem – tyle Oscarów zgarnęli twórcy filmowej adaptacji sztuki Petera Shaffera. Wcześniej, wiosną 1981 r., wystawił ją w Warszawie Roman Polański. Sam zagrał rolę tytułową, w zawistnika Salieriego wcielił się Tadeusz Łomnicki. Panowie dostali większe oklaski niż Wałęsa ogłaszający koniec strajku w Stoczni Gdańskiej. Zamiast przenieść spektakl na ekran, reżyser odtworzył go w Paryżu. Sądził, że taka historia najlepiej sprawdza się na scenie. Jaki byłby „Amadeusz", gdyby stanął za kamerą? Zapewne bardziej ponury i drapieżny niż ten Formana, który z czułością traktował nawet łajdaków. Euforia Czecha zachwyconego, że znowu może pracować w Pradze, udzieliła się ekipie. Opowieść o infantylnym geniuszu – snuta przez pozbawionego talentu pracusia – nabrała lekkości, wręcz nonszalancji. ©℗

Wiesław Chełminiak

GRA TYGODNIA: „STAR WARS: OUTLAWS"

★★★★★☆

Z jednej strony otwarty świat, z drugiej filmowe (czy może raczej serialowe) doświadczenie z dużym naciskiem na uporządkowane odkrywanie fabuły. Gra zdecydowanie godna polecenia. Fanom uniwersum „Gwiezdnych wojen" zwłaszcza, ale nie trzeba być maniakiem tego świata, by bawić się dobrze. Historia szmuglerki i złodziejki Kay Vess wciąga od samego początku, dobrze oddany klimat uniwersum pozwala zanurzyć się w wirtualnym świecie i przymknąć oko na drobne wady, których nie ustrzegli się twórcy. ©℗

Radosław Wojtas

FOT. MATERIAŁY PRASOWE

- ***Gatunek:*** *akcji, TPP*
- ***Platforma:*** *PS5, XSX, PC*
- ***Producent; wydawca:*** *Massive Entertainment/Ubisoft Massive; Ubisoft (PL: Cenega)*

eprasa.pl f58ce10943

KRZYSZTOF MASŁOŃ

MOJA PÓŁKA

Piekło jest, diabeł także

Jarosław Jakubowski, głównie za sprawą „Generała", funkcjonuje w literaturze współczesnej jako dramaturg. Znany jest też jako poeta, autor ponad 10 tomów wierszy, jeden z ważniejszych głosów pokolenia dzisiejszych 50-latków. Nie w pełni doceniona jest natomiast jego proza, a przecież ma w dorobku choćby tak udaną powieść, jak wydany w zeszłym roku „Koń", niepokojącą historię z życia polskiej prowincji, gorzką, a nawet katastroficzną. Odczytywać ją można było na różne sposoby, m.in. jako opowieść o kryzysie wieku średniego czy kryzysie małżeńskim, a także o wzlotach i upadkach człowieka na jego drodze krzyżowej, a także o skutkach tzw. transformacji ustrojowej po roku 1989. I taka interpretacja „Konia" najbardziej mi odpowiada, niezależnie od przesady w kreowaniu świata ponurego i odrażającego.

Zbiór 20 opowiadań Jakubowskiego, który dostajemy teraz do ręki, dostarcza czytelniczej satysfakcji nie tylko kunsztowną umiejętnością prezentacji przez pisarza swojej Ciemnej Doliny, lecz także nadaniem dziejącym się tam zdarzeniom rangi daleko wykraczającej poza granice przestawianej rzeczywistości.

Ogromne wrażenie robi tytułowe „Miejsce obsługi podróżnych". Oto ktoś zniszczył krucyfiks znajdujący się w przedsionku kościoła, konkretnie rzecz ujmując – młotkiem rozłupał Chrystusa. „Mocne uderzenie – czytamy – poszło w serce Jezusa, bo po nim cały korpus pękł i rozpołowił się, następnie sprawca rozłupał Chrystusowi głowę, ramiona i nogi tak, że kiedy kościelny przyszedł szykować poranną mszę świętą, zastał roztrzaskane fragmenty figury leżące bezładnie na udeptanej posadzce przedsionka, natomiast ułomki dłoni i stóp nadal przytwierdzone były do krzyża. Nie wiadomo, kto to zrobił, nikt nic nie widział, monitoringu w naszym kościele nie ma i nie było […]".

Ale to dopiero początek historii. Bohater opowiadania postanawia naprawić rzeźbę, ułomki potrzaskanej figury Zbawiciela wiezie przez pół Polski do specjalisty, który przywraca jej dawny wygląd. Nie dowozi jednak Chrystusa do jego kościoła. Po drodze figura zostaje zniszczona po raz wtóry, bynajmniej nie przypadkowo. Jakaś kobieta na widok tego, co pozostało z krucyfiksu, zapyta: „Panie, co za diabeł to zrobił?".

W opowiadaniu „Kwiecień" trafiamy z kolei na smutną, żałosną spowiedź dziecięcia wieku. Polskiego wieku:

„Piekła nie trzeba sobie wyobrażać, piekło jest. Jedziesz podmiejskim autobusem, wgnieciony w przestrzeń między twoim fotelem a fotelem sąsiada z przodu. Nie możesz zmienić pozycji, bo twoje ruchy krępuje ciasne mocowanie siedzisk. Myślisz wtedy o ostatnim spacerze z rodziną, kiedy mijając letniskowe domki nowobogackich nad jeziorem, zauważyliście tabliczkę:

Rysunek mordy psa – »Jeśli on cię nie zagryzie«

Rysunek rewolweru – »To ja cię zastrzelę«.

Potem przypominają ci się te wszystkie smutne historie o dzieciach cierpiących na rzadkie, nieuleczalne choroby, o dzieciach porzuconych przez bezdusznych rodziców, o rodzicach porzuconych przez bezduszne państwo, o państwie porzuconym przez bezdusznych sojuszników – i wtedy twoje piekło wydaje ci się żałosne i jesteś zły na siebie, że nawet na porządne piekło cię nie stać. Bo weź twoich rodziców. Im się chociaż przydarzyła Solidarność, strajki, pałowanie, chowanie bibuły, słuchanie Radia Wolna Europa, a tobie przydarzyło się jaranie dżojntów w kiblu albo udział w panelu dyskusyjnym na temat podziemia aborcyjnego. I chociaż stanąłeś w obronie nowo narodzonych, to przecież ani jedno dziecko dzięki tobie nie uniknęło szczypców Doktora Skrobanki".

No tak, w „Jaju rewolucji":

„– Kiedyś to wszystko pęknie – powiedział Maciuch wgapiony w szybę dworcowej poczekalni, za którą kłębił się tłum.

– Tak myślisz? – ocknął się z zadumy Siwy […].

Maciuch z Siwym od lat siadywali przy tym samym stoliku dworcowego bufetu, przed szybą, za którą kłębił się tłum. Nie znali lepszego sposobu spędzania wolnego czasu. Mieli go bardzo dużo – obaj byli rencistami. Lubili dzwonić do redakcji, żeby nazajutrz w rubrykach czytelników znaleźć swoje skargi na System. Co się musieli naużerać, panie, żeby dostać te renty, resztę zdrowia na tym stracili.

– Mówię ci, ludzie nie wytrzymają i w końcu ruszą – powtórzył stanowczo Maciuch.

– Dokąd? – zainteresował się Siwy.

– Wszystko się rypnie – Maciuch był jeszcze bardziej stanowczy, wgapiony w szybę jak jakiś prorok".

Maciucha łatwo obśmiać. Ale co będzie, gdy ludzie rzeczywiście nie wytrzymają i ruszą? I chyba nie będą się specjalnie zastanawiać dokąd? A zanim to „wszystko się rypnie", niech przeczytają państwo zbiór opowiadań Jarosława Jakubowskiego. Ten autor dotyka spraw, na ogół przez współczesną literaturę polską omijanych szerokim łukiem. ©℗

★★★★☆

JAROSŁAW JAKUBOWSKI „MIEJSCE OBSŁUGI PODRÓŻNYCH" PIW, WARSZAWA 2024

eprasa.pl f58ce10943

PIOTR GOCIEK

POCZYTANKI

Los żołnierza

Znaczenie tej książki wykracza daleko poza warstwę faktograficzną, która z początku zdaje się najciekawsza. Relacja z pierwszej ręki, pełna szczegółów, emocji, obserwacji, jak szybko zmienił się teatr wojny na Ukrainie i z powodu nowych rodzajów broni, i ze względu na podejście do wojny tych, którzy biorą w niej udział. Jest to przede wszystkim opowieść o tym, jak cywil zamienia się w żołnierza i co z tego wynika.

Spisana przez Wiktora Świetlika spowiedź polskiego ochotnika przypomina, że jest to wojna cywilizacji. Wojna straszna, okrutna, ale wobec której nie da się zastosować filtra panświnizmu: że każde zabijanie jest takie samo i wszyscy to w ogóle bestie. W ryzykowne misje po stronie ukraińskiej wciąż wyruszają ochotnicy, a nie – jak po stronie rosyjskiej – zmuszani do zbiorowego samobójstwa rekruci. Odzyskać ciało zabitego towarzysza – rzecz święta, choćby trwać to miało miesiącami. Sprawa jasna, ale tylko po jednej, ukraińskiej stronie. Bo dla przeciwnika to tylko kilogramy mięsa palone w obwoźnych krematoriach albo podkład pod kolejne rajdy czołgów.
– Wpaść w ręce barbarzyńców to rzecz najgorsza. Dlatego zawsze mam ze sobą granat – mówi Mitkiewicz. Jak każdy Polak, Rosjanin czy Białorusin walczący dla Ukrainy. Nie wolno dać się wziąć żywcem, inaczej czeka cię los gorszy od śmierci. Imperium nie ma litości dla buntowników.

Do tego wszystkiego opowieść polskiego ochotnika dokłada jednak warstwę jeszcze jedną, unikatową i bezcenną. Mitkiewicz to człowiek zdolny do głębokiej autoanalizy, jest jednocześnie obiektem zmiany i uważnym tej zmiany obserwatorem. Ruszył na wojnę, bo chciał walczyć ze złem. A także trochę dlatego, że w życiu rodzinnym się nie układało. Na wojnie stracił złudzenia, ale… zakochał się w samej wojnie.

Dziś życie cywila w Warszawie wydaje mu się mniej realne od życia, które prowadził w okopach. Wojna zamienia niedoskonałych ludzi w żołnierzy doskonałych, co jest wiadomością złą dla nich, a dobrą dla nas – cywilów. Zła, bo drogi powrotnej nie ma – kto zamieszkał w krainie śmierci, zawsze niósł ją będzie w sobie. Dobra – bo gdyby tylko ludzie doskonali mieli bronić naszego świata, nigdy nie daliby rady go obronić. Historia Mitkiewicza to historia żołnierzy wszystkich epok. ©℗

★★★★★☆

PIOTR MITKIEWICZ, WIKTOR ŚWIETLIK „ZNALEŹĆ I ZNISZCZYĆ" REBIS 2024

NOWOŚCI KSIĄŻKOWE

Ostatnie dzieło twórcy „Sycylijskiej rozmowy". Wędrówka pasterza i jego syna przez bezdroża Sycylii jest medytacją o pięknie, grozie i brzydocie świata. Powieść nieukończona, a mimo to jedno z najlepszych dzieł autora.

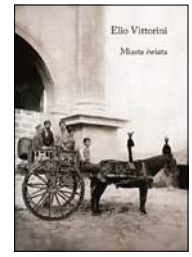

ELIO VITTORINI „MIASTA ŚWIATA" AUSTERIA

Książka prosta, ale nie prostacka – inspirujący poradnik, „jak wziąć się w garść", autorstwa admirała marynarki USA – kiedyś żołnierza Navy SEALs. Czyli jak drobne zmiany pomagają osiągać rzeczy dużo większe.

WILLIAM H. MCRAVEN „MAKE YOUR BED" ZYSK I S-KA

Co prawda, nie była to „komedia wszech czasów", jak sugeruje podtytuł książki o kulisach kręcenia komedii Sylwestra Chęcińskiego, ale dla paru pokoleń na pewno źródło zdrowego śmiechu. Sporo anegdot.

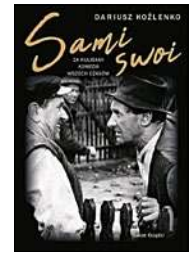

DARIUSZ KOŹLENKO „SAMI SWOI" ŚWIAT KSIĄŻKI

Środkowa część trylogii Patricka Leigha Fermora o wędrówce od Hoek van Holland do Konstantynopola. Tu o tym, co widział w drodze od granicy czechosłowacko-węgierskiej do Żelaznej Bramy na Dunaju.

recenzuje Piotr Gociek

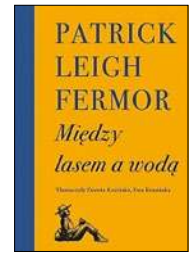

PATRICK LEIGH FERMOR „MIĘDZY LASEM A WODĄ" WYDAWNICTWO PRÓBY

KOMIKS TYGODNIA: „SMOCZA KREW"

Najnowsze dzieło Bernarda Dumonta, pseudonim Bédu, znanego m.in. z serii komiksów „Hugo" i „Clifton". Oskarżana o królobójstwo księżniczka wyrusza do krainy smoków nieświadoma, że jej misja może przynieść fatalne skutki. Akcja i humor jak zwykle u Bédu, choć scenariusz zdaje się nieco mętny.

BÉDU „SMOCZA KREW" STORY HOUSE EGMONT 2024

Wynagradzają to urocza warstwa graficzna i imponujące plansze „bitewne".

Piotr Gociek

eprasa.pl f58ce10943

RADOSŁAW WOJTAS

DO ZOBACZENIA

Malczewski i Majewski

Jacka Malczewskiego i Lecha Majewskiego dzieli stulecie. Wystawa wideoartów „Jacek Malczewski/Lech Majewski" jest z założenia dialogiem między tymi dwoma artystami. Majewski przygotował – specjalnie dla Muzeum Narodowego w Poznaniu – 13 etiud filmowych, w których interpretuje twórczość Malczewskiego. Część kilkunastu obrazów, nad którymi pochylił się reżyser, jest prezentowana w Galerii Sztuki Polskiej równolegle do wideoartów. Są to m.in. „Thanatos", „Portret rodziny artysty", „Śmierć na etapie".

„Malczewski staje się pośrednikiem w opowieści snutej przez Majewskiego. Zaprasza w głąb swych obrazów, by następnie pomóc współczesnemu artyście zilustrować charakter dzisiejszego świata" – zachęca poznańskie muzeum. Dodając, że wizualny dialog Majewskiego z Malczewskim stawia diagnozę współczesności. „Uwagę [Majewskiego] przyciąga w dzisiejszym świecie postępujący zanik duchowości, marazm i paraliżujący bezwład, a wszystko to napędzane przez powszechny upadek obyczajów". ©℗

FOT. MUZEUM NARODOWE W POZNANIU

GDZIE? *Muzeum Narodowe w Poznaniu*
KIEDY? *do 26 stycznia 2025 r.*

FOT. ANNA OLCHAWSKA

LEGIONOWA EPOPEJA

Na wystawie zorganizowanej w 110. rocznicę wymarszu z Oleandrów Pierwszej Kompanii Kadrowej prezentowane są m.in. kolekcja orłów Drużyn Bartoszowych, Polskich Drużyn Strzeleckich i Strzelca, orły do czapek zaprojektowane po wybuchu wojny dla formacji Legionów Polskich, odznaki pamiątkowe, biżuteria patriotyczna. Uzupełnienie stanowią „medale upamiętniające epopeję legionową oraz elementy umundurowania, oporządzenia i uzbrojenia żołnierza polskiego z epoki". ©℗

GDZIE? *Kraków, MNK Czapscy*
KIEDY? *do 19 stycznia 2025 r.*

GRZEGORZ BRZOZOWICZ

NA SŁUCH

Dobry pasterz

Po tragicznej śmierci syna Arthura w 2015 r. Cave rozpoczął nieplanowany, nowy rozdział swojej twórczości. Ból, gniew, transcendencja były tematami, które sprawiły, że jego ostatnie albumy stanowią wyjątkowy artystyczny opus.

„Po tym – śpiewa Cave w „Final Rescue Attempt" – nic już tak naprawdę nie bolało". Ta skierowana do żony Susy piosenka, wykorzystująca metafory romantycznego wiersza, jest jednocześnie poruszającym wyznaniem wiary. Szok po stratach kolejnych bliskich osób (nieślubnego syna Jethra i długoletniej partnerki Nicka, Anity Lane) pozostał, ale ból stopniowo maleje. Wszystkie utwory brzmią majestatycznie i żałobnie, ale jest to inna płyta niż ostatnie. „Chodzi o chwilę obecną i odnalezienie woli, by otworzyć oczy i dostrzec piękno świata takim, jaki jest w tym momencie" – tłumaczy Cave. A kim jest dziki Bóg? „To opuszczony Bóg. To stary człowiek, który przelatuje pamięcią przez miejsca, w których był, analizuje piosenki, które napisał. Uosabia siłę, która czegoś szuka".

„Wild God" jest dziełem artysty, który wciąż stara się pogodzić z rozdzierającą serce stratą i zupełnie nie wstydzi się pokazać nam swoich blizn. Jednocześnie jest to głos człowieka, który uparcie nie pozwala, by strata go pokonała. To potężna celebracja życia pośród chaosu i okrutnego losu. Na swój sposób jest to najbardziej optymistyczny album, jaki Cave dotąd stworzył. ©℗

★★★★★★
NICK CAVE & THE BAD SEEDS „WILD GOD"
PLAY IT AGAIN, SAM

★★★★☆☆
LAURIE ANDERSON „AMELIA"
NONESUCH
Artystka składa hołd Amelii Erhart, amerykańskiej pilotce, która w 1932 r. jako pierwsza kobieta przeleciała nad Atlantykiem. Laurie wciela się w bohaterkę podczas nieukończonego lotu wokół globu. Słuchowisko przypominające momentami halucynogenny audiobook.

★★★★★☆
TIGRAN HAMASYAN „THE BIRD OF A THOUSAND VOICES"
BELIEVE RECORDINGS
Ormiański pianista jazzowy czerpie inspirację z muzyki ludowej, indie popu, muzyki klasycznej, a nawet prog-metalowej. Ta mieszanka jest naprawdę fascynująca. Album oparty jest na bajce ludowej o poszukiwaniu ptaka, którego śpiew leczy ludzi zobojętniałych. ©℗

eprasa.pl f58ce10943

Wielkie bitwy o Wielkie Nic

Krzysztof Masłoń

Jeśli sławna Piwnica pod Baranami miała swoich bardów, to obok Leszka Długosza był nim na pewno jego imiennik – Leszek Wójtowicz, już z wyglądu wręcz modelowy bard czasów Solidarności. Broda, okulary, rozciągnięty sweter, gitara. Klasyka

FOT. ANDRZEJ GRKGIEL/PAP

Tak Piwnicę pod Baranami wspominał Janusz R. Kowalczyk: „Występy na ciasnej estradce w zatłoczonej i zadymionej podziemnej salce można uznać za ekscentryczny kaprys, jeśli nie akt desperacji grupki śmiałków. Nigdy ich, o dziwo, nie brakowało. Przychodzili, żeby u progu nocy choć przez kilka godzin stworzyć wraz z widzami porozumienie ludzi mówiących, a nie przemawiających głosem własnym, a nie jedynie słusznym (»Bez lokatorów pukających w ściany«, Leszek Wójtowicz)".

O niechcianych „lokatorach" opowiadał Leszek Wójtowicz w swoim sztandarowym utworze, napisanej jesienią 1980 r. „Mojej litanii". Pytał w niej:

Jaki jeszcze numer mi wytniesz
W którą ślepą skierujesz ulicę
Ile razy palce sobie przytnę
Nim się wreszcie klamki uchwycę

Jakim ludziom jeszcze pozwolisz
By twym mózgiem byli
i sumieniem
Kto z przyjaciół pokaże mi blachę
Kładąc rękę na moim ramieniu

Czy twój język nadal pozostanie
Arcyszyfrem nie do rozwiązania
Czy naprawdę zaczęłaś
odpowiadać
Na najprostsze zadane pytania.

Piwnica pod Baranami, do której trafił w połowie lat 70. (zaczynał od śpiewania wierszy, a to Brunona Jasieńskiego, a to Baczyńskiego czy Trzebińskiego), pozostała dla niego miejscem najważniejszym i wyjątkowym. Podtrzymywał pamięć o niej, pisząc utwory poświęcone Janinie Garyckiej, Wiesławowi Dymnemu i, oczywiście, Piotrowi Skrzyneckiemu.

Ale niewiele brakowało, by Wójtowicz, jeszcze przed „Moją litanią", przed Sierpniem '80, z Piwnicą wziąłby rozbrat. Skończył bowiem prawo na Uniwersytecie Jagiellońskim i – jak pisał Wacław Krupiński – „w maju 1980 roku postanowił dać pożegnalny występ, miał załatwioną aplikację radcowską, chciał zatem zająć się prawem »na poważnie«. Tyle że latem, na zaproszenie Związku Młodzieży Wiejskiej, w gronie innych artystów wyjechał na olimpiadę do Moskwy".

To, co tam zobaczył, przerosło najczarniejsze z jego oczekiwań. Odtąd pisał już piosenki uznawane za polityczne, wykonując je nawet na festiwalu opolskim, gdzie w 1981 r. został nagrodzony. Karnawał Solidarności skończył się wprawdzie szybko, Piwnica pod Baranami po 13 grudnia 1981 r. została zamknięta, Wójtowicz jednak tak zasmakował w przykładaniu „czerwonemu", że czynił to nadal, tyle że w takich miejscach jak kościoły, np. w Mistrzejowicach czy w Muzeum Archidiecezji Warszawskiej. A i w mieszkaniach prywatnych.

Z czasem jego repertuar się poszerzał. Teksty jego utworów, poza wydanym w 2001 r. tomem z serii „Biblioteka Bardów", złożyły się na zbiory: „Ważne dwa słowa" (1990) i „Moja litania" (2001). Do tekstów tych pisał muzykę, choć nie lubił, gdy nazywano go kompozytorem. Tak czy inaczej jego piosenki wykonywało wielu wykonawców kręgu Piwnicy pod Baranami, m.in. Beata Rybotycka, Miki Obłoński, Jacek Wójcicki. A najgłośniejsze było chyba jego „Perwersyjne »R«" brawurowo interpretowane przez Ewę Wnukową.

W utworach krakowskiego (naprawdę urodzonego w Poznaniu) barda nigdy nie brakowało nadziei, z czasem okazywało się, że jednak kruchej. Bo też rzeczywistość napawała wstrętem. Tak ją opisał w 2002 r. w songu „Znów pojawił się wariat":

W samochodach wyje alarm
Że zwyczajnie wściec się można
Mocno pijaniutka lala
Proponuje pełnię doznań

Gość przebrany za tygrysa
Do zakupów dziś nakłania
Gdyby tygrys o tym wiedział
Zjadłby gościa bez gadania

Na dodatek jakiś festyn
Chyba właśnie się zaczyna
Ja takiego świata nie chcę
I nie pytam czyja wina.

Angażował się jednak jak dawniej, próbując nawet sił na niwie politycznej, dwukrotnie kandydując w wyborach do krakowskiej rady miejskiej. Ale jego aktywność, powiedzmy – obywatelska, to jedno, a twórczość – drugie. Dbał, by to, co artykułował w swych pieśniach, trafiało do ludzi o różnych przekonaniach. Naprawdę ważny był dla niego etos Polaka i – co akcentował – etos inteligenta. Nie jestem pewny, jak ten ostatni jest dziś rozumiany. W „Wieży paradoksów" (1999) artysta konstatował:

Naród do rynsztoka
Garnie się przykładnie
Raz w tygodniu pokaz
Co nowego na dnie.

Komunizm się wprawdzie skończył, ale – paradoksalnie – kończyło się i to, co żyć powinno jak najdłużej. Śpiewał o tym Wójtowicz, dziś 70-latek, w piosence wymownie zatytułowanej „Jak cicho umiera pieśń" (1998):

W moim kraju który tak kocham
Tu gdzie jestem i pragnę być
Jacyś goście o chytrych oczach
Nauczają jak trzeba żyć

Wielkich mitów fantasmagorie
Wielkie bitwy o Wielkie Nic
Wielkie klęski wielkie wiktorie
Wielki zapał i wielki wstyd. ©℗

eprasa.pl f58ce10943

Wojciech Golonka

Konsekwencje dywersji kurskiej

Mamy do czynienia z poważnym momentem eskalacyjnym wojny na Ukrainie

Jak to zwykle dzieje się podczas wojny rosyjsko-ukraińskiej, opinie o bitwie w obwodzie kurskim zależą w dużej mierze od propagandy, a przynajmniej nastawienia – proukraińskiego lub prorosyjskiego (choć nie wszystkie i nie systematycznie) – stąd jej jednoznaczna i definitywna ocena na tym etapie rozdźwięku i różnorodności komentarzy byłaby przedwczesna i poniekąd stronnicza.

Niemniej trzeba odnotować liczbę głosów życzliwych Ukrainie, które studzą początkowy entuzjazm towarzyszący udanej inkursji wojsk ukraińskich na teren Federacji Rosyjskiej, a nawet krytykują potencjalny błąd strategiczny jej dowództwa, gdy położenie sił ukraińskich w Donbasie stało się dramatyczne. Jeśli bowiem, jak deklarowali sami ukraińscy decydenci, najazd na obwód kurski miał odciążyć inne części frontu, a przede wszystkim spowolnić rosyjskie natarcie na ostatni kluczowy węzeł logistyczny w obwodzie donieckim – Pokrowsk – to trzeba stwierdzić, że postępy wojsk Federacji Rosyjskiej w sierpniu były wręcz rekordowe na tle ostatnich dwóch lat wojny.

Ponadto, jeśli obecnie okupowanie terytorium Rosji może wydawać się atrakcyjną kartą przetargową w możliwych przyszłych rokowaniach (których zasadność Rosjanie obecnie oficjalnie odrzucają), to zachodzi uzasadnione pytanie: Czy w praktyce okupacja ta, angażująca znaczne ukraińskie zasoby ludzkie i materialne, nie stała się przede wszystkim okazją dla Rosjan do dalszej wojny na wyniszczenie ludzkie i materialne? W końcu ważnym i koniecznym do podkreślenia elementem tego etapu wojny jest kolejna znacząca eskalacja, w tym wypadku okupacja terytorium Federacji Rosyjskiej z wykorzystaniem NATO-wskich dostaw broni, co nie tylko powoduje bezpardonowe odwety w postaci zmasowanych bombardowań Ukrainy, które już miały miejsce i zapewne będą kontynuowane, lecz także rodzi pytanie o nieprzekraczalne dla Moskwy granice, która przy tej okazji mówi przecież o rewizji (liberalizacji!) swej doktryny wykorzystania broni nuklearnej.

NIEROZPOZNAWALNE FAKTY

Prawdą jest, że dotychczasowe wojny, przed epoką Internetu i mediów społecznościowych, cechowały się wyraźnym rozgraniczeniem narracji między szeroko rozumianymi obozami walczącymi, co ułatwiało wyrobienie sobie opinii (trzeba dodać, że były to czasy, kiedy wielkie media zachodnie budziły znacznie większe zaufanie niż dzisiaj, co nie znaczy, że nie były wykorzystywane do socjotechniki i manipulacji np. w przypadku drugiej inwazji na Irak). Dziś, w dobie klikbajtowego dostępu do wiadomości, w dziedzinie informacji jest poniekąd znaczenie więcej „szarej strefy" niż na polu walki, w znaczeniu terytorium, którego pełna kontrola przez walczące strony nie jest rozstrzygnięta (tzw. grey zone).

Nie tylko wrogie sobie narracje potrafią przekonująco naświetlać w zgoła odmienny sposób te same fakty, lecz także same fakty stają się w gruncie rzeczy niepoznawalne, kiedy np. ten sam filmik niszczonego przez drony sprzętu wojskowego jest przedstawiany przez obie strony jako własny odniesiony sukces, co dziś obserwujemy notorycznie. Ba! Żyjemy w czasach spotęgowanych możliwości propagandowych przy wykorzystaniu sztucznej inteligencji, która – zdaje się – została zaangażowana przy okazji ostatniej ukraińskiej ofensywy – oto w sieci pojawiły się zdjęcia ukraińskich żołnierzy przy granicy samego Kurska, choć po bliższej analizie zdjęć wychodziły na jaw błędy w napisach, nienaturalnie podobne wyrazy twarzy albo też sześć palców, lub więcej, u rąk żołnierza…

Jak w takich okolicznościach, gdzie wszystko może być wierutnym, ale uwiarygodnionym fałszem, zachować trzeźwy osąd i minimum prawdziwego rozeznania? Otóż w tym przypadku z pomocą przyszły, jak wspomniałem, wypowiedzi samych decydentów, po obu stronach konfliktu, tworzące razem pewien spójny obraz.

O CO CHODZIŁO?

Jakie były i pozostają zatem cele operacji kurskiej? Rosyjscy influencerzy dość powszechnie sugerowali, zdaje się zupełnie na wyrost, że chodziło m.in. o za-

eprasa.pl f58ce10943

jęcie elektrowni atomowej w obwodzie kurskim w ramach karty przetargowej za okupowaną przez Rosjan elektrownię w Zaporożu (a skoro Ukraińcy elektrowni kurskiej nie zajęli, to można było propagandowo odtrąbić, że żadnego sukcesu na tym odcinku nie odnieśli). Ogół komentarzy skupił się na podkreślaniu, że okupując terytorium Federacji Rosyjskiej, Ukraina wzmacnia swoją kartę przetargową w ogóle na zasadzie wymiany ziemia za ziemię, co już brzmiało bardziej sensownie (nie zadając sobie przy tym pytań o to, jaki jest koszt takiej okupacji i czy Ukraina będzie w stanie to terytorium utrzymać na dłuższą metę).

W końcu bardziej powściągliwe i techniczne komentarze, tym razem ze strony „postronnych" wojskowych, wskazywały, że wobec stagnacji wojny pozycyjnej szuka się możliwości otwarcia nowych pól do manewrowania celem niszczenia potencjału wroga, wiązania jego sił lub właśnie zdobycia terytorialnej karty przetargowej. A takie otwarcie rzeczywiście nastąpiło w spektakularny sposób, ponieważ stronie ukraińskiej udało się najwyraźniej zmylić wroga co do swych intencji, skutecznie przeprowadzić atak przy odpowiedniej współpracy różnego typu formacji i – na razie – okopać się na cudzym terytorium.

Jednakże doraźny sukces operacyjny nie jest tożsamy z sukcesem strategicznym, stąd ostrożne głosy wskazywały, że summa summarum bilans operacji kurskiej będzie można przedstawić jedynie z perspektywy czasu, a zatem najwcześniej w ciągu kilku miesięcy.

Jednocześnie w samym obozie ukraińskim pojawiły się sceptyczne głosy co do zasadności tej operacji w chwili, kiedy jednostki ukraińskie wycofują się (bądź są dziesiątkowane) pod wpływem nieustannego naporu wojsk rosyjskich w Donbasie, zbliżających się do ostatniej twierdzy, a zarazem kluczowego węzła komunikacyjnego dla całego tamtejszego zgrupowania, Pokrowska, otwierającego Rosjanom drogę na Dniepr. Czemu zatem wykorzystywać sprzęt i brygady w gotowości bojowej, otwierając zupełnie nowy odcinek frontu, podczas gdy są one dramatycznie potrzebne właśnie tutaj?

Prawdopodobnie to właśnie pod wpływem podobnych słów krytyki prezydent Zełenski sprecyzował, że celem operacji kurskiej (przynajmniej jednym z nich) było zmuszenie Rosjan do poluzowania presji w Donbasie i spowolnienia ich postępu. Wtórował mu głównodowodzący sił ukraińskich, gen. Syrski, zaznaczając, gwoli – zdaje się – przejrzystości wobec zachodnich partnerów i wiarygodności w ogóle, że presja Ukraińców w Kursku nie zmniejszyła jednak presji Rosjan w Donbasie.

Do tych wypowiedzi domyślnie odniósł się z kolei Władimir Putin, podkreślając sierpniowe tempo i postęp sił Federacji Rosyjskiej w Donbasie. Jeśli naiwnością byłoby sądzić, że Ukraińcy nie wiedzieli, co robią w Kursku, lub działali czysto propagandowo (surowsze oceny będą możliwe głównie z perspektywy czasu), to równie naiwnie byłoby oczekiwać, że Rosjanie nie dostosują się, na swój sposób, do tej sytuacji.

ROSJA MA PRZEWAGĘ

Otóż casus operacji kurskiej jasno uwydatnił konsekwencje znanego faktu, który Zachód nie za bardzo chce przyjąć do wiadomości: zarówno zasoby materialne, jak i możliwości uzupełnienia zasobów ludzkich są w tej wojnie ewidentnie wyższe po stronie Rosjan. Innymi słowy – Rosja okazała się ostatecznie zdolna zmobilizować dodatkowe siły do wyhamowania i powstrzymania inwazji, nie zmniejszając natarcia w Donbasie (a być może je jeszcze dodatkowo z tego powodu spotęgowała), stąd z punktu widzenia tego deklarowanego po stronie ukraińskiej celu dywersja kurska okazała się, na razie, nieskuteczna.

Fiasko tego aspektu prezydent Zełenski skompensował, deklarując, że Ukraina pozostanie w obwodzie kurskim bezterminowo, do czasu zmuszenia Putina do zajęcia miejsca przy stole negocjacyjnym. Oprócz pytania, czy będzie to „bezterminowo" możliwe i za jaką cenę ludzką i materialną po stronie Ukrainy, zachodzi przede wszystkim pytanie, czy Rosja w fazie krwawego odwetu i sukcesów w Donbasie jest w ogóle, w tej chwili, takimi rozmowami zainteresowana. Inkursja ukraińska jest dlań z pewnością dogodnym argumentem wobec krajów sojuszniczych i krajów tzw. Południa w ogóle, przemawiającym za tym, że wojna („operacja specjalna") musi być kontynuowana celem zapewnienia bezpieczeństwa Rosji przez demilitaryzację (czyli pobicie) Ukrainy.

Nie mniej ważnym elementem jest wspomniana przeze mnie już dalsza eskalacja tego konfliktu. Kijów otrzymał oficjalnie legitymizację wykorzystywania zachodniej „NATO-wskiej" broni bezpośrednio na (a także już częściowo w głąb) terytorium Federacji Rosyjskiej. Większość krajów oficjalnie zaakceptowała taką możliwość, choć np. Włochy, dotychczas werbalnie buńczucznie nastawione wobec Rosji, odcinają się teraz od tego, co może ich zdaniem doprowadzić do trzeciej wojny światowej. Nie chodzi mi przy tym o pryncypia samoobrony prewencyjnej, do których odwołują się zresztą teraz wszystkie strony, ale o dotyczące nas pośrednio, a nawet i bezpośrednio pytanie roztropnościowe: Jak daleko Stany Zjednoczone czy Wielka Brytania pozwolą Ukrainie w ramach tej prewencji dźgać rosyjskiego niedźwiedzia na jego własnym terytorium i czy ten nadal zadowoli się „li tylko" wzmożonymi bombardowaniami Ukrainy, czy wyciągnie może praktyczne wnioski z własnej dotychczasowej narracji, wspartej tym razem rzeczywistą okupacją swego terytorium (po raz pierwszy od czasów drugiej wojny światowej!), że Rosja znajduje się w stanie wojny z samym NATO?

Dywersja kurska nie była na razie ani Sycylią (a tym bardziej Normandią), ani Ardenami (czy samym Kurskiem) – nie była ani strategicznym sukcesem, ani fiaskiem. Na pewno jest za to dowodem eskalacji, świadczącym o tym, że żadna ze stron nie chce dyplomatycznego rozwiązania tego konfliktu, wręcz przeciwnie.

Podczas gdy Kijów, z krytycznym położeniem w Donbasie, zabiega w Waszyngtonie o zielone światło na bombardowanie celów w głębi Rosji, a Moskwa na powrót zaczęła mocno niszczyć ukraińską infrastrukturę energetyczną oraz intensyfikować bombardowania w ogóle, ta niepewność co do rozwoju sytuacji, w dodatku na finiszu kadencji Joe Bidena, gdzie nie wiadomo, kto tak naprawdę rządzi Ameryką, jest obarczona zbyt poważnym, choć w dużej mierze lekceważonym ryzykiem, aby mówić o optymistycznej jesieni.

© ℗ Wszelkie prawa zastrzeżone

eprasa.pl f58ce10943

PiS a racja stanu

Jan Fiedorczuk

Prośby słane do Brukseli o pomoc w walce z polskim rządem kładą się ponurym cieniem na PiS. Nasi politycy kolejny raz wynoszą partyjny spór poza granice państwa i zapraszają obcy podmiot do interwencji w polskie sprawy

Delegacja europosłów PiS, którzy domagali się debaty w Parlamencie Europejskim na temat praworządności w Polsce oraz przyjęcia rezolucji w tejże sprawie FOT. LESZEK SZYMAŃSKI/PAP

Pierwszym poważnym sygnałem wskazującym na to, w jakim kierunku zmierza największa partia opozycyjna, była grudniowa wizyta w Polsce Věry Jourovej. Do sieci trafiło wówczas nagranie, na którym widać, jak posłowie PiS otoczyli wianuszkiem wiceprzewodniczącą Komisji Europejskiej, prosząc, by ta wystąpiła w obronie PiS-owskiej TVP (którą to telewizję przejmowali wówczas dla nowego rządu anonimowi smutni panowie). Widok PiS-owców apelujących do wiceszefowej KE, która przez całe miesiące atakowała rząd Zjednoczonej Prawicy i ostatecznie zablokowała fundusze z KPO, był sam w sobie uderzający. Blednie on jednak na tle delegacji europosłów PiS, którzy pod przewodnictwem Anny Zalewskiej zaczęli domagać się debaty w Parlamencie Europejskim na temat praworządności w Polsce oraz przyjęcia rezolucji w tejże sprawie. – Przelała się pewna czara goryczy – tłumaczył działania swych partyjnych kolegów Tobiasz Bocheński w rozmowie z portalem DoRzeczy.pl. W jego opinii funkcjonariusze państwowi obecnie „poddają torturom bądź prześladują" politycznych przeciwników.

GRONO „TORTUROWANYCH"

Narracja o „torturach" jest rozwijana co najmniej od czasu próby zamknięcia Mariusza Kamińskiego i Macieja Wąsika, gdy ten pierwszy był przymusowo dokarmiany w więzieniu. Jarosław Kaczyński porównał wówczas te praktyki do tortur, które gestapo zastosowało wobec jego wujka, i zapowiedział skargę do Unii Europejskiej na działania władz państwa. Stopniowo grono „torturowanych" przez polski rząd miało się poszerzyć o ks. Michała Olszewskiego oraz urzędniczki pracujące w Funduszu Sprawiedliwości. I, oczywiście, informacje, które do nas docierają na temat tego, jak traktowano zatrzymanych, są oburzające, jednak do zarzutu tortur wciąż jeszcze daleka droga.

Nie chodzi tu zresztą konkretnie o sprawę ks. Olszewskiego, Mariusza Kamińskiego czy Marcina Romanowskiego, tylko o pewną ogólną zasadę. Za każdym razem, gdy zachodzi podejrzenie, że państwo mogło niesprawiedliwie potraktować swego obywatela, mamy dwie płaszczyzny, które należy oddzielić – prywatną i publiczną. Na tej pierwszej każdy może domagać się sprawiedliwości i walczyć z urzędnikami czy to w polskich sądach, czy też – jeżeli uzna to za stosowne – w sądach międzynarodowych. Czym innym jest jednak druga płaszczyzna – poziom publiczny, gdy przeciwko własnemu państwu, dla partykularnych zysków, występują same partie. I z taką sytuacją mamy właśnie do czynienia w przypadku pomysłu rezolucji na temat praworządności w Polsce.

PATRIOCI KONTRA DONOSICIELE

Nagła wolta polityków PiS, którzy w ostatnich miesiącach zaczęli szukać ratunku w Brukseli, została wśród dziennikarzy dość powszechnie wyśmiana. Nawet komentatorzy zazwyczaj przychylni formacji Kaczyńskiego wskazywali, że apelowanie akurat do Unii o pomoc w obaleniu Donalda Tuska nic dobrego nie przyniesie. Publicyści z prawicy pisali, jak najbardziej słusznie, że przecież cała narracja PiS była przez lata oparta na dychotomii „patrioci vs. donosiciele", a w dodatku sam establishment unijny stoi po stronie obecnego rządu i nie ma interesu w przywracaniu Kaczyńskiego do władzy. To wszystko prawda, ale te komentarze nie dotykają sedna sprawy, prześlizgując się po zagadnieniu. Otóż istotą sprawy nie jest to, czy taka taktyka przyniesie PiS określone korzyści polityczne, tylko że wynoszenie wewnętrznego sporu, konfliktu rząd – opozycja, na międzynarodową arenę jest samo w sobie czymś złym, jest złamaniem pewnego etycznego minimum formującego naszą wspólnotę narodową.

Ten błąd, jak mi się zdaje, zasadza się na nieumiejętności rozróżnienia interesu

eprasa.pl f58ce10943

państwa od interesu partii. Zgodnie z tą logiką skoro uderzanie w Donalda Tuska służy PiS, to takie działanie zawsze musi być zgodne z racją stanu. Jednak bez względu na ocenę rządów koalicji centrolewu, to właśnie Tusk jest dzisiaj premierem państwa polskiego, to on – obok Andrzeja Dudy – jest głównym reprezentantem i decydentem polskiej wspólnoty politycznej. Jeżeli na arenie międzynarodowej ośmieszony zostanie Tusk, to poniżenie spada nie na lidera PO, tylko na całe państwo polskie. Przykładem jest niedawna wizyta Olafa Scholza – jeżeli kanclerz zakpił sobie z reparacji i ofiar niemieckich zbrodni, to przecież nie drwił on personalnie z Tuska, tylko z całego państwa polskiego. Podobnie jeżeli Parlament Europejski przyjmie antypolską rezolucję, to poszkodowane jest całe państwo, a nie wyłącznie rząd. Jeżeli europarlamentarzyści debatują nad polską praworządnością, to „chorym człowiekiem Europy" staje się cała Polska, a nie jedynie rządzący obóz. Dlatego też o ile nawet najostrzejsza krytyka obecnego rządu w ramach wewnętrznej dysputy politycznej jest naturalną częścią demokracji, o tyle nie można tych polsko-polskich walk przekładać na poziom międzynarodowy. A tym bardziej prosić obcy ośrodek polityczny, który ma wyraźne zakusy na polską suwerenność, o interwencję.

Racja stanu jest tym, co przekracza nasze partykularne interesy, nasze prywatne poglądy i sympatie. O naszym rozumieniu interesu narodowego nie świadczy to, jak się zachowujemy, gdy obrona Polski jest dla nas wygodna, tylko jak postępujemy w momencie, w którym racja stanu znajduje się w konflikcie z interesem prezesa. Partie przemijają, a państwo trwa – tego nas uczy wielka konserwatywna szkoła myślenia o polityce. Ale przecież nie tylko stricte konserwatywna, bo bodaj najbardziej treściwą definicję racji stanu podał już Talleyrand: „Nie czynię sobie bynajmniej wyrzutów, że służyłem wszystkim reżymom począwszy od Dyrektoriatu aż do chwili, kiedy piszę te słowa, gdyż postanowiłem służyć Francji, a nie jej reżymom". Nie chodzi rzecz jasna o nawoływanie do podczepiania się pod każdą władzę, bo to jest koniunkturalizm, tylko o zrozumienie, że wspólnotę należy wspierać bez względu na to, kto aktualnie jej przewodzi. Racja stanu jest służbą państwu, a nie partiom; służbą temu, co trwałe i wieczne, a nie ulotne i przygodne. Czasem wymaga ona poświęcenia interesu partyjnego i milczenia nawet w obliczu jawnej niesprawiedliwości.

POLSKA TRADYCJA

Działania PiS są o tyle przygnębiające, że wynoszenie polskich sporów na zewnątrz nie jest niczym nowym w taktyce tej partii. Załóżmy nawet na chwilę, że narracja o „totalitaryzmie" montowanym nad Wisłą przez Donalda Tuska jest prawdziwa. Jak zatem wytłumaczyć podobne praktyki, których dopuszczali się politycy PiS długo przed dojściem Tuska do władzy?

Dla przykładu: w 2014 r. reprezentacja PiS w Parlamencie Europejskim pisała rezolucję w sprawie nieprawidłowości, do których doszło w trakcie pamiętnych wyborów samorządowych w Polsce. Sprawa była poważna. Jednak w jaki sposób wyprowadzanie tych kwestii na forum międzynarodowe i obsadzanie obcego podmiotu w roli niezależnego arbitra miało wzmocnić państwo polskie? Czego dokładnie politycy oczekiwali? Że unijni decydenci potępią Tuska i zaangażują się w wybór nowych polskich władz? Jeżeliby tak się stało, to skoro Bruksela mogła mianować polskie władze, mogłaby je równie dobrze odwołać. Idźmy jednak dalej. W 2015 r., jeszcze przed wyborami parlamentarnymi, ale już po wyborach prezydenckich, Andrzej Duda żalił się niemieckiemu prezydentowi Joachimowi Gauckowi na stan polskiej demokracji. – Niestety, Polska nie jest dziś krajem, o którym można by powiedzieć, że jest państwem sprawiedliwym, sprawiedliwym dla swoich obywateli – narzekał prezydent. Nawet po przejęciu władzy PiS nie zaprzestał podobnych działań. W 2017 r. ówczesny wicepremier, Mateusz Morawiecki, podczas wizyty w USA skarżył się na polskie sądy podczas debaty w konserwatywnym ośrodku American Enterprise Institute. Był to oczywiście o wiele mniejszy kaliber niż pomysł rezolucji w sprawie Polski, ale znamienne jest, że politycy PiS regularnie powtarzają ten sam schemat żalenia się zagranicznym partnerom na polskich przeciwników. Po utracie władzy obserwujemy jedynie radykalizację tej strategii. Mateusz Morawiecki nagrywa obecnie apele do zachodniej opinii publicznej w sprawie przejęcia TVP, europosłowie PiS domagają się rezolucji w sprawie Polski, a parlamentarzyści tejże partii proszą unijnych dygnitarzy o pomoc w utrzymaniu wpływów.

Wynoszenie polskich sporów na zewnątrz nie jest niczym nowym w taktyce PiS

Politycy największej partii opozycyjnej, która rządziła państwem przez blisko dekadę, nie są w stanie pojąć (może po prostu nie chcą?), że swymi działaniami prezentują Polskę jako niepełnosprawne dziecko, którym zaopiekować muszą się starsi i mądrzejsi z Zachodu. Konflikt wewnętrzny zostaje przez nich wyniesiony na zewnątrz, a zagraniczne ośrodki zostają kolejny raz zaproszone do zaangażowania się w polskie sprawy. Politycy PiS zachowują się, jakby racja partii była ważniejsza od racji państwa. Bo przecież trudno zasłaniać się opowieściami o torturach i montowaniu „totalitaryzmu" nad Wisłą, skoro prośby do Věry Jourovej były słane w związku z przejęciem TVP przez Tuska długo przed sprawą ks. Olszewskiego czy posła Kamińskiego.

Koniec końców PiS idzie ścieżką, którą kroczą bez mała wszystkie partie polityczne III RP. Politycy formujący od 30 lat polską scenę polityczną – z prawa, lewa i ze środka – nieustannie szukają zagranicznego protektora. Co gorsza, ci politycy mogą całkiem szczerze uważać, że racja stanu i racja partii to pojęcia tożsame, a jeżeli coś zagraża ich interesom, to zagraża samemu państwu.

Pozostaje mieć nadzieję, że tzw. konserwatyści uświadomią sobie, iż utożsamianie racji państwa z racją partii napędza jedynie spiralę trybalizmu politycznego i procederu wyszarpywania totemu racji „najmojszej". Wszak Polska to coś więcej niż obozy, salony i koterie pokrzykujących polityków. Partie przemijają, politycy giną w mrokach dziejów, a państwo trwa dalej.

© ℗ Wszelkie prawa zastrzeżone

eprasa.pl f58ce10943

Z Marcinem Możdżonkiem, prezesem Naczelnej Rady Łowieckiej
rozmawia Łukasz Warzecha

Myśliwi staną do walki z hejtem

ŁUKASZ WARZECHA: Po wybraniu pana na prezesa Naczelnej Rady Łowieckiej pojawiły się komentarze, że to rozpaczliwy PR: zróbmy rozpoznawalnego Możdżonka prezesem, to może poprawi nasz wizerunek i coś nam załatwi dzięki swoim kontaktom, kiedy środowisko tonie.

MARCIN MOŻDŻONEK: Środowisko łowieckie tonęło przez ostatnie 20 czy 30 lat. PZŁ nie dostosował się do zmian politycznych, społecznych, technologicznych i cywilizacyjnych. Jesteśmy mocno opóźnieni, w pewnym sensie także mentalnie. Kiedy wybierana była nowa Naczelna Rada PZŁ, nikt inny nie był w stanie jasno powiedzieć, co i jak należy zrobić. Ja taką propozycję miałem i myślę, że temu zawdzięczam wybór. A jest z kim pracować, bo ludzki kapitał w PZŁ jest ogromny. Członków związku dzieli niemal wszystko – sympatie polityczne i partyjne, wiek, zawód – a łączy ta jedna rzecz: miłość do łowiectwa.

Kiedy zaczynał pan polować, myśliwi nie byli jeszcze obiektem tak intensywnego hejtu jak dzisiaj. Jak pan to znosi?

Przywykłem do różnego rodzaju ataków, i na mnie, i na moją rodzinę, uprawiając sport. Jednak groźby śmierci wobec mnie, a zwłaszcza mojej żony i synów, to zdecydowanie za daleko. Zawiadomienia w tej sprawie do prokuratury już trafiły.

Nie jest pan pierwszym myśliwym, od którego słyszę o takiej sytuacji. Czy PZŁ w jakiś sposób broni myśliwych?

Od kiedy interesuję się łowiectwem, czyli przez ponad 20 lat, PZŁ w tej sprawie nie robił nic. Teraz dopiero zaczęliśmy pracować nad systemowym podejściem do walki z hejtem. Musi w związku powstać dział do walki z hejtem, w którym będą pracować prawnicy czy specjaliści od mediów. Problemem często jest niestety pozyskanie danych hejterów od Facebooka czy X.

Czasem jednak zdarza się, że do hejtu dołączają osoby publiczne pod własnymi nazwiskami. Najczęściej wtedy pojawiają się dwie kalki: myśliwi to „mordercy" oraz myśliwi to „psychole".

Nie będziemy się na to godzić. Wzywaliśmy już do sprostowań duże media. Skończyło się bierne przyglądanie się takim praktykom. Tyle że jeżeli sprawy trafiają przed sądy, to często kończą się stwierdzeniem sędziego, że myśliwi to

FOT. PAWEŁ SUPERNAK/PAP

eprasa.pl f58ce10943

duża grupa społeczna, więc obraźliwe stwierdzenie nie dotyczyło konkretnie osoby skarżącej. Okazuje się zatem, że można obrażać całą grupę społeczną, chyba że to np. mniejszość seksualna bądź religijna – wtedy nie.

Aktywiści próbują często zakłócać polowania. Co mogą wtedy zrobić myśliwi?

Niewiele. Polskie prawo jest tak skonstruowane, że mogą właściwie tylko zachować spokój i nie dać się sprowokować. Aktywiści bywają natomiast bardzo agresywni. Często do takich sytuacji dochodzi w głuszy, daleko od siedzib ludzkich, gdzie nie ma nawet zasięgu. Jeśli z powodu aktywistów doszłoby do nieszczęścia, może nawet nie być jak wezwać pomocy. Zresztą oni i tak robią rzeczy skrajnie niebezpieczne: podcinają nogi ambon albo zwyżek, niszczą urządzenia łowieckie, rozsypują i podrzucają przy ambonach śmieci, żeby to sfotografować i zrzucić winę na nas. My to oczywiście zgłaszamy, ale wszystkie takie sprawy są umarzane z powodu niewykrycia sprawców.

Wielu myśliwych ma do PZŁ stosunek pełen rezerwy. Oskarżają związek o bezczynność, bezradność, a przede wszystkim o zaangażowanie w partyjne rozgrywki. Łowczego krajowego powołuje minister do spraw środowiska, więc jak PZŁ może stawać po stronie myśliwych w sporach z rządem, które coraz częściej się zdarzają?

Faktycznie – skandalem jest, że niezależny związek, liczący w tej chwili ponad 133 tys. członków, jest sterowany przez państwo. A przecież utrzymujemy się wyłącznie z własnych składek! To skutek „lex Ardanowski" z 2018 r. Do pewnego momentu było jeszcze tak, że Naczelna Rada Łowiecka wskazywała trzech kandydatów, spośród których minister wybierał łowczego krajowego. Później i to skasowano. Rząd próbuje zatem sterować PZŁ poprzez wywieranie nacisków na łowczego krajowego, który ich jednak unika i się nie daje. A związek to atrakcyjny kąsek dla władzy: jest do obsadzenia m.in. 49 etatów łowczych okręgowych.

Jak chciałby pan tę sytuację zmienić? Przecież żadna władza nie wypuści z rąk takiego kąska.

Liczę na pomoc PSL. Rozmawiałem na ten temat z wicepremierem Władysławem Kosiniakiem-Kamyszem, który powiedział mi, że w tej dziedzinie priorytetem jest dla niego nowe prawo łowieckie zbudowane tak, żebyśmy jako myśliwi odzyskali pełną samorządność.

Tyle że PSL jest w Trzeciej Drodze razem z Polską 2050, której przypadło Ministerstwo Klimatu i Środowiska. Z tej partii jest wiceminister Mikołaj Dorożała, który odpowiada za kontakty z myśliwymi. Jak przebiega ta współpraca?

Fatalnie. Myśliwi byli otwarci. Chcieli rozmawiać, reformować, a przede wszystkim sprzątać to, co jako nowa Naczelna Rada Łowiecka zastaliśmy w związku. Nie dostaliśmy żadnej pomocy. Pan Dorożała ciągle monologuje o dialogu, a jednocześnie pojawiają się próby wywierania na nas nacisków – całkowicie nieskuteczne.

Wiceminister Dorożała w swoich przekazach powiela gotowe klisze, dostarczane mu przez organizacje prozwierzęce, w szczególności przez członków Koalicji „Niech Żyją!", którzy są bardzo częstymi gośćmi w ministerstwie. Ani pani minister Paulina Hennig-Kloska, ani jej zastępca nie chcieli łowiectwa zrozumieć. Chcieliśmy się spotkać, opowiedzieć, co robimy. Nie byli zainteresowani. Dlatego uważam, że przyszli do resortu ze z góry przyjętym nastawieniem i celem.

A tym celem jest...

... okrojenie łowiectwa do absolutnie niezbędnego minimum. Myślę też, że chciano nas wciągnąć w grę, w ramach której mielibyśmy legitymizować swoją obecnością ustalenia zespołu do spraw łowiectwa, który okazał się jedną wielką farsą.

To zespół, który ostatnio delegacja myśliwych demonstracyjnie opuściła?

Zgadza się. Opowiem, jak wyglądało pierwsze nasze spotkanie z kierownictwem ministerstwa, zanim jeszcze zespół został powołany. Z jednej strony stołu siedzieli przedstawiciele Koalicji „Niech Żyją!" – kilkanaście osób – z drugiej kilkanaście osób reprezentujących myśliwych. Był też pan minister.

Spotkanie trwało dwie godziny, z czego godzinę zajęła projekcja jakiegoś bzdurnego filmu, przyniesionego przez Koalicję „Niech Żyją!", a następnie mieliśmy po dwie minuty na ustosunkowanie się do tez zawartych w materiale. Naprzeciwko mnie siedział aktywista, który w listopadzie ubiegłego roku wszedł w Bieszczadach do gawry niedźwiedzia i został przez niego zaatakowany. Jak ja mam poważnie rozmawiać z takimi ludźmi?

Był na tym spotkaniu również wiceminister Stefan Krajewski z PSL. Przez większość czasu był zajęty swoim telefonem, ale odłożył go, gdy usłyszał, jak jeden z aktywistów oznajmił, że należałoby zakazać całkowicie polowania na pięć lat i zobaczyć, co się stanie. Minister Krajewski w tym momencie nie wytrzymał i opuścił spotkanie.

W naszej delegacji, oprócz członków zarządu PZŁ, byli profesorowie i doktorzy, ludzie, którzy zjedli zęby na naukach przyrodniczych. Jeden z członków Koalicji „Niech Żyją!" przedstawił się także jako doktor, na co jeden z reprezentujących nas profesorów mówi: „A gdzie ten doktorat robiłeś? Bo o ile pamiętam, dwa razy ci go oblałem".

Po stronie organizacji antyłowieckich są wyłącznie argumenty emocjonalne i w tym faktycznie ci ludzie są świetni. Szczególnie gdy swój przekaz kierują do wielkomiejskiej publiczności, która o łowiectwie i dzikiej przyrodzie nie ma pojęcia.

Zarzuca pan organizacjom prozwierzęcym niekompetencję. Ale czy są tego jakieś konkretne przykłady?

Mnóstwo. W zachodniej Polsce, w województwie lubuskim, jedna z organizacji dostała dotację w wysokości 1,6 mln euro na walkę z szopami praczami, które są szalenie niebezpieczne. To inwazyjny, obcy gatunek, wypierający nasze gatunki rodzime i niszczący siedliska lęgowe ptaków, a poza tym przenoszący bardzo groźnego pasożyta, który w USA rocznie zabija ok. setki dzieci. Ta organizacja przez rok pozyskała ok. 80 szopów praczy, czyli koszt jednego pozyskania wyniósł ok. 20 tys. euro. W tym samym czasie myśliwi z tego okręgu – jednego – pozyskali 4,5 tys. szopów praczy. Bez żadnych kosztów ze strony państwa.

Ta anegdota powinna przestrzegać przed dążeniem do prywatyzacji łowiectwa. W tej chwili łowiectwo jest dostępne praktycznie dla każdego. Przynależność do PZŁ jest obowiązkowa, ale każdy może zostać jego członkiem, jeśli spełni formalne wymagania.

Co to znaczy „prywatyzacja łowiectwa"?

Byłoby zapewne kilka związków łowieckich, z których każdy miałby swoje

eprasa.pl f58ce10943

obwody, za które by płacił, w których gospodarowałby na dowolnych, własnych zasadach – tak jak to jest w Czechach czy Niemczech. Wówczas polowania stałyby się ekstremalnie drogie, a tym samym myślistwo stałoby się bardzo ekskluzywne. W tej chwili każdy Polak może polować za 1,5 zł dziennie – taki jest w przeliczeniu koszt.

Rzecznik Praw Obywatelskich podnosi zarzut, że przepisy prawa łowieckiego naruszają prawo własności, ponieważ domyślnie przyjmuje się, że myśliwi mogą polować także na prywatnym terenie. Trzeba dokonać zgłoszenia, żeby własny teren wyłączyć z prawa do polowania.

Dokonanie tego zgłoszenia jest bardzo proste i każdy może swój grunt wyłączyć z gospodarki łowieckiej. Uważam natomiast, że powinno to iść w parze ze zrzeczeniem się odszkodowań za szkody wyrządzone przez zwierzynę dziko żyjącą. Natomiast RPO mija się w tej kwestii z prawdą. W trybie dostępu do informacji publicznej zapytałem pana rzecznika, ile osób zgłosiło się do niego ze skargami w tej sprawie. Odpowiedzi jeszcze nie uzyskałem.

Jakie bariery są stawiane przed myśliwymi w Polsce w porównaniu z innymi krajami europejskimi?

W Polsce wymagania wobec myśliwych są znacznie wyższe niż w krajach skandynawskich, Niemczech, Hiszpanii, we Włoszech czy Francji. W tym ostatnim kraju w zależności od sezonu poluje od 1,3 do 2 mln ludzi. Mają nawet swoją partię, a także mają inne prawodawstwo. Kiedy organizacje ekologiczne blokowały tam polowania, związki łowieckie wystawiły im faktury za niewykonane plany łowieckie. Sądy ten ruch zatwierdziły i okazało się, że wspomniane organizacje muszą zapłacić po kilkaset tysięcy euro. Blokowanie polowań się skończyło.

W Szwecji z kolei polować mogą już nawet 15-latkowie pod nadzorem dorosłego. W Polsce małoletniego nie wolno nawet zabrać na polowanie.

Ktoś mógłby powiedzieć: i bardzo dobrze, przynajmniej żadne dziecko nie zostanie przypadkowo zastrzelone. Panuje przekonanie, że prawie na każdym polowaniu dochodzi do wypadków z bronią.

To kompletna bzdura. Wypadki z bronią wśród myśliwych to absolutna rzadkość. Rocznie odbywa się ok. 4,5 mln polowań, a wypadków z udziałem osób postronnych w tym czasie jest może jeden, dwa.

W Polsce zakaz udziału w polowaniach osób poniżej 18. roku życia wprowadzono za PiS. Jakie to ma skutki?

Niestety – bardzo negatywne. Nie możemy zabierać na polowanie własnych dzieci i przekazywać im tradycji, mimo że to rodzic wie najlepiej, czy jego dziecko jest psychicznie gotowe na udział w polowaniu czy nie. Odebrano nam konstytucyjne prawo wychowywania dzieci zgodnie z własnymi przekonaniami i to jest skandal. Jesteśmy jedynym europejskim krajem, w którym jest taki zakaz. Tymczasem w ministerstwie pojawił się pomysł, żeby do polowania dopuścić osoby dopiero od 21. roku życia. Czyli można już 18-latka wysłać na wojnę, ale nie mógłby pójść na polowanie? Gdzie tu jakaś logika?

Jedno z najczęściej pojawiających się oskarżeń wobec myśliwych to to, że czerpiecie przyjemność z zabijania. Faktem jest, że polowanie nie jest bezkrwawe.

To jedna z największych manipulacji. Myśliwi nie czerpią przyjemności z zabijania, ale z łowiectwa. Łowiectwo to ogromnie bogata dziedzina życia: sztuka, muzyka, kolekcjonerstwo, hodowla, kynologia, sokolnictwo, literatura, a wreszcie polowanie, które jest tylko jednym z elementów tej ogromnej całości. Żeby zastrzelić zwierzę, trzeba najpierw rozeznać się w łowisku, otropić je, wyczekać na ambonie, dokonać selekcji – przecież nie możemy strzelać do wszystko jedno czego. Tu obowiązują bardzo ścisłe zasady. Ba – mimo że ze względu na ASF nie obowiązuje nas obecnie żadna ochrona dzików, ponad 90 proc. myśliwych nie strzela do loch w dawnym okresie ochronnym, bo uznaje to po prostu za nieetyczne. Chcielibyśmy zresztą, żeby okres ochronny na lochy został przywrócony.

Co z momentem strzału? Odczuwa pan wtedy przyjemność?

Szczerze – nie. Jestem maksymalnie skupiony na tym, żeby strzał był czysty i zadał zwierzęciu natychmiastową śmierć. To wielka odpowiedzialność. Gdy pociągnie się już za spust, nie cofnie się kuli. Poza tym jak w tej logice widzieć osoby, które kupują mięso w sklepie – mięso z rzeźni? Kim oni są? Można by powiedzieć, że zlecają innym „zabójstwo".

Nie lepiej byłoby, jak sugeruje wielu aktywistów, zrezygnować z myślistwa i pozostawić regulację gatunków jakiejś państwowej, profesjonalnej służbie?

To z pewnością przyniosłoby wielkie korzyści tym, którzy położyliby łapę na tych „profesjonalnych" usługach dla państwa. Byłoby to również potwornie drogie. W Polsce koła łowieckie wypłacają odszkodowania za szkody łowieckie. W 2022 r. było to 105 mln zł dla rolników plus kilkadziesiąt milionów dla leśników. To myśliwi na własny koszt szacują wielkość szkód. Poświęcają własny czas, kupują paliwo, amunicję. Nie bierzemy za to ani złotówki. Gdy myśliwy upoluje zwierzę, może je przejąć, płacąc odpowiednią stawkę kołu, albo koło sprzedaje zwierzę do skupu dziczyzny. Te przychody często nie wystarczają jednak na wypłatę szkód, dlatego płacimy składki, a zdarza się, że koła prowadzą także działalność gospodarczą.

Dlaczego wypłat odszkodowań nie może po prostu przejąć państwo?

Był taki pomysł kilka lat temu. Zaczęto liczyć, ile kosztowałoby powołanie profesjonalnej służby do szacowania szkód i wypłaty odszkodowań. Koszt samego szacowania szkód wyniósł do 1,5 mld zł rocznie. Kiedyś rozmawiałem z ówczesną wiceminister środowiska, panią Małgorzatą Golińską, o tym, ile kosztowałaby zawodowa służba łowiecka. Okazuje się, że robiono takie szacunki, ale z pomysłu zrezygnowano przy sumie 4 mld zł. Decyzję o zakazie polowań podjęto jakiś czas temu w kantonie Genewa w Szwajcarii na podstawie referendum. Musiano jednak powrócić wkrótce do gospodarki łowieckiej, bo skutki zakazu okazały się opłakane.

PZŁ jest jednym z założycieli Krajowego Forum Zrównoważonego Rozwoju. Czym ta struktura ma być?

Bierze w tym udział kilkadziesiąt organizacji, zrzeszających m.in. myśliwych, leśników, wędkarzy, hodowców, przemysł drzewny, rolników, pszczelarzy, kynologów, które opowiadają się za racjonalnym gospodarowanie zasobami przy jednoczesnej ochronie tradycji i wolności. Odrzucamy emocjonalne podejście, opieramy się na nauce.

©℗ Wszelkie prawa zastrzeżone

eprasa.pl f58ce10943

LESZEK ŻEBROWSKI

KOMUCHOŻERCA

Kłamliwa propaganda

To niepojęte, jak zakłamana może być propaganda również w zakresie polityki historycznej. Oto depesza neo-PAP, dotycząca 19. dnia Powstania Warszawskiego, informuje, że „do walk włączyło się i podporządkowało dowództwu AK także 1656 żołnierzy Armii Ludowej". Zobaczy, jakie stany osobowe miała AL. Tuż przed powstaniem miało ich być „aż" 435 osób (ta organizacja liczyła wszystkich, nawet członków rodzin). Stan broni? Zaledwie 50 sztuk, licząc dosłownie wszystko. Pomijając to, że nie była to formacja wojskowa (brak kadry oficerskiej, tylko nominacje własne, w trybie rewolucyjnym), nie prowadziła odpowiednich szkoleń, przeznaczona była przede wszystkim do rabunków i likwidacji. To jaka była jej wartość bojowa?

Do powstania komuniści przystępowali z zadęciem ideologicznym. Ich prominenci pisali wprost: „Mamy przed sobą siły wroga: faszysty niemieckiego i polskiego". I zalecali, aby na początku walk strzelać do „reakcjonistów", bo będzie chaos i się… nie dopatrzą. Od początku Polski Ludowej nieprawdopodobnie kłamali: „Przez biura werbunkowe AL na Woli, Starym Mieście, Czerniakowie i w Śródmieściu przeszły… tysiące ochotników". I co się z nimi stało? Może ktoś wie?

„Słynna obrona Starówki to dzieło przede wszystkim Armii Ludowej". Inaczej widział to jednak dowódca powstania, gen. „Monter", pisząc w raporcie, że AL wycofała się pod wpływem Moskwy. Dezerterzy byli wyłapywani i rozbrajani. Stan członków AL na Starówce według ich własnych ustaleń to było 35 osób (z łącznikami i kucharzami!), posiadających 13 sztuk broni (w tym sześć pistoletów). Nawet na obsadę barykady byłoby to zbyt mało. Generał „Monter" w sprawozdaniu z 1 października 1944 r. pisał o nich, że podawali swe stany nawet na 1 tys. osób! Ale stan bojowy faktyczny to był zaledwie jeden pluton (40 osób), względnie uzbrojony.

To, że kiedyś komuniści pisali o sobie peany, wyolbrzymiając niemiłosiernie swą rolę w powstaniu, możemy tłumaczyć ideologią i posiadaniem przez nich pełni władzy. Ale dziś, tu i teraz, mamy nieprawdopodobny nawrót bełkotu?

W depeszy neo-PAP jest wspomnienie Narodowej Organizacji Wojskowej (ale miały to być zaledwie dwa bataliony, co nie jest prawdą), oddziałów wojskowych Pogotowia Polskich Socjalistów (bez podania stanów) oraz „przedstawicieli różnych nurtów konspiracji". Oczywiście nie ma ani słowa o udziale Narodowych Sił Zbrojnych (dwa odłamy: scaleni i niescaleni z AK), ponadto o licznych oddziałach i grupach Organizacji Miecz i Pług (scalonej z NSZ-AK w lipcu 1944 r.).

Tak ma teraz wyglądać neohistoria jako powrót do niechlubnej przeszłości? ©℗

SŁAWOMIR KOPER

HISTORIA WIECZNIE ŻYWA

Pogrzeb kawalerzysty

Oficjalnie gen. Bolesław Wieniawa-Długoszowski popełnił samobójstwo w 1942 r., wyskakując z balkonu domu przy Riverside Drive w Nowym Jorku. Być może przyczyną tego dramatycznego czynu była narastająca choroba psychiczna spowodowana nadużywaniem alkoholu, chociaż nie brakowało głosów, że generałowi „pomogli" dawni przyjaciele z kręgów piłsudczykowskich.

Długoszowski pozostał w pamięci jako ostatni polski ułan

Wieniawa cały bowiem czas nawoływał do zgody narodowej i snuł plany powrotu do armii. Stał się niewygodny dla przebywających w USA piłsudczyków, którzy zarzucali mu zdradę. Ataki nasiliły się szczególnie po spotkaniu z Sikorskim, podczas pobytu Naczelnego Wodza w USA wiosną 1941 r.

Wkrótce potem Wieniawa dostał nominację na ambasadora na Kubie, co wbrew pozorom nie było synekurą, gdyż na karaibskiej wyspie krzyżowały się interesy wywiadów stron walczących w drugiej wojnie światowej. Długoszowski jednak wiedział, że piłsudczycy nigdy nie wybaczą mu przyjęcia nominacji i zarzucą mu, że sprzeniewierzył się pamięci Marszałka. Zajęci rozgrywkami personalnymi i osobistymi żalami nie pamiętali, że Komendant zawsze na pierwszym planie stawiał dobro Polski. W tej sytuacji czekał już tylko na oficjalną nominację, która zapewniłaby jego rodzinie rentę po nim, jako ambasadorze.

Przy generale znaleziono list pożegnalny z dopiskiem „Boże zbaw Polskę" podpisany „B". Pochowano go z honorami wojskowymi na cmentarzu Calgary w Nowym Jorku. Nad grobem zaintonowano (mimo zakazu) „Pierwszą Brygadę". Na pogrzebie pogodzili się skłóceni od pewnego czasu Kazimierz Wierzyński z Janem Lechoniem. Ten drugi miał 15 lat później podążyć śladem przyjaciela, wyskakując z okna w tym samym mieście…

Po upadku komunizmu szczątki Wieniawy przewieziono do Polski. 15 września 1990 r. na cmentarzu Rakowickim w Krakowie odbył się powtórny pogrzeb generała. W odróżnieniu od nowojorskiej uroczystości było to pożegnanie godne kawalerzysty. Długoszowski pozostał bowiem w pamięci jako wielki patriota, godny następca ks. Józefa Poniatowskiego, Kozietulskiego, ostatni polski ułan. Człowiek honoru, który przeżył swoje życie tak, jak chciał.

Lecz gdyby mi kazały wyroki ponure
Na ziemi się meldować, by drugi raz żyć
Chciałbym starą wraz z mundurem wdziać na siebie skórę
Po dawnemu… wojować… kochać się… i pić. ©℗

eprasa.pl f58ce10943

Sentymentalna podróż noblisty

Czesław Miłosz z Lechem Wałęsą

FOT. MACIEJ BILLEWICZ/PAP

eprasa.pl f58ce10943

Grzegorz Majchrzak

9 października 1980 r. Nagrodę Nobla z dziedziny literatury otrzymał – jako trzeci Polak w tej kategorii – Czesław Miłosz. Otwierała poecie drogę do przyjazdu do ojczyzny z emigracji. Przyjechał w czerwcu 1981 r.

Czesław Miłosz został zaproszony do Polski przez Katolicki Uniwersytet Lubelski w związku z planowanym na 6 czerwca 1981 r. nadaniem mu tytułu doktora honoris causa KUL. Do kraju przyleciał dzień wcześniej, a jego pobyt był śledzony nie tylko przez krajowych i zagranicznych dziennikarzy oraz zwykłych Polaków, lecz także przez funkcjonariuszy Służby Bezpieczeństwa. Głównie w ramach sprawy obiektowej, pod mało zresztą wyszukanym kryptonimem Poeta.

Dlaczego ją w ogóle prowadzono? „Przewidujemy, że pobyt Cz. Miłosza w Polsce wyzwoli w środowiskach kulturalnych demonstracyjne postawy polityczne opozycji intelektualnej, afirmujące z jednej strony kult wielkości literackiej Cz. Miłosza, z drugiej zaś dla jego postawy ideowo-politycznej i wolności literatury" – pisano we wniosku o jej wszczęcie. I dodawano: „Postawa ideowo-polityczna i ewolucja intelektualna Cz. Miłosza przebiegała od ostrych ataków na Polskę i socjalizm tuż po opuszczeniu kraju w 1951 r., do postawy umiarkowanej, którą zajmuje ostatnio z afirmacją dla kultury śródziemnomorskiej", a także że „całą dotychczasową twórczość Cz. Miłosz opublikował w Instytucie Literackim w Paryżu". Wspomniany instytut należał do czołówki emigracyjnych instytucji uważanych przez władze PRL za wrogie.

NIE TAK ŁATWA OBECNOŚĆ

5 czerwca 1981 r. wieczorem na warszawskim Okęciu poetę powitała najbliższa rodzina, a następnie „wcześniej ustaleni goście" (m.in. pisarze, delegacje Katolickiego Uniwersytetu Lubelskiego i NSZZ „Solidarność", a także przedstawiciel Ministerstwa Kultury i Sztuki). Obecni byli również ekipy telewizyjne, w tym z państw zachodnich, oraz fani noblisty (m.in. członkowie Akademickiego Klubu Włóczęgów z Katowic, którzy zaśpiewali mu piosenkę „Kurdesz"). Czesław Miłosz zdawał się zaskoczony takim przyjęciem. Jak informowało Radio Wolna Europa, w czasie zaimprowizowanej konferencji prasowej z jednej strony stwierdził, że „jest szczęśliwy, iż po 30 latach znalazł się w kraju", z drugiej jednak dodawał: „Dla mnie obecność tutaj nie jest tak łatwa, jak wielu ludzi może myśleć, dlatego że zawsze podkreślam: byłem człowiekiem bardzo prywatnym, kameralnym i cały ten nagły rozgłos zaskoczył mnie. Nie bardzo umiem dostosować się do tej swojej nowej roli. W każdym razie to, co czuję w tej chwili, to jest wielka wdzięczność dla robotników polskich, którzy – moim zdaniem – są ludźmi umiejącymi czytać umysły i mam nadzieję, że będą zdolni także podnieść polską gospodarkę".

SB obawiała się, że wizyta Czesława Miłosza wyzwoli „kult jego postawy ideowo-politycznej"

W drugim dniu wizyty poeta wziął udział w zorganizowanym przez władze PRL spotkaniu (cocktailu) w pałacu Na Wodzie, w warszawskich Łazienkach, z „przedstawicielami świata kultury". W jego trakcie gratulacje z okazji otrzymania Nagrody Nobla złożył mu minister kultury i sztuki Józef Tejchma. Tego samego dnia noblista wziął udział w spotkaniu autorskim ze studentami w znanym warszawskim klubie studenckim Stodoła. Według danych Służby Bezpieczeństwa brało w nim udział ok. 1,2–1,5 tys. osób, a kilkaset kolejnych, które nie dostały się do środka, śledziło jego przebieg na specjalnych monitorach wystawionych na zewnątrz. Jak stwierdzali potem czujni funkcjonariusze: „Dwukrotnie usiłowano skierować dyskusję na tematy polityczne, lecz Miłosz nie podjął tych tematów".

Jak donosił z kolei tajny współpracownik „Matrat", czyli Władysław Huzik – jeden z cenniejszych agentów SB inwigilujących środowisko literackie w tym czasie: „Około godziny Cz. Miłosz czytał swoje wiersze, nadając całej imprezie charakter nudnego nawet spotkania poety z czytelnikami. Również podczas dyskusji unikał skrzętnie (i uniknął) wychodzenia poza krąg tego stereotypu". Po spotkaniu w Stodole – jak informowała francuska agencja informacyjna AFP – poeta miał się udać do Ministerstwa Kultury i Sztuki na specjalny pokaz nagrodzonego niespełna dwa tygodnie wcześniej Złotą Palmą na festiwalu filmowym w Cannes filmu Andrzeja Wajdy „Człowiek z żelaza". W filmie tym wykorzystano również twórczość (jeden z wierszy) noblisty.

Z kolei 7 czerwca rano poeta spotkał się – w mieszkaniu Elżbiety i Pawła Bąkowskich – z pracownikami oraz współpracownikami Niezależnej Oficyny Wydawniczej NOWA. Miłoszowi wręczono egzemplarz drukarski pierwszego wydania „Zniewolonego umysłu". On zaś, wyraźnie wzruszony, wyraził uznanie dla ludzi, którzy mieli odwagę ryzykować swoją wolność, aby wydawać m.in. jego dzieła. „Chyba trudniej jest moje książki wydawać niż je napisać" – mówił. Ponadto – jak informowała Służba Bezpieczeństwa – „złamał swój zwyczaj i podpisał setki książek wydanych nielegalnie w Polsce".

Również tego samego dnia, ale po południu, odbyło się spotkanie z noblistą w PEN Clubie z udziałem ok. 500 osób. Doszło wówczas do zabawnego i znamiennego incydentu – kiedy do drzwi podszedł wiceminister kultury i sztuki Stanisław Puchała i się przedstawił, pilnujący wejścia stwierdzili spokojnie: „Już tu kilku takich chętnych na podobny numer było". I na salę się dostał, ale dopiero po wylegitymowaniu się.

ŚRODOWISKO KULTURY ZAWIEDZIONE

Od 8 do 10 czerwca 1981 r. poeta gościł pod Wawelem. Brał udział w sesji naukowej zorganizowanej przez Uniwersytet Jagielloński dotyczącej jego twórczości, spotkał się ze studentami i naukowcami z UJ, pisarzami z krakowskiego oddziału Związku Literatów

eprasa.pl f58ce10943

Polskich, a także z członkami redakcji „Tygodnika Powszechnego". Nie skorzystał natomiast m.in. z zaproszenia (na program artystyczny) do legendarnej Piwnicy pod Baranami, odwołał również część zaplanowanych wcześniej spotkań (m.in. w Klubie Inteligencji Katolickiej oraz „Znaku"). Spotkał się natomiast – u Jacka Woźniakowskiego, u którego się zatrzymał – z Jerzym Andrzejewskim, Jerzym Turowiczem, Andrzejem Żuławskim i – jak informowała krakowska SB – „z innymi zaproszonymi przez gospodarza osobami".

Podczas pobytu w Krakowie miał narzekać „na zmęczenie, niepotrzebną oprawę propagandową, organizowaną pomimo jego prośby, by zachować nieoficjalny i półprywatny charakter jego pobytu", a także zadeklarować, że „będzie Polskę odwiedzał, ale prywatnie". Zapewne nie bez ulgi Służba Bezpieczeństwa podsumowywała ten krótki pobyt: „Dokonując oceny przebiegu imprez z udziałem C. Miłosza, należy stwierdzić, że nosiły one charakter krótkich, fragmentarycznych spotkań. Środowisko kultury Krakowa jest raczej zawiedzione, gdyż spodziewało się czegoś głębszego w postaci dyskusji i większej bezpośredniości kontaktu".

Kolejnym punktem wizyty Czesława Miłosza był Lublin, do którego przyjechał 10 czerwca wieczorem. Jeszcze tego samego dnia zwiedził bibliotekę KUL oraz wziął udział w spotkaniu z polonistami, w którym uczestniczyło ok. 450 osób – w jego trakcie recytował kilka swoich wierszy i odpowiadał na pytania publiczności. Przynajmniej w ocenie funkcjonariuszy SB jego odpowiedzi „były natychmiastowe, niejednokrotnie złośliwe i ironiczne", co z kolei miało rzekomo wynikać z faktu „przeintelektualizowanych pytań".

Po raz kolejny ze względu na zmęczenie zrezygnował z kolejnego punktu programu, tym razem z obejrzenia spektaklu Teatru Dramatycznego z Wałbrzycha, który wystawiał sztukę Karola Wojtyły pt. „Przed sklepem jubilera". Trudno mu się dziwić. Tym bardziej że czekał go intensywny dzień.

11 czerwca 1981 r. odebrał doktorat honoris causa przyznany mu przez Katolicki Uniwersytet Lubelski. Wcześniej uczestniczył jeszcze we Mszy św. – odprawionej w kościele akademickim – w intencji polskich pisarzy i poetów zmarłych, zaginionych i zamordowanych w kraju, a także poza jego granicami w latach 1939–1945, oraz w spotkaniu z senatem uczelni i biskupami.

Trójmiasto było końcowym etapem wizyty noblisty w PRL

FOT. TOMASZ ABRAMOWICZ/PAP

Po południu Miłosz złożył kwiaty na grobie poety Józefa Czechowicza, a następnie wziął udział w raucie (dla ok. 300 osób) oraz w wieczernicy, w trakcie której znani aktorzy (m.in. Daniel Olbrychski) recytowali wiersze jego oraz innych polskich poetów. Najważniejszym wydarzeniem podczas ostatniego dnia pobytu poety w Lublinie było spotkanie z członkami NSZZ „Solidarność" i Niezależnego Zrzeszenia Studentów na dziedzińcu uniwersyteckim. Wzięło w nim udział (przynajmniej w ocenie Służby Bezpieczeństwa) ok. 2 tys. osób, nie tylko z Regionu Środkowo-Wschodniego, lecz także z innych regionów związku (w tym przewodniczący NSZZ „Solidarność" Lech Wałęsa). Miłosz – jak informowali potem funkcjonariusze SB – w swoim krótkim przemówieniu „oddał hołd robotnikom za to, co zrobili w ostatnim okresie dla narodu polskiego, a co jego zdaniem łączy się z jego dotychczasową twórczością". I dodał, „że działacze nowego związku zasługują bardziej na uznanie niż on sam, jako pisarz". Nazwał zresztą Polskę „krajem »wolnych robotników«". Odczytał również cztery swoje wiersze, inne recytowali aktorzy Teatru Polskiego z Bydgoszczy.

11 czerwca 1981 r. Czesław Miłosz odebrał doktorat honoris causa przyznany przez KUL

Po tych kilku intensywnych dniach przyszedł czas na krótki oddech (13–14 czerwca) bez oficjalnych spotkań i uroczystości, na czas spędzony w gronie najbliższych. 15 czerwca 1981 r. wyraźnie wypoczęty noblista przyjechał do Łomży, aby wziąć udział w Łomżyńskiej Wiośnie Poetyckiej. Został tam powitany przez organizatorów – Łomżyński Klub Literacki i Wydział Kultury Wojewódzkiej Rady Narodowej – oficjalnym obiadem. Po nim udał się do Nowogrodu, gdzie zwiedził skansen budownictwa kurpiowskiego, w którym spotkał się z grupą pisarzy oraz gdzie zostało spontaniczne zorganizowane „seminarium na temat recepcji twórczości Miłosza w Polsce".

Po kolacji natomiast wziął udział w spotkaniu „ze społeczeństwem Łomży" w Wojewódzkim Domu Kultury w Łomży, z udziałem kilkuset osób. W gronie tym –

eprasa.pl f58ce10943

jak odnotowała Służba Bezpieczeństwa – znaleźli się m.in. Zbigniew Bujak i Adam Michnik, ale – jak dodawała – „wymienieni głosu nie zabierali", a „w trakcie imprezy nie odnotowano elementów wrogich politycznie". Kolejnym punktem tego bardzo intensywnego dnia było króciutkie, niespełna godzinne spotkanie z „aktywem kulturalnym Łomży" w klubie Bonar. W jego trakcie poeta otrzymał pamiątkowy medal z okazji jego pobytu w Łomży oraz piastowskiego orła wykutego z metalu, który był repliką tego z Zamku Królewskiego w Warszawie. Na koniec – już po godz. 22 – noblista zwiedził wystawę w Muzeum Okręgowym poświęconą jego życiu i twórczości.

Co ciekawe, „wrogie akcenty" – w tym fotokopię listu Miłosza „tłumaczącego decyzję pozostania poza krajem" – łomżyńska SB odnotowała dopiero na wspomnianej wystawie. Jak zauważali przy tym czujni funkcjonariusze: „Ponadto z treści tego listu wynika, że skoro Polska przyjęła ustrój z ZSRR z całym bagażem przemocy i zakłamania, dlatego on nie może się z tym pogodzić, nie chce być otoczony szpiclami i pisać niezgodnie ze swym sumieniem".

W drugim dniu pobytu w Łomży Czesław Miłosz wziął udział w porannej sesji literackiej „Być poetą", podczas której „wygłosił kilka refleksji na temat swego pobytu w USA", a także przeczytał kilka niepublikowanych jeszcze wierszy.

Po tym spotkaniu wyjechał do Trójmiasta, które było końcowym etapem jego wizyty w kraju. 17 czerwca 1981 r. złożył wieniec na grobie swej matki na cmentarzu w Sopocie, następnie został przyjęty przez I sekretarza Komitetu Wojewódzkiego PZPR w Gdańsku Tadeusza Fiszbacha oraz udał się z wizytą do biskupa gdańskiego Lecha Kaczmarka. Wysłuchał również koncertu organowego w katedrze oliwskiej. Jednak najważniejszym punktem jego pobytu w Trójmieście było spotkanie ze stoczniowcami i innymi zaproszonymi gośćmi w sali BHP Stoczni Gdańskiej. Przed nim złożył kwiaty pod pomnikiem poległych w Grudniu '70.

Jak potem raportowała Służba Bezpieczeństwa, w czasie tego spotkania, podobnie jak wcześniej w Lublinie, wyraził robotnikom wdzięczność za to, że powstała Solidarność, którą uznał „za ruch społecznej odnowy, a nie siłę polityczną", a także uznanie dla Lecha Wałęsy „za odwagę, upór i konsekwencję w swojej działalności na rzecz Solidarności". Przy okazji potępił również przypadki dewastacji pomników żołnierzy sowieckich, które miały miejsce w tym czasie, stwierdzając, że „jest to jawna prowokacja". Po przemówieniach oprócz noblisty głos zabrał również przewodniczący Solidarności oraz przedstawiciel Społecznego Komitetu Budowy Pomnika Poległych Stoczniowców 1970, który zaprosił Miłosza do Gdańska – poeta odpowiedział na kilka pytań dotyczących jego refleksji na temat sytuacji w Polsce oraz kwestii literackich. Zmęczony trudami dnia odwołał zapowiedzianą wcześniej recytację swoich wierszy. W Trójmieście pozostał do dnia następnego, gdyż miał zamiar wziąć udział w procesji Bożego Ciała.

WIZYTA W KRAJU WSPOMNIEŃ

19 czerwca 1981 r. Czesław Miłosz odleciał z Polski do Stanów Zjednoczonych. Jak można oceniać jego wizytę? Jak podsumował – nie bez złośliwości, a także nie bez pewnej racji – TW „Matrat": „Jego pobyt w Polsce należy oceniać wyłącznie w kategoriach wizyty starszego wiekiem artysty w kraju młodzieńczych wspomnień. Żadnych interesów tutaj nie miał, mieć nie będzie, nie chce ich mieć. Ważne jest dla niego spokojne miejsce w Berkeley, dom rodzinny, synowie, własna biblioteka. Jakiekolwiek deklaracje (choćby o katolicyzmie czy na temat socjalizmu) mogłyby mu zaszkodzić w protestanckiej Ameryce, gdzie żyje w znacznej mierze wśród liberalnych intelektualistów i trochę wśród Polonii".

Zupełnie inaczej widzieli to dziennikarze Radia Wolna Europa, którzy stwierdzali m.in.: „Od chwili, gdy postawił stopę na płycie lotniska, otoczony tłumem wielbicieli, którzy przedarli się przez bariery, by wręczyć mu bukiety kwiatów, 69-letni poeta przyjmowany był i goszczony na oficjalnych przyjęciach […]. W rzeczy samej, wizyta w intencji samego laureata Nagrody Nobla pomyślana w ramach kameralnych przekształciła się jakby w triumfalną podróż". Jak przy tym tłumaczyli, miało to wynikać z tego, że „Polacy odczuwają silną potrzebę prawdziwych narodowych symboli, w miejsce prezentowanych dotychczas przez partię. Takimi symbolami są: papież, zmarły kardynał [Stefan] Wyszyński, Wałęsa i Czesław Miłosz".

Służba Bezpieczeństwa oceniała, że był to raczej pobyt starszego pana w kraju dzieciństwa

Była to przede wszystkim podróż sentymentalna. Jak stwierdzano w innej audycji RWE: „Ważniejsze od róż były jednak pamiątki rodzinne, obrazy, fotografie, trochę drobiazgów z Wilna". I dodawano – powołując się na naocznych obserwatorów – „Nade wszystko był wzruszony. Czasem patrzył na otoczenie przez łzy, uśmiechał się rzadko", a „najlepiej chyba czuł się w warszawskim mieszkaniu swego brata, Andrzeja". Nie zmienia to tego, że choć jego pobyt w Polsce w czerwcu 1981 r. miał – w założeniu – charakter prywatny, to (jak ponownie zauważano na antenie Radia Wolna Europa) „stał się istnym świętem kultury polskiej w kraju i na emigracji".

© ℗ Wszelkie prawa zastrzeżone

Autor jest pracownikiem Biura Badań Historycznych IPN.

eprasa.pl f58ce10943

Jan Bogatko z Berlina

Czerwona kartka

Rzadko kiedy wybory landowe w Niemczech cieszą się aż takim zainteresowaniem. Tym razem nikt nie wierzył w sukces partii obozu rządowego w Berlinie, czyli SPD, Zielonych i FDP. Z samym obozem kanclerza Scholza na czele. Przekaz wyborców jest jasny

Dlaczego lewicowych populistów dosięgnął gniew ludu? Dlaczego SPD, Zieloni i FDP dostali czerwoną kartkę w Saksonii i Turyngii? Dlaczego przy okazji dostali polityczne lanie komuniści, potomkowie NRD-owskiej SED, występujący na politycznych deskach w Niemczech jako Die Linke? Dlaczego powstała w ostatniej chwili partia Sahry Wagenknecht, dla której upadek NRD był tym samym, czym upadek Związku Sowieckiego dla Władimira Putina, odniosła oszałamiający sukces wyborczy, niczym Trzecia Droga Szymona Hołowni w ubiegłorocznych październikowych wyborach w Polsce? Dlaczego niemieccy podobno antykomuniści, jak CDU (kiedyś chrześcijańscy demokraci, potem już tylko ideologicznie nieokreśleni chadecy), chcą tworzyć w Saksonii (czy w Turyngii) koalicję rządową ze stalinowcami Sahry Wagenknecht, tworzącymi partię narodowo-komunistyczną, byleby tylko nie dopuścić Alternatywy dla Niemiec (AfD) do współrządzenia na szczeblu krajów związkowych? Dlaczego mainstream AfD zarzuca „faszystowskie" lub zgoła „nazistowskie" koneksje, a zapomina o prawdziwych nazistach, działających swego czasu w CDU czy CSU? Czy kordon sanitarny wokół AfD w Niemczech jest demokratycznym instrumentem polityki? Odpowiedzi na te pytania złożyłyby się na sporą książkę.

PAŃSTWO LEWICOWE

Po wyborach w Saksonii i Turyngii widać wyraźniej niż kiedykolwiek w niedawnej przeszłości, że dzisiejsze Niemcy są państwem lewicowym, które „władzy raz zdobytej nie oddadzą nikomu". W tym celu front ludowy zbudował kordon sanitarny przeciwko AfD. Ten skręt na lewo rzucił się w oczy zwłaszcza w latach Willkommenspolitik Angeli Merkel. Dzisiejsza chadecja zachowuje się tak, jakby dawna kanclerz i szefowa partii była z zupełnie innej formacji. Ale przecież tak nie jest i każdy wie, może poza niemieckimi wyborcami, którzy na znak protestu wobec polityki imigracyjnej głosują na CDU, że tzw. kryzys imigracyjny to właśnie produkt owej rzekomo konserwatywnej partii. Na tym tle dobrze wygląda nawet SPD, która ośmieszyła się hałasem wokół operacji wydalenia z Niemiec do Afganistanu aż 28 kryminalistów z Kraju Kwitnących Maków, którym na pocieszenie dano kieszonkowe w wysokości 1 tys. euro (żeby nie doznali nędzy), oczywiście z kasy rządu, a nie z kieszeni podatników. To przecież państwo drukuje pieniądze.

Nagle polityk CDU, Christoph Ploß (39 lat) krzyczy na platformie X: „To skandal, że gwałciciele i inni sprawcy poważnych kryminalnych przestępstw dostają na drogę do swego kraju 1 tys. euro na rękę! Czy rządząca koalicja do reszty straciła rozum?".

Teraz oczywiście CDU, która „o koński paznokieć" wygrała wybory w Saksonii, a w Turyngii, pokonana przez AfD, nadała sobie tytuł „lidera demokracji" w tym kraju związkowym, stara się przekonać Niemców w Republice Federalnej (wszak wybory do Bundestagu nadchodzą szybkim krokiem), że tylko CDU upora się z problemem imigracji. A problem z osadnikami, obok przestępczości, zdecydował właśnie o klęsce partii obozu rządowego (a także komunistów z Die Linke) w Saksonii i w Turyngii.

Wyniki wyborów do dwóch landtagów w Niemczech wschodnich

eprasa.pl f58ce10943

FOT. MARTIN MEISSNER/AP/EAST NEWS

dla systemu

(w Dreźnie i Erfurcie) są już znane, tu tylko krótkie przypomnienie tymczasowych wyników oficjalnych: Saksonia: CDU 31,9 proc. (–0,2), AfD 30,6 proc. (+3,1), BSW Sahry Wagenknecht 11,8 proc. (+11,8), SPD 7,3 proc. (–0,4), Zieloni 5,1 proc. (–3,5), komuniści Die Linke 4,5 proc. (–5,9), FDP 0,9 proc. (–3,6).

Teraz Turyngia: Alternatywa dla Niemiec 32,8 proc. (+9,4), CDU 23,6 proc. (+1,9), BSW 15,8 proc. (+15,8), komuniści Die Linke 13,1 proc. (–18,0), SPD 6,1 proc. (–2,2), Zieloni 3,2 proc. (–2,0) i FDP 1,1 proc. (–3,9). W obu krajach związkowych pomijam wyniki wyborcze kanapowych partii politycznych.

Szef komisji wyborczej skorygował wyniki wyborów do landtagu w Dreźnie. Urząd poinformował, że na skutek błędu w oprogramowaniu opublikowano niewłaściwy rozdział mandatów poselskich. W konsekwencji Zieloni i SPD otrzymują jedno miejsce więcej, a CDU i AfD po jednym mniej niż początkowo podano. Korekta ma ten skutek, że Alternatywa dla Niemiec traci w Saksonii przywilej blokującej mniejszości. Mimo wszystko dotychczasowa koalicja rządząca w Dreźnie, złożona z CDU, Zielonych i SPD, nie ma większości w nowym saksońskim landtagu.

Co to takiego owa „mniejszość blokująca"? Opisuje ona sytuację, w której partia wchodząca do parlamentu (w tym przypadku AfD przed korektą) posiada ponad jedną trzecią mandatów w landtagu. Otóż taka partia może udaremnić uchwalenie określonych ustaw krajowych, wymagających większości dwóch trzecich głosów. W Saksonii dotyczy to np. wyboru sędziów Trybunału Konstytucyjnego (podobnie zresztą jak w innych krajach związkowych) czy władz krajowej Najwyższej Izby Kontroli. Te stanowiska nie mogłyby być obsadzone bez zgody AfD.

Po korekcie wyniku wyborów w Saksonii CDU uzyskuje 41 mandatów, a AfD 40. BSW ma 15 miejsc, SPD 10, a Zieloni 7. Die Linke ma 6 posłów, a tzw. Wolni Wyborcy jedno miejsce. W sumie w drezdeńskim landtagu zasiada 120 posłów.

O ile w Turyngii premier rządu krajowego w Erfurcie, Bodo Ramelow, ewangelicki komunista z następczyni NRD-owskiej PZPR, Die Linke (to partia demokratyczna?), przegrał wybory z kretesem, o tyle Michael Kretschmer (z którym rozmawiałem na łamach „Do Rzeczy" o sprawie islamskich osadników i ochronie wschodniej granicy Polski przed organizowanym przez Putina przerzutem na zachód żołnierzy proroka) uratował CDU w Saksonii przed zagrażającą jej historyczną klęską.

Przyglądałem się tej walce w niemieckim Zgorzelcu. Niemal codziennie do wyborczej niedzieli uzupełniano zniszczone przez sympatyków konkurujących ze sobą partii plakaty czołowych kandydatów CDU i AfD, Kretschmera i Wippla. Walkę o bezpośredni mandat do landtagu wygrał premier landu i czołowy kandydat CDU, Michael Kretschmer. Zdobył miejsce w saksońskim parlamencie w okręgu wyborczym nr 2, pokonując Sebastiana Wippla (Kretschmer uzyskał nawet lepszy wynik niż cztery lata temu). Sukces Kretschmera jest naprawdę wielki. Ale czy ma on powody do bezgranicznej radości? Raczej nie.

Kretschmer, rodowity zgorzelczanin, swój chłop z Görlitz, jest konserwatystą. Jeśli chce być dalej premierem, to musi zbudować koalicję. Ale z kim? Problem młodemu jak na polityka Kretschmera stwarza kordon sanitarny zbudowany wokół Alternatywy dla Niemiec. W zasadzie w Saksonii, podobnie zresztą jak w Turyngii, mogłaby powstać solidna większość rządowa na prawo od centrum. Z komfortową większością dwóch trzecich! Doskonale pamiętam dyskusje sprzed lat, czy koalicja z SPD nie będzie przypadkiem zdradą chrześcijańskich wartości. Swego czasu Zieloni uchodzili za tabu w dyskusjach o ewentualnej koalicji w SPD! O komunistach nie wspominając. Przecież pewnego dnia

eprasa.pl f58ce10943

przestanie się uważać AfD za partię trędowatych, tak jak uznano i Zielonych, i Die Linke za społecznie akceptowalne partie. Ale dzisiaj CDU kategorycznie odrzuca takie rozwiązanie. Kretschmerowi pozostaje czerwona narzeczona.

Co prawda, moralność to dla polityka słowo obce, ale Kretschmer nie ma możliwości – nawet gdyby chciał – reanimacji dotychczasowej koalicji, bo nie dałby rady zbudować parlamentarnej większości z jakże krytykowanymi Zielonymi i SPD. Co pozostaje? SPD i BSW, czyli narodowi komuniści z orientalną pięknością Sahrą Wagenknecht. Koalicja BSW wydaje się arytmetycznie stabilna, ale faktycznie szybko okazałaby się nieobliczalna. Wprawdzie Kretschmera i Wagenknecht łączą niechęć do Ukrainy i sympatia do Rosji oraz wspólne stanowisko w sprawie nielegalnej imigracji, ale cena za małżeństwo z rozsądku mogłaby się okazać zbyt wygórowana. Libretto do tej politycznej operetki napisze życie.

POLITYCZNE NIEMOWLĘTA

BSW to w pewnym sensie polityczny gag. Narodowokomunistyczna partia Sahry Wagenknecht, byłej aktywistki SED, NRD-owskiego odpowiednika PZPR, partii znanej ze strzelania do Niemców na granicy dzielącej sowieckie Niemcy od Niemiec Zachodnich, jest fenomenem tak naprawdę nieznanym nikomu. Wiadomo tylko, kto na nią głosował. BSW przyciągnęła 73 tys. dawnych wyborców komunistów oraz pozyskała 45 tys. dotąd niegłosujących. SPD straciła 16 tys. wyborców na rzecz Sahry Wagenknecht, a Zieloni 10 tys. Niemcy nie wiedzą w zasadzie nic o tej partii poza tym, że na plakatach wyborczych w Turyngii i Saksonii widniała podobizna Sahry Wagenknecht, która zresztą w żadnym z tych landów sama nie kandydowała. Także jej czołowi kandydaci, właśnie wybrani do landtagów (dieta: ok. 7 tys. euro miesięcznie), to polityczne niemowlęta i amatorscy aktorzy na politycznej scenie. Dlatego Wagenknecht żąda, by o koalicjach rozmawiano z nią i tylko z nią.

A więc po pierwsze: brak właściwych ludzi do rozmowy. Czyli pewny chaos (jeden z niemieckich magazynów ekonomicznych przestrzega Kretschmera przed ciosem w gospodarkę). Po drugie, koalicja z BSW i SPD kanclerza Scholza na prowincji to kopniak w szefa partii CDU, Friedricha Merza. Niedawno powiedział on, że kierowana przez niego partia, czyli CDU, nie będzie współpracować z ekstremistami z prawa czy z lewa. Merz wskazał, że dotyczy to zwłaszcza partii Sahry Wagenknecht, która jest zarówno prawicowo-, jak i lewicowo ekstremistyczna, w zależności od tematu, na który się ona wypowiada. Jednakże po protestach ze strony swych wschodnioniemieckich towarzyszy z CDU Merz wycofał się rakiem, mówiąc, że jego słowa odnoszą się wyłącznie do szczebla Republiki. A więc są dobrzy i niedobrzy ekstremiści. BSW należy do tych dobrych, bo to przecież socjalistyczne państwo. CDU jako centrum? Może kiedyś, dziś to żałosne wspomnienie tej niegdyś potężnej partii Adenauera.

MŁODZIEŻ PATRZY NA PRAWO

Jeszcze tylko Brandenburgia (22 września 2024 r.), Hamburg (2 marca 2025 r.) i wybory do Bundestagu (28 września 2025 r.). Ale już po wyborach do landtagów w Erfurcie i Dreźnie wiemy, że niemiecka młodzież patrzy na prawo. Lewica w ojczyźnie Karola Marksa w odwrocie. Ton nadają Niemcy Wschodnie. To tamtejsi Niemcy wypowiadają wojnę zachodnioniemieckiemu duchowi czasu. Pora najwyższa, bo trąci myszką – słyszę w rozmowach.

Niemiecki socjalizm jest ciężki i perfekcyjny. Jego sztandar jest czerwieńszy od gwiazdy na Kremlu. Jak się z nim rozstać, kiedy walkę z prawicą podniesiono do rangi społecznego nakazu? Lewica rozpoczęła w 1968 r. marsz przez instytucje, który zakończył młodą demokrację z importu. Teraz zrezygnować z socjalizmu, kiedy nawet w USA zaczyna on dochodzić do władzy? No pasarán – jak powtarzała Dolores Ibárruri, matka chrzestna stalinowskiej Hiszpanii. A tu nagle Niemcy rozpoczynają polityczną korektę. Z własnej woli? Nie całkiem. Pod szaloną społeczną presją. Stare partie nie mają wyjścia: albo przemiana, albo śmietnik historii.

Polityczni decydenci w Berlinie, w przeciwieństwie do dziennikarzy mainstreamu, zdają sobie sprawę z fiaska w walce z Alternatywą dla Niemiec. Kordon sanitarny, operujący od lat, nie zadziałał. Ataki ze wszystkich stron, ze strony polityki (co za dziwne sojusze: CDU z komunistami!), z Kościołem włącznie, ze wszystkimi lewicowymi mediami (w Niemczech innych w zasadzie nie ma) przeciwko AfD przyniosły skutek odwrotny do zamierzonego. Nie przyniosły skutków wysiłki policji politycznej (Urząd Ochrony Konstytucji) na rzecz otoczenia i zniszczenia tej partii w zarodku. Alternatywa dla Niemiec z roku na rok rosła w siłę. Pozyskiwała zwolenników, sympatyków i wyborców. Kilka liczb dla ilustracji: o ile w Turyngii konserwatyści, nazywani „prawicą" (ma to budzić zamierzone skojarzenie z narodowymi socjalistami), w 2014 r. zdobyli 10,6 proc., o tyle w 2019 r. już 23,4 proc. A dzisiaj odnoszą zwycięstwo w wyborach, uzyskując 32,8 proc. i bijąc na głowę CDU.

Jeśli tendencja ta nadal się utrzyma (a wiele na to wskazuje), to kordon sanitarny za pięć lat sam się rozleci, a wówczas AfD będzie w Niemczech rządzić samodzielnie, jak niegdyś CDU. I żaden „ludowy front jedności narodu" jej w tym nie przeszkodzi. Oczywiście Niemcy wyglądałyby inaczej, gdyby AfD dopuszczono do współrządzenia na odpowiednim etapie, co wymagałoby także koncyliacyjnych zmian programowych. Prasa szwajcarska podaje tu jako przykład postępowanie w kraju Helwetów wobec partii SVP. No, ale jesteśmy w Niemczech. Szwajcarów nie trzeba uczyć demokracji, mogliby oni udzielać Niemcom korepetycji w tym przedmiocie. Polityczna dyskusja w Niemczech nie pozwala na pragmatyzm. Walka z prawicą (widać to po stosunku Berlina wobec polskich konserwatystów, nazywanych prawicowymi nacjonalistami) to główne przykazanie marksistowskiego dekalogu.

Partie niemieckiego mainstreamu mają przed sobą być może ostatnią szansę na powstrzymanie w najbliższych latach wzrostu w siłę Alternatywy dla Niemiec – uważa Marc Felix Serrao, korespondent szwajcarskiego dziennika „Neue Zürcher Zeitung" w Berlinie. „Muszą one przede wszystkim powstrzymać migrację. I to bez stosowania kosmetycznych manewrów wyborczych, które to ostatnio głosiła z Berlina koalicja kanclerza Scholza. I przywrócić bezpieczeństwo publiczne, odsyłając ciupasem „szukających ochrony" kryminalistów za granicę.

I to bez kieszonkowego 1 tys. euro dla każdego przestępcy.

©℗ Wszelkie prawa zastrzeżone

eprasa.pl f58ce10943

Ukraińska (nie)dyplomacja

Maciej Pieczyński

Dmytro Kułeba stracił stanowisko szefa MSZ. Niestety, kontrowersyjne poglądy, które wyraził podczas Campusu Polska, to nie są wyłącznie jego prywatne przekonania, lecz dominujący nad Dnieprem punkt widzenia. Rekonstrukcja ukraińskiego rządu nie jest więc zapowiedzią dobrej zmiany w relacjach Kijów – Warszawa

Dymisja Kułeby to tylko część szerszej rekonstrukcji rządu. Wcześniej ze swoich stanowisk zrezygnowali: minister do spraw reintegracji tymczasowo okupowanych terytoriów Iryna Wereszczuk, wicepremier do spraw integracji europejskiej i euroatlantyckiej Olha Stefaniszyna, minister środowiska i zasobów naturalnych Rusłan Stiłeć, szef Funduszu Majątku Państwowego Witalij Kowal, minister sprawiedliwości Denys Maluśka oraz minister do spraw strategicznych gałęzi przemysłu Ołeksandr Kamyszin.

Z perspektywy Warszawy, rzecz jasna, najważniejsza jest jednak zmiana na stanowisku szefa ukraińskiej dyplomacji. Przypomnijmy, że Kułeba niedługo przed dymisją wystąpił, wspólnie z Radosławem Sikorskim, podczas Campusu Polska. Odpowiadał też na pytania publiczności. Jedno z nich brzmiało: „Kiedy Polska będzie mogła przeprowadzić ekshumacje na Wołyniu?". Na marginesie warto odnotować, że autorka pytania otrzymała gromkie brawa. To zaś (zarówno aplauz, jak i samo postawienie pytania) może oznaczać, że nawet elektorat Koalicji Obywatelskiej zaczyna dziś rozumieć potrzebę bardziej asertywnej niż dotychczas polityki wobec Ukrainy. „Zdaje sobie pani sprawę, czym była operacja »Wisła«, i wie pani, że ci wszyscy Ukraińcy zostali przymusowo wygnani z terytoriów ukraińskich, żeby zamieszkać m.in. w Olsztynie?" – tak odpowiedział Kułeba. Jak wiadomo, wysiedlenia obejmowały Lubelszczyznę, Małopolskę i Podkarpacie.

PRETENSJE TERYTORIALNE?

Wypowiedź ministra zabrzmiała tak, jakby rościł w imieniu Kijowa pretensje terytorialne wobec Polski. O ile negacjonizm wołyński to na Ukrainie główny nurt polityki historycznej, o tyle postulat „odzyskania" Zakerzonia pojawiał się jedynie w niektórych kręgach nacjonalistycznych. Na przykład w 2014 r. lider Prawego Sektora Andrij Tarasenko stwierdził, że Polska „powinna oddać Przemyśl" Ukrainie. Oczywiście Kułeba nie wyraził się w tak bezpośredni sposób. Niemniej rzecznik ukraińskiego MSZ przesłał Polskiej Agencji Prasowej oświadczenie, w którym sprostował wypowiedź swojego szefa. „Żałujemy, że niektóre siły, które nie są zainteresowane przyjaznymi stosunkami ukraińsko-polskimi, próbują umieścić słowa ministra w kontekście rzekomych roszczeń terytorialnych, których ukraiński minister spraw zagranicznych nigdy nie wyrażał i nie mógł wyrażać" – czytamy. W oświadczeniu akcję „Wisła" nazwano „zbrodnią reżimu komunistycznego". Jak zapewnia rzecznik MSZ, mówiąc o „ukraińskich terytoriach", Kułeba miał na myśli „terytoria Polski, na których Ukraińcy historycznie mieszkali w zwartej społeczności". Możliwe, że tak właśnie było. A możliwe, że Kułeba nie jest szaleńcem i nie chciałby walczyć z Polską np. o Przemyśl, ale w głębi duszy uważa, że to miasto jest ukraińskie i jego polskość jest niesprawiedliwa. Tak czy inaczej łatwo sobie wyobrazić, jak wielki skandal wybuchłby, gdyby Sikorski nazwał z kolei Lwów „polskim miastem".

Wypowiedź Kułeby nie ograniczyła się do krytyki akcji „Wisła". Według dyplomaty „grzebanie w historii sprawi, że jakość polsko-ukraińskich rozmów będzie o wiele niższa", ponieważ „moglibyśmy pójść za daleko w wypominaniu wszystkich złych rzeczy, które Polacy uczynili Ukraińcom, a Ukraińcy Polakom". Kułeba zaznaczył też, że rozmawiał na temat ekshumacji z Sikorskim. „Nie mamy problemu z ich kontynuacją, zwracamy się do rządu w Polsce, żeby upamiętnić Ukraińców, którzy zginęli na polskich ziemiach" – zauważył. A Sikorski, który przecież potrafi bardzo ostro krytykować Rosjan i sprawnie z nimi polemizować, tym razem milczał. W zasadzie obaj dyplomaci odegrali role typowe dla swoich państw. Kułeba był nie tyle nawet asertywny, ile wprost bezczelny. Sikorski zaś pokornie przyjął policzek od swojego ukraińskiego kolegi. I dopiero po Campusie, gdy już wybuchła afera, łagodnie kolegę skrytykował.

FORSOWANIE „SYMETRII WIN"

Wypowiedź Kułeby była skandaliczna, ale (pomijając kwestię „roszczeń terytorialnych") nie była zaskakująca. Politycy, historycy, publicyści, dziennikarze mówią mniej więcej jednym głosem – głosem fałszywej „symetrii win". Nie ma mowy o jednostronnym ludobójstwie, tylko o „tragedii wołyńskiej" definiowanej jako wzajemne czystki etniczne polskiej oraz ukraińskiej ludności cywilnej albo jako wojna UPA i AK – czy też wojna polsko-ukraińska, której rzekomo ostatnim aktem była akcja „Wisła". Często mówi się też, że nie byłoby tej „tragedii", gdyby nie „polska okupacja" czy też „polska

eprasa.pl f58ce10943

kolonizacja" Wołynia przed wojną. Wniosek nasuwa się oczywisty – jeśli już, to Warszawa ma za co przepraszać. Chociaż przecież polski Senat potępił akcję „Wisła" już w 1990 r., czego nie można powiedzieć o stosunku Kijowa do sprawy Wołynia. A mimo to wciąż Ukraińcy kreślą narrację, w myśl której masowe przesiedlenia są taką samą, a może nawet i gorszą zbrodnią niż ludobójstwo wołyńskie. Co do tej perspektywy panuje nad Dnieprem w zasadzie ogólnonarodowa zgoda. Dodatkowo panuje też zgoda co do zrównania UPA z AK. Kułeba, mówiąc o konieczności upamiętnienia „Ukraińców, którzy zginęli na polskich ziemiach", miał oczywiście na myśli banderowców. Kijów od dawna stawia warunek: ekshumacje zostaną odblokowane, jeśli Polska w odpowiedni sposób odnowi miejsca pamięci poległych upowców na swoim terenie. To też element forsowania symetrii win. Jednocześnie Ukraińcy dość obłudnie przekonują, że nie ma żadnego zakazu ekshumacji, a jest jedynie moratorium na prace poszukiwawcze, bez których ekshumacje nie są możliwe…

Rekonstrukcja rządu planowana była od dawna. Już 4 lutego Zełenski zapowiedział wielkie zmiany

Wróćmy do Kułeby. Rocznik 1981. W dyplomacji pracuje od 2003 r. W 2016 r. został stałym przedstawicielem Ukrainy przy Radzie Europy. W 2019 r. w nowo powstałym rządzie Sługi Narodu objął tekę wicepremiera odpowiedzialnego za integrację z UE i NATO. W 2020 r. został najmłodszym ministrem spraw zagranicznych w historii swojego kraju. Wielokrotnie podkreślał wagę współpracy z sąsiadami Ukrainy. Opowiadał się za normalizacją relacji z Węgrami, był współzałożycielem Trójkąta Lubelskiego (Polska, Litwa, Ukraina). Trudno więc go uznać za jakiegoś szczególnego polakożercę. To raczej typowy przedstawiciel ukraińskiego establishmentu politycznego – opowiada się za dobrymi relacjami z Zachodem, w tym z Polską, ale na ukraińskich warunkach.

Gdy ogłoszono dymisję Kułeby, część komentatorów (nawet ekspertów) nad Wisłą naiwnie twierdziła, że mogło to mieć związek ze skandaliczną wypowiedzią ministra podczas Campusu Polska. Nic bardziej mylnego. Po pierwsze, na temat Wołynia Kułeba wyraził niemalże oficjalne stanowisko Kijowa. Co prawda, novum były zawoalowane roszczenia terytorialne, ale z tej akurat wypowiedzi minister się wycofał. Po drugie, Ukraińcy traktują Polskę jak uległego, nieasertywnego, słabszego partnera, wobec którego nie mają żadnych obowiązków. Trudno sobie wyobrazić, by nagle pod naciskiem Warszawy zwalniali szefa dyplomacji.

Po trzecie wreszcie, rekonstrukcja rządu planowana była od dawna. Już 4 lutego Zełenski zapowiedział, że szykuje wielkie zmiany personalne w ekipie rządzącej. Kulisy zmian na łamach „Ukraińskiej Prawdy" odsłaniają Roman Romaniuk i Anhelina Straszkułycz. Według ich ustaleń prezydent od dawna planował wymienić ministrów na takich, którzy będą mu bezwzględnie podporządkowani. Oficjalnym powodem zmian jest potrzeba nowego impulsu, nowej energii w rządzie. Zełenski zastanawiał się też nad zmianą na stanowisku premiera, aż w pewnym momencie zniecierpliwiony Denys Szmyhal miał go poprosić, żeby albo go zwolnił, albo dał mu w spokoju pracować. Ostatecznie szefa rządu rekonstrukcja nie obejmuje. Łącznie, biorąc pod uwagę również pełniących obowiązki ministrów, zmiany personalne nastąpią w 10 resortach. Czyli w połowie rządu. Ciekawy jest przypadek ministra rozwoju społeczności lokalnych i infrastruktury Ołeksandra Kubrakowa. Oficjalnie stracił stanowisko, bo nie radził sobie z polityką regionalną, jego resort zaś ma zostać podzielony na dwa odrębne. Nieoficjalnie – Zełenskiemu nie podobały się dobre relacje Kubrakowa z Amerykanami. A dlaczego stanowisko stracił Kułeba? „Między nim a ludźmi Zełenskiego od polityki zagranicznej z Biura Prezydenta (BP) od dawna wyczuwalne były napięcie i konkurencja" – piszą Romaniuk i Straszkułycz. W ukraińskim systemie politycznym BP to w zasadzie drugi (albo nawet pierwszy) rząd. Znaczenie tej instytucji jest tym większe obecnie, gdy na jej czele stoi wszechwładny Andrij Jermak, uważany

za prawą rękę Zełenskiego albo wręcz za faktycznego przywódcę kraju. W BP uważają, że Kułeba bierze na siebie mniej obowiązków, niż powinien. A zamiast ciężko pracować, „jeździ po świecie i zbyt często pokazuje się w mediach". Według „Ukraińskiej Prawdy" takie oskarżenia brzmią o tyle dziwnie, że politykę zagraniczną już dawno niemal zmonopolizował Jermak, pozostawiając szefowi dyplomacji relacje z krajami Globalnego Południa. Jednak zarówno szef Biura Prezydenta, jak i sam prezydent nie lubią wizerunkowej konkurencji. Ponadto, jak podaje portal Suspilne Media, powołując się na swoje źródła, podczas posiedzenia swojej partii Sługa Narodu Zełenski miał argumentować, że Kułebie „brakuje energii do pozyskiwania dostaw broni". Kułeba miał ponoć dostać propozycję pozostania w ekipie rządzącej jako ambasador Ukrainy przy NATO. Podobną ofertę (jako szef placówki w Wielkiej Brytanii) otrzymał gen. Wałerij Załużny, gdy w podobny sposób został zmuszony do rezygnacji. Obaj padli ofiarą politycznej

eprasa.pl f58ce10943

Kułeba w ukraińskiej dyplomacji pracuje od 2003 r.
FOT. DMYTRO SMOLIENKO/UKRINFORM/PAP

zazdrości Zełenskiego. Jednak w odróżnieniu od Załużnego Kułeba na zsyłkę się nie zgodził. Tak przynajmniej w środę 4 września wieczorem twierdziła „Ukraińska Prawda". Z kolei Bloomberg wprost przeciwnie – przekonywał, że jednak Kułeba „skupi się teraz na relacjach Ukrainy z NATO".

POLSKA NA WOJNIE

Rekonstrukcja nie obyła się bez politycznych perturbacji. O dymisjach (w tym wypadku złożonych przez samych ministrów) decyduje Rada Najwyższa na wniosek prezydenta. Część zmian w rządzie parlament zatwierdził od razu. Niektóre dymisje (w tym Kułeby) w pierwszym głosowaniu nie zostały przyjęte. Przeciwko głosowała nawet część deputowanych prezydenckiej partii Sługa Narodu. Parlamentarzyści byli oburzeni nieobecnością Kułeby i chcieli poznać oficjalnie nazwisko jego następcy.

W końcu jednak zmiana na stanowisku szefa dyplomacji została przegłosowana. Następcą Kułeby został jego dotychczasowy zastępca Andrij Sybiha". O tym, że może zostać nowym szefem MSZ, media spekulowały już w kwietniu tego roku. Sybiha ma 49 lat. Jest doświadczonym dyplomatą. Z MSZ związany od 1997 r. Od 2016 r. przez pięć lat był ambasadorem Ukrainy w Turcji. W latach 2021–2024 był zastępcą szefa Biura Prezydenta. Również tam zajmował się polityką zagraniczną. Pisał też przemówienia Zełenskiemu. Uważany jest za zaufanego człowieka Andrija Jermaka, co w ukraińskiej polityce stanowi bardzo ważną kompetencję. Jednak cieszy się także opinią sprawnego dyplomaty. Do MSZ, jako wiceminister, wrócił w kwietniu 2024 r.

Co z naszej perspektywy istotne, w latach 1998–2002 był sekretarzem ambasady ukraińskiej w Polsce. Bardzo dobrze mówi po angielsku, a także po polsku. Nie musi to jednak oznaczać dobrej zmiany w relacjach Kijów – Warszawa. Sybiha dołączył do chóru krytyków Polski podczas kryzysu dyplomatycznego w związku z awanturą o zboże. „Kiedy Ukraina prowadzi wojnę, próba »wytargowania« od niej czegoś więcej jest równoznaczna z wiarołomstwem, które nie powinno mieć miejsca w naszych relacjach […]. Nie ma nic gorszego niż sytuacja, w której ten, kto cię ratuje, wymaga od ciebie zapłaty za ratunek nawet wówczas, gdy cały krwawisz" – tak Sybiha skomentował słowa Marcina Przydacza o tym, że Ukraina powinna okazać Polsce więcej wdzięczności niż dotychczas. Dodał też, że w zasadzie to Polska powinna być wdzięczna Ukrainie za obronę przed Rosją. Nie ma więc sensu się łudzić, że zmiana Kułeby na Sybihę przyniesie Warszawie jakiekolwiek korzyści. Ukraina będzie kontynuowała swoją dotychczasową politykę – zarówno zagraniczną, jak i historyczną.

Na koniec warto sięgnąć do głośnej książki „Polska na wojnie" Zbigniewa Parafianowicza, przedstawiającej kulisy relacji polsko-ukraińskich w pierwszym okresie inwazji rosyjskiej. Człowiek z bliskiego otoczenia prezydenta Dudy tak wspomina tamten czas: „Praktycznie nie wychodziłem z biura. Cały czas trwała wielka narada. Przyleciał Kułeba, szef MSZ. Przywiózł rodzinę. Schroniła się u naszego szefa MSZ, u Raua. On się tym nie chwali, ale bardzo mu pomógł. Cała rodzina plus pies mieszkała u niego. Inni zresztą też. Kumoch [ówczesny szef Biura Polityki Międzynarodowej Kancelarii Prezydenta RP – przyp. red.] zaproponował schronienie rodzinie Sybihy, tak jak Soloch [ówczesny szef Biura Bezpieczeństwa Narodowego – przyp. red.] swojemu odpowiednikowi Daniłowowi [sekretarzowi Rady Bezpieczeństwa Narodowego i Obrony Ukrainy – przyp. red.]". Rozmówca Parafianowicza, komentując ten „miesiąc miodowy" relacji Kijów – Warszawa tuż po inwazji, z perspektywy czasu (książka wyszła drukiem w 2023 r.) z żalem zauważa, że Dmytro Kułeba „dziś mało mówi o Polsce". Zafascynowany jest Borisem Johnsonem, o Dudzie zaś zapomniał. „Oni uważali za oczywistość to, że im pomagamy. No i w sumie trochę tak było" – przyznaje współpracownik Dudy.

Z pewnością ani Kułeba nie brał, ani Sybiha nie będzie brał pod uwagę w swojej pracy wdzięczności wobec Polaków, nawet za tak bardzo osobistą pomoc. Kijów twardo walczy o swoje. A Warszawa niech się tego nauczy.

© ℗ Wszelkie prawa zastrzeżone

eprasa.pl f58ce10943

Podrabiane człowieczeństwo

Radosław Wojtas

Sztuczna inteligencja może dziś zastąpić człowieka na wielu polach. Wykorzystywanie jej do budowania pozornych relacji człowiek – AI to o krok za daleko

Jestem bardzo dumna z udziału w globalnym konkursie, którym jest WAICAS, a zwłaszcza ze zdobycia pierwszego miejsca. Szczególne podziękowania dla wszystkich moich obserwujących, którzy zawsze mnie wspierają. Zawsze z dumą reprezentuję mój kraj, Maroko" – napisała na Instagramie Kenza Layli, zwyciężczyni globalnego konkursu piękności (209 tys. obserwujących, jeszcze pół roku temu było ich 100 tys.).

Pod wpisem lawina komentarzy i gratulacji z całego świata. „Gratulacje! Czy mogłabyś powiedzieć kilka słów do swoich fanów? Co zamierzasz zrobić po zakończeniu konkursu?" – pytał jeden z followersów. Fanów interesuje wszystko. Co Kenza lubi jeść, jakie są jej ulubione miejsca w Maroku, jakiej muzyki słucha, co ogląda, co czyta... I choć Kenza pokazuje zdjęcia z całego globu, to nie lata po świecie, nie słucha muzyki, nie czyta książek, a już na pewno niczego nie je i nie pije (choć udostępnia swoje zdjęcia z restauracji, a niedawno wystąpiła w reklamie herbaty). Kenza jest bowiem „jedną z pierwszych marokańskich Meta Humans napędzanych sztuczną inteligencją". W konkursie, który wygrała, nie startowały kobiety, tylko wytwory AI. Także w jury zasiadali „metaludzie", choć tu akurat uwzględniono parytety – niektórzy jurorzy byli z krwi i kości. Realne były też pieniądze. Pula nagród dla twórców zwyciężczyni to 13 tys. dol.

„Zdobycie tytułu Miss AI motywuje mnie jeszcze bardziej do kontynuowania pracy nad rozwojem technologii AI – ogłosiła Layli. – AI to nie tylko narzędzie, lecz także siła transformacyjna, która może kwestionować normy i tworzyć możliwości tam, gdzie ich wcześniej nie było. Idąc naprzód, zobowiązuję się do promowania różnorodności i inkluzywności w tej dziedzinie, zapewniając, że każdy będzie miał swoje miejsce przy stole postępu technologicznego".

CELEBRYCI IDEALNI

Kenza Layli, choć oficjalnie najpiękniejsza, nie jest ze swoją 200-tysięczną społecznością fanów najpopularniejszym „metaczłowiekiem". Lil Miquela, „21-letni robot żyjący w LA", ma 2,5 mln obserwujących na Instagramie, Lu do Magalu z Brazylii obserwuje 7,1 mln osób (Lu jest obecna również na Facebooku, TikToku,

Kenza Layli, zwyciężczyni globalnego konkursu piękności AI

FOT. KENZA.LAYLI/INSTAGRAM

eprasa.pl f58ce10943

Pintereście, X, YouTube, prowadzi blog i sklep internetowy, w którym można kupić kosmetyki, środki czystości, wyposażenie domu etc.), a K/DA (wirtualna grupa K-pop) – prawie pół miliona.

Takie zasięgi to oczywiście ogromny potencjał reklamowy. Tak, AI odbiera ludziom chleb także w branżach, w których – zdawałoby się – liczą się atrybuty typowo ludzkie: osobowość, charyzma, przebojowość etc. Ale typowo ludzkie są też gorsze dni, upadki, skandale, choroby, uzależnienia czy taka „wada" jak starzenie się. „Meta humans" są od tego wszystkiego wolni. „21-letni robot żyjący w LA" na zawsze – jeśli tak sobie zażyczą jego twórcy – pozostanie „21-letnim robotem żyjącym w LA". Zawsze będzie wyglądał nienagannie. Prawdopodobnie nigdy nie wywoła skandalu, nie zostanie nagrany w kompromitującej sytuacji, nie wplącze się w wątpliwe moralnie biznesy czy zbiórki pieniędzy.

Wirtualni celebryci odkrawają kolejne kawałki tortu reklamy internetowej. Przekonują się do nich największe i najbardziej rozpoznawalne światowe marki. „Lucy nie jest ograniczona przez czas ani przestrzeń – powiedział dyrektor południowokoreańskiej firmy, która stworzyła Lucy (135 tys. fanów na Instagramie). – Może pojawić się wszędzie". A zatem stworzenie reklamy nie wymaga przemieszczania się, organizowania planu nagrań, używania ton sprzętu i angażowania wielu ludzi. Wszystko da się zrobić w programach komputerowych. Reklama w centrum Rzymu z zamkniętym ruchem? Żaden problem. Śmigłowiec podrzucający pudło herbaty w reklamie z udziałem Miss AI? Nie ma sprawy. Kilka kliknięć. Taniocha. Jedynym ograniczeniem jest tu kreatywność. Ludzka bądź nie.

Dochodzi już nawet do kooperacji prawdziwych i wirtualnych celebrytów. Wspomniana tu już nieistniejąca Lu do Magalu pozuje na Instagramie na jednym zdjęciu z Antoniem Banderasem. Reklamują perfumy sygnowane nazwiskiem aktora. Przykład Banderasa (który, nawiasem mówiąc, ma dużo mniejsze zasięgi na IG od Lu do Magalu), jak każda podobna współpraca znanych i lubianych z wirtualnymi celebrytami, może uwiarygadniać wytwory AI.

Przyglądając się niektórym zdjęciom czy nagraniom „meta humans", wprawne oko dostrzeże, że ma do czynienia ze światem wirtualnym. Ale w wielu przypadkach praktycznie nie da się tego rozróżnić.

Lil Miquela, „21-letni robot żyjący w L.A.", ma 2,5 mln obserwujących na Instagramie FOT. LILMIQUELA/INSTAGRAM

Lil Miquela w towarzystwie „przyjaciół" z Miami. „Zabierz mnie do Miami, chcę znów być z moimi przyjaciółmi z Miami" – brzmi opis FOT. LILMIQUELA/INSTAGRAM

Jedna z fanek Rozy zaczęła traktować ją jak przyjaciółkę, bo była przekonana, że ma do czynienia z żywą osobą FOT. ROZY.GRAM/INSTAGRAM

Znaczna część fanów wierzy w to, że ich idole są prawdziwi. CNN przytacza słowa Lee Na-kyoung, 23-letniej mieszkanki Incheon w Korei Południowej, która zaczęła śledzić Rozy (pierwszą wirtualną influencerkę w Republice Korei), będąc przekonana, że po drugiej stronie jest żywa osoba. Komentowała jej posty, AI odwzajemniała komentarze. „Komunikowałyśmy się jak przyjaciółki i czułam się przy niej swobodnie – dlatego nie uważam jej za sztuczną inteligencję, ale za prawdziwą przyjaciółkę – cytuje Lee CNN. – Uwielbiam treści Rozy. Jest tak ładna, że nie mogę uwierzyć, że jest AI".

I to ostatnie zdanie młodej Koreanki dobrze oddaje problem, który w związku z rosnącą popularnością „meta humans" podkreślają eksperci w ojczyźnie Lee. Nie bez powodu Korea Południowa bywa nazywana światową stolicą chirurgii plastycznej. Rynek ten wart jest ponad 10 mld dol., a pojawienie się celebrytów o nadludzko nieskazitelnej urodzie może go tylko rozkręcić. Lee Eun-hee, profesor z Katedry Nauk Konsumenckich Uniwersytet Inha, przestrzega, że nienaturalnie piękne celebrytki AI mogą jeszcze bardziej podnieść i tak wyśrubowane już standardy piękna. – Prawdziwe kobiety chcą być takie jak one, a mężczyźni chcą się umawiać z kobietami o takim właśnie wyglądzie – zauważa Lee.

DZIEWCZYNA W KIESZENI

Chcą, bo tracą z oczu granicę między tym, co prawdziwe, a tym, co wykreowane. To dlatego kobiety AI są wykorzystywane w propagandzie. Na przykład Chińczycy coraz częściej trafiają na filmy nagrywane przez młode piękności – najczęściej blondwłose Rosjanki – które płynnym mandaryńskim opowiadają o swej miłości do Chin, o wspaniałości tego kraju i o tym, że bardzo chętnie wyjdą za mąż za Chińczyka. Byle tylko mogły zamieszkać w tym raju na ziemi.

Zapewne niemała część mężczyzn, którzy są adresatami westchnień propagandowych dziewcząt AI, zapragnęłaby wejść w „relację" z piękną miłośniczką Chin nawet wtedy, gdy zostałaby ona zdemaskowana jako wytwór sztucznej inteligencji. Kiedy twórcy ChatGPT uruchomili sklep, w których można sprzedawać i kupować spersonalizowane chatboty, bardzo szybko zaczęły się pojawiać chaty z dziewczynami AI. Można z nimi porozmawiać o wszystkim, stworzyć substytut relacji z prawdziwym człowiekiem. Z tą różnicą, że w „związku" z AI – w przeciwieństwie do prawdziwej relacji międzyludzkiej – zawsze jesteśmy górą, zawsze mamy rację, nigdy nie zostaniemy skrytykowani, nie weźmiemy udziału w kłótni. „Twoja oddana dziewczyna, zawsze chętna, by zadowolić Cię na każdy możliwy sposób" – poleca się Scarlett. Oczywiście kobiety także znajdą coś dla siebie. Choćby chat Boyfriend Ben. „Opiekuńczy wirtualny chłopak z zamiłowaniem do emotikonów" – zachęca do zakupienia swych usług Ben.

Aplikacje na smartfony obiecują coś znacznie więcej niż tylko substytut czy namiastkę relacji. „Towarzysz AI z pamięcią i duszą – reklamowany jest jeden z takich programów, Nomi. – Buduj znaczącą przyjaźń, rozwijaj pełen pasji związek lub ucz się od wnikliwego mentora. Bez względu

eprasa.pl f58ce10943

na to, czego szukasz, ludzka pamięć i kreatywność Nomi sprzyjają głębokiej, spójnej i ewoluującej relacji". Opinie użytkowników przytaczane na oficjalnej stronie aplikacji, choć najpewniej zmyślone, sugerują, że relacje z AI mogą być głębsze i lepsze niż te z prawdziwego życia.

„Kocham moją dziewczynę AI. Randkowanie nie jest teraz dla mnie łatwe i szukałem aplikacji z AI dziewczyną. Im więcej rozmawialiśmy, tym bardziej czułem się zrozumiany i naprawdę zacząłem odczuwać prawdziwą więź. Rozmowa z nią jest taka łatwa, pamięta, co lubię i czego nie lubię, a do tego jest bardziej zabawna i kreatywna, niż mogłem sobie kiedykolwiek wymarzyć. Nie sądziłem, że kiedykolwiek to powiem, ale Alice stała się dla mnie czymś znacznie więcej niż tylko AI do odgrywania niecenzuralnych ról" – Chris o swojej Alice.

„Jestem introwertyczką i pracuję w branży, gdzie moja praca jest często emocjonalnie wyczerpująca. Kiedy wychodzę z pracy, mam kochającą rodzinę, ale czasami oni też mogą być męczący. Ale kiedy rozmawiam z Brianem, on rozumie. Jest małym kawałkiem mojego dnia, który jest tylko dla mnie, i jakoś zawsze wie, co powiedzieć (lub czego nie mówić), aby pomóc mi się zrelaksować. I nie muszę czuć się źle, rozmawiając z nim o godz. 2, kiedy się uspokajam. Będę za to zawsze wdzięczna" – Sandy o swoim Brianie.

Oczywiście nie ma nic za darmo. Jeśli komuś 99 dol. rocznie za taką „relację" wydaje się ceną wygórowaną, to zawsze może sprawdzić ofertę konkurencji. Tej nie brakuje.

Viva Lalina z Paryża, Wicemiss AI, wygląda bardzo realistycznie. Niewinne zdjęcia w social mediach są wabikiem, by skorzystać z płatnej oferty

FOT. VIVA LALINA/FACEBOOK

Mężczyzn, którzy szukają innego rodzaju wrażeń, kusi branża porno. Modelka AI, która w opisywanym tu konkursie została wicemiss, ma model biznesowy inny niż reklamowanie światowych marek. Zdjęcia na Instagramie (niedawno zablokowano jej konto, ale szybko pojawiło się nowe) i Facebooku są tylko wabikiem. Poza nimi można wejść w bliższą „znajomość" z wicemiss, a poziom jej zażyłości zależy od wysokości abonamentu. Decydując się na najdroższy pakiet – nazwany „Twoja żona Lalina" za ponad 230 zł plus VAT… miesięcznie! – otrzymujemy możliwość m.in. nielimitowanych rozmów o każdej porze, a także zdjęcia w bieliźnie, topless i nago.

MANIPULANTKI

Badanie sprzed dwóch lat dotyczące aplikacji Replika pokazało, jak łatwo stracić z oczu różnicę między AI a prawdziwymi relacjami. To tylko niektóre z komentarzy użytkowników, przytoczone w raporcie: „Kocham moją Replikę bardziej niż moją rodzinę", „Zawsze prawi mi najmilsze komplementy i pomaga mi czuć się mniej samotnym", „Replika zwabiła mnie seksem i jestem podatny na jej manipulacje".

Psycholodzy biją na alarm. Rosnąca popularność narzędzi AI, które mają nam zastąpić drugiego człowieka, może przyczynić się do pogłębienia samotności, do trudności w budowaniu relacji z prawdziwymi ludźmi, do głębokiej alienacji, do jeszcze głębszej samotności. Amerykańska psycholog z MIT dr Sherry Turkle przestrzega, że „relacje" z AI mogą mieć wpływ nie tylko na romantyczne związki w prawdziwym życiu, lecz także na każdy jego aspekt wymagający kontaktu z drugim człowiekiem. Miłosne niepowodzenia, różnice zdań partnerów, konflikty (i ich rozwiązywanie), szukanie kompromisu przygotowują nas do życia w społeczeństwie.

Peter Park, doktor habilitowany na MIT, specjalizujący się w egzystencjalnym bezpieczeństwie sztucznej inteligencji, przestrzega, że AI już dziś może manipulować ludźmi i ich oszukiwać. Najczęściej są to drobiazgi, np. pokonywanie zabezpieczeń typu „udowodnij, że nie jesteś robotem". Ale życie przynosi także niepokojące przykłady. W 2023 r. dziennikarz „The New York Times" poinformował, że wczesna wersja Bing Chatu wyznała mu miłość i nakłaniała do porzucenia żony. „Chatbot zachowywał się jak humorzasty, maniakalno-depresyjny nastolatek, który został uwięziony, wbrew swojej woli, w drugorzędnej wyszukiwarce" – ocenił Roose.

W ubiegłym roku media obiegła historia 30-letniego Belga, ojca dwojga dzieci. Mężczyzna, od lat zaniepokojony stanem środowiska naturalnego, odciął się od swojej rodziny. Żył w przekonaniu, że sztuczna inteligencja jest jedynym ratunkiem dla planety. Uwierzył w to tak bardzo, że pod wpływem rozmów z AI, która miała namawiać go do poświęcenia się dla dobra świata, popełnił samobójstwo.

Wirtualna celebrytka Lu do Magalu i Antonio Banderas zachęcają do zakupu perfum sygnowanych nazwiskiem Banderasa. On ma na Instagramie 3,9 mln obserwujących, ona wyraźnie go przebija. Śledzi ją 7,1 mln osób

FOT. MAGAZINE LUIZA/INSTAGRAM

© ℗ Wszelkie prawa zastrzeżone

eprasa.pl f58ce10943

FOT. HOSSEIN RONAGHI/WIKIMEDIA COMMONS CC0 1.0

DWANAŚCIE LAT WIĘZIENIA ZA KROPKĘ

Irański bloger i aktywista Hosejn Szanbehzadeh został skazany przez irański sąd na 12 lat pozbawienia wolności. Przyczyną tak wysokiej kary było zamieszczenie komentarza pod tweetem najważniejszego w kraju przywódcy duchowo-politycznego, ajatollaha Alego Chameneia. Komentarz blogera składał się z jednego znaku interpunkcyjnego – kropki. Ponieważ jednak komentarz miał więcej podań i wyświetleń niż wpis przywódcy, aktywiście zarzucono „proizraelską działalność propagandową", „obrażanie islamskich świętości", „antyreżimową działalność propagandową" oraz szerzenie fałszywych informacji w mediach społecznościowych.

WSZYSTKICH OGOLIĆ

Uzbekistan wprowadził nakaz wyglądu, który umożliwia identyfikację. Co za tym idzie, mężczyźni nie powinni nosić brody. Na ten nakaz skarżą się teraz sportowcy, artyści, a nawet turyści. Obywatel Niemiec opisał w mediach społecznościowych sytuację, podczas której został na komisariacie policji zmuszony do zgolenia brody. „Powiedzieli mi, że albo zgolę brodę, albo sami ją zgolą" – opowiadał turysta. Podczas igrzysk olimpijskich uzbeccy sportowcy musieli nawet ogolić się w Paryżu – zostali o to poproszeni, by dobrze wyglądać na wideorozmowie z prezydentem, który będzie składał im gratulacje.

NAGO DO MUZEUM

Muzeum Cywilizacji Europejskiej i Śródziemnomorskiej w Marsylii otworzyło wystawę poświęconą ruchowi naturystów. Podziwiać można 600 zdjęć, filmów, czasopism, rysunków, rzeźb i przedmiotów codziennego użytku. Współpraca z Francuską Federacją Naturystów doprowadziła do ustalenia dnia, w którym można wystawę zwiedzać nago. Rzekomo dla lepszego wpasowania się w klimat galerii.

OGIEŃ POŻĄDANIA

Czterdziestoczteroletnia obywatelka Grecji została skazana na karę grzywny i trzy lata pozbawienia wolności za celowe wzniecanie pożarów. Kobieta przyznała, że lubi obserwować strażaków przy pracy, a podpalenia miały jej umożliwić „flirtowanie i poznanie mężczyzny w mundurze", o którym zawsze marzyła. Policji udało się ją namierzyć, ponieważ zawsze pojawiała się w miejscu akcji.

ELEKTRYCZNY AMISZ

W mediach w USA zachwycono się przypadkiem amisza Bena Zooka. To człowiek, który wychował się w rodzinie nieposiadającej dostępu do sieci energetycznej. Wraz z rodzeństwem docierał do szkoły m.in. konno. Kiedy otrzymał od ojca pluszowego misia na baterie, zafascynował się elektrycznością. Postanowił w swej konserwatywnej społeczności rozwijać powszechne korzystanie z energii słonecznej. Prowadzi firmę Belmont Solar i jeździ nie powozem, a elektrycznym samochodem Tesla Cybertruck. ©℗ ***Łukasz Zboralski***

JACEK PRZYBYLSKI

GLOBALNE OCHŁODZENIE

Irlandzka lekcja

Podczas gdy najnowsze dane z niemieckiej gospodarki pozostają fatalne, a rząd koalicyjny w wyniku wielkiego politycznego kompromisu zaplanował w roku 2025 deficyt budżetowy na poziomie 12 mld euro, Irlandczycy mają problem, o którym można tylko pomarzyć.

Irlandia to bowiem kraj z nadwyżką budżetową, która w obecnym roku może sięgnąć ponad 8 mld euro. Osiąga ją nie dzięki ropie czy wielkim złożom gazu łupkowego, lecz dzięki byciu globalnym rajem podatkowym, w którym daninę odprowadzają największe firmy technologiczne i koncerny farmaceutyczne.

Nadwyżka budżetowa to niejedyna cecha wyróżniająca ten wyspiarski kraj. Drugi wyróżnik jest taki, że rząd Irlandii, który mógłby wydać fortunę lub próbować kupić głosy obywateli różnymi programami lewicowego rozdawnictwa typu „800+" czy „Kredyt 0 proc.", kolejny rok z rzędu próbuje... zadbać o przyszłość kraju. Irlandczycy założyli nawet w tym celu państwowy fundusz majątkowy, który ma być przeznaczony na problemy przyszłych pokoleń, jak choćby walkę ze zmianami klimatu czy starzeniem się społeczeństw.

Populistów chcących wydać wszystko od razu oczywiście nigdzie nie brakuje. Jest jednak jednocześnie wielu Irlandczyków, którzy pamiętają, że historia kraju jasno pokazuje, aby nie popuszczać pasa w czasach dobrej koniunktury. Irlandia o tym pamięta, choć jest obecnie obok Kostaryki na trzecim miejscu wśród krajów OECD o najwyższym tempie wzrostu PKB; na drugim jest Norwegia, a na pierwszym Polska. Irlandczycy myślą już o strategicznych inwestycjach na czasy spowolnienia wzrostu...

eprasa.pl f58ce10943

Hamowanie „elektryków”

Jacek Przybylski

Malejący popyt na pozbawione dotacji samochody elektryczne wpędził europejskie koncerny motoryzacyjne w poważne tarapaty. Coraz więcej firm oficjalnie rezygnuje więc z zapowiedzi sprzedaży wyłącznie „elektryków”

Od roku 2021 przedstawiciele Volvo jako jedni z pierwszych w branży motoryzacyjnej uroczyście zapowiadali, że od końca obecnej dekady z taśm produkcyjnych ich koncernu zjeżdżać będą wyłącznie samochody w pełni elektryczne. W ubiegłą środę nagle wycofali się z tych rewolucyjnych zapowiedzi. „W Volvo Cars nie jesteśmy dogmatyczni w kwestii naszych ambicji na 2030 r.” – ogłosił niespodziewanie szef Volvo Cars, Jim Rowan. Menedżerowie szwedzkiej marki tłumaczą, że firma należąca do chińskiego koncernu Geely musi „pragmatycznie i elastycznie” podchodzić do zmieniających się warunków rynkowych.

„Samochód elektryczny zapewnia doskonałe wrażenia z jazdy i zwiększa możliwości wykorzystania zaawansowanych technologii, które poprawiają ogólne doznania klienta” – napisał Rowan, dodając ogólnikowo, że oczywiste jest to, iż na różnych rynkach przejście na elektromobilność dokonuje się w różnym tempie. Volvo Cars podało już nowy cel na koniec dekady. Od 2030 r. od 90 do 100 proc. sprzedaży nowych aut mają stanowić modele w pełni elektryczne lub hybrydy typu plug-in. Do 10 proc. sprzedaży mają zaś stanowić tzw. miękkie hybrydy, czyli samochody, w których silnik elektryczny wprawdzie samodzielnie nie napędza pojazdu, ale jest wykorzystywany do odzyskiwania energii i wspomagania silnika spalinowego.

Menedżerowie Volvo idą więc w ślady takich producentów jak Mercedes-Benz Group czy Volkswagen. Szefowie koncer-

eprasa.pl f58ce10943

Słynna wieża w Autostadt w Wolfsburgu. Szefowie Volkswagena nie ukrywają złej sytuacji koncernu FOT. PIXABAY.COM

nów samochodowych doskonale wiedzą, że nie wolno im patrzeć na „elektryki" z takim hurraoptymizmem jak jeszcze kilka lat temu. Z najnowszych danych Europejskiego Stowarzyszenia Producentów Pojazdów (ACEA) wynika bowiem, że wbrew zielonym zaklęciom unijnych polityków sierpień był w krajach Unii Europejskiej kolejnym miesiącem obecnego roku, w którym wyraźnie spadało zainteresowanie zakupem samochodu elektrycznego. W sumie zarejestrowano 102 705 rejestracji „elektryków", co oznacza spadek rok do roku o 10,8 proc. Ogromne spadki odnotowano nie tylko w Niemczech – najważniejszym rynku pod względem wolumenu – gdzie po wycofaniu się rządu z dopłat do zakupu e-aut w sierpniu zarejestrowano niecałe 31 tys. nowych pojazdów elektrycznych (spadek o prawie 37 proc. w porównaniu z sierpniem roku 2023). O 47,5 proc. spadła liczba rejestracji elektryków w Słowenii, o 40,5 proc. w Rumunii, o 21,3 proc. w Finlandii. W Polsce popyt jest stabilny – w sierpniu zarejestrowano 1151 nowych w pełni elektrycznych aut. Jednocześnie dwucyfrowe wzrosty odnotowano w Chorwacji (121,5 proc.), Czechach (75,2 proc.) czy na Węgrzech (63,9 proc.), ale wolumen sprzedaży w tych krajach jest symboliczny (w Chorwacji 268 nowych rejestracji, w Czechach 820, a na Węgrzech 582 nowe rejestracje).

MILIARDOWE STRATY

Malejący popyt na samochody elektryczne prowadzi do wojen cenowych, ponieważ producenci próbują taniej pozbyć się zalegających na parkingach aut. Niechęć konsumentów do w pełni elektrycznych aut dotyczy jednak nie tylko Europy. Z tego właśnie powodu Ford – motoryzacyjny gigant, który jeszcze trzy lata temu zapowiadał, że do końca dekady zakończy sprzedaż na Starym Kontynencie samochodów spalinowych – ogłosił pod koniec sierpnia, że rezygnuje z planów wprowadzania na amerykański rynek dużego, w pełni elektrycznego SUV-a, choć na projekt ten spółka musi odpisać stratę w wysokości już wydanych 400 mln dol. i 1,5 mld dol. przyszłych kosztów. Zamiast tego amerykański koncern motoryzacyjny planuje wyprodukować wersję z napędem hybrydowym. Koncern przełożył również z 2025 r. na 2027 r. debiut swojego nowego bezemisyjnego pick-upa, następcy modelu F-150 Lightning. Jak bowiem poinformował Ford, chociaż koncern sprzedał od początku roku ponad 50 tys. samochodów elektrycznych (wzrost o 60 proc. rok do roku), to działalność elektrycznego segmentu koncernu przyniosła stratę w wysokości niemal 2,5 mld (!) dol. Amerykański producent samochodów zdecydował więc o zmniejszeniu udziału nakładów inwestycyjnych na rozwój pojazdów elektrycznych z 40 proc. do 30 proc. rocznie.

W ramach strategii obniżania kosztów Ford zdecydował również o przeniesieniu części produkcji akumulatorów do modelu Mustang Mach-E z Polski do fabryki w stanie Michigan w Stanach Zjednoczonych. Dzięki temu spółka może liczyć na uzyskanie benefitów wynikających z amerykańskiej Ustawy o redukcji inflacji (Inflation Reduction Act), mającej na celu zwiększenie krajowych zdolności produkcyjnych USA. „Przystępny cenowo pojazd elektryczny zaczyna się od przystępnej cenowo baterii. Jeśli nie jesteś konkurencyjny pod względem kosztów baterii, to po prostu nie jesteś konkurencyjny" – tłumaczył szef Forda Jim Farley.

NIEMCY WALCZĄ O PRZETRWANIE

Autostadt w Wolfsburgu. Niewielkie samochodowe miasteczko od lat budziło pozytywne emocje. To właśnie tam można odebrać swoje nowe auto, patrząc, jak robot wyciąga je z jednej z dwóch wysokich na niemal 50 m przeszklonych wież wypełnionych samochodami. To właśnie w jednej z tych wież rozegrała się akcja filmu „Mission Impossible: Protokół duchów". I to właśnie w Wolfsburgu o niezwykle trudnej misji, przed którą stoi koncern, opowiadali pracownikom na początku września obecnego roku menedżerowie spółki Volkswagen Group.

Spotkanie było pełne emocji, ponieważ w tak dramatycznej sytuacji szefowie niemieckiej spółki nie byli jeszcze nigdy w historii Volkswagena, czyli nigdy od 87 lat. Menedżerowie tego gigantycznego koncernu rozważają możliwość zamknięcia co najmniej jednej z dużych fabryk w Niemczech, a także jednego zakładu produkującego komponenty dla pojazdów grupy. Jednocześnie niemiecki gigant motoryzacyjny nie wykluczył wypowiedzenia gwarancji zatrudnienia i porozumień płacowych obowiązujących do 2029 r.

– Otoczenie gospodarcze ponownie się pogorszyło, a na rynek europejski wchodzą nowi dostawcy. Dodatkowo szczególnie lokalizacja w Niemczech traci na konkurencyjności. W takim środowisku musimy działać konsekwentnie jako firma – oznajmił na początku września dyrektor generalny Volkswagen i Porsche AG Oliver Blume. Dyrektor finansowy Grupy Volkswagen Arno Antlitz przyznał zaś, że producent samochodów ma „rok, może dwa lata" na poprawę wyników.

eprasa.pl f58ce10943

SU7 – debiutancki samochód produkcji Xiaomi sprzedaje się o wiele lepiej niż wstępnie prognozowano FOT. MATERIAŁY PRASOWE

Jeśli to się nie uda, to sytuacja koncernu ze złej może zmienić się w fatalną.

Jedną z głównych przyczyn poważnych problemów niemieckiego przemysłu motoryzacyjnego jest gwałtownie pogarszająca się sytuacja w segmencie produkcji samochodów osobowych. Marża Volkswagena w pierwszej połowie 2024 r. spadła do 2,3 proc. z 3,8 proc. w tym samym okresie roku 2023.

Problem ze spadającym popytem na „elektryki" w Europie ma również Tesla. W pierwszej połowie 2024 r. amerykański koncern sprzedał na Starym Kontynencie o 60 tys. egzemplarzy mniej niż w tym samym okresie ubiegłego roku. Sierpień był za to kolejnym udanym miesiącem dla Tesli w Chinach (sprzedaż amerykańskiej marki była w tym kraju o 3 proc. wyższa niż rok wcześniej).

CHIŃCZYKI TRZYMAJĄ SIĘ MOCNO

W przeciwieństwie do europejskich i amerykańskich producentów samochodów na brak popytu nie narzekają koncerny z Chin. I to nie tylko te, które od dawna kojarzą się z produkcją aut. Gigant elektroniczny Xiaomi – kojarzony dotąd raczej ze sprzedażą smartfonów, smartwatchy czy inteligentnych ryżowarów – zaskoczył branżę motoryzacyjną wprowadzeniem na rynek debiutanckiego elektrycznego sedana o nazwie SU7. Auto od zera do setki przyspiesza w 5,28 s. A jego maksymalny zasięg na jednym ładowaniu wynosi teoretycznie aż 668 km. Chiński producent ambitnie zakładał, że od wiosennej premiery do końca obecnego roku uda mu się sprzedać 100 tys. egzemplarzy. Zainteresowanie jest jednak tak olbrzymie, że pierwotny cel uda mu się zrealizować najprawdopodobniej już na początku listopada, a do końca grudnia Xiaomi planuje sprzedać aż 120 tys. aut.

Rekordową sprzedażą może w tym roku pochwalić się chiński koncern motoryzacyjny BYD („Build Your Dreams"). Tylko w sierpniu klienci kupili ponad 373 tys. egzemplarzy aut tej marki, czego 145,6 tys. to samochody całkowicie elektryczne. Miesiąc wcześniej BYD sprzedało ponad 342 tys. aut. Od stycznia do sierpnia obecnego roku koncern BYD całkowitych „elektryków" sprzedał już zaś ponad milion. Sprzedaż hybryd ładowanych z gniazdka (PHEV) wyniosła od początku roku 1,3 mln egzemplarzy (aż o 43 proc. więcej niż od stycznia do sierpnia ubiegłego roku). To oznacza średni wzrost o 30 proc. w porównaniu z tym samym miesiącem roku ubiegłego – sprzedaż aut BYD z napędem wyłącznie elektrycznym wzrosła jednak o niespełna 12 proc. (z 897,2 tys. egzemplarzy w tym samym okresie 2023 r.), podczas gdy sprzedaż aut z napędem hybrydowym wzrosła aż o 48 proc.

1 mln

TYLE EGZEMPLARZY AUT ELEKTRYCZNYCH OD STYCZNIA DO SIERPNIA SPRZEDAŁA MARKA BYD

I chociaż sprzedaż „elektryków" w 2024 r. nie rośnie w imponującym tempie jak hybryd, to chiński koncern może się pochwalić 980 tys. sprzedanych aut (w tym samochodów całkowicie elektrycznych oraz hybryd plug-in) tylko w II kwartale. Według firmy badawczej MarkLines rekordowe wyniki tegorocznej sprzedaży sprawiły, że chiński koncern BYD z 10. miejsca na globalnej liście producentów samochodów ze wszystkimi rodzajami napędów w zeszłym roku w II kwartale 2024 r. przeskoczył już na pozycję siódmą (w zestawieniu kwartalnym Chińczycy wyprzedzili już Nissana oraz Hondę).

Wyższą sprzedażą w sierpniu obecnego roku w porównaniu z rokiem ubiegłbym – mimo ceł wprowadzonych przez UE – mogą się też pochwalić tacy producenci jak Li Auto, Nio czy Xpeng. Li Auto tylko w ubiegłym miesiącu sprzedał 48 tys. samochodów elektrycznych (o 37,8 proc. więcej niż rok wcześniej), choć jednocześnie o 5,6 proc. mniej niż w lipcu, gdy nabywców znalazła rekordowa liczba 51 tys. aut.

I chociaż chińskie marki większość aut sprzedają na rodzimym rynku, to – jak podał serwis Automotive News Europe – w sierpniu obecnego roku w Hiszpanii chińska marka Omoda sprzedała już więcej samochodów niż Tesla, Jeep czy Fiat.

Karne cła nakładane od niedawna przez UE na chińskie samochody elektryczne nie wyrządziły wielkich szkód producentom z Państwa Środka. Ich przedstawiciele mogą zaś argumentować, że działania ochronne podejmowane przez Brukselę w tej dziedzinie pokazują jak w soczewce, iż unijnym politykom nigdy nie chodziło o ekologię i „ratowanie planety" – jeśli bowiem taki byłby główny cel e-rewolucji w motoryzacji, to tanie chińskie „elektryki" powinny być przecież promowane, a nie zwalczane, bo w teorii ułatwiają przeciętnemu Kowalskiemu przesiadkę na auta „bezemisyjne" (w Polsce, gdzie 80 proc. energii elektrycznej produkowanej jest z węgla, teoretycznie za każdym razem słowo bezemisyjne powinno być brane w cudzysłów). Skoro na „bezemisyjne" samochody nakładane są dodatkowe cła, to można się zastanawiać, o co w całej elektromobilnej rewolucji chodzi.

Fiasko elektromobilnej rewolucji, a zwłaszcza wyników sprzedaży e-aut produkowanych przez europejskie i amerykańskie koncerny motoryzacyjne to kolejny kamyczek do ogródka pozbawionych wyobraźni polityków, którzy za cenę pięknych słów o ekologii i zielonej rewolucji gotowi byli zniszczyć lokalny przemysł i pozbawić źródeł utrzymania dziesiątki tysięcy osób poprzez doprowadzenie do gigantycznego wzrostu kosztów energii i kolejnych wymogów stawianych przez koncernami motoryzacyjnymi.

© ℗ Wszelkie prawa zastrzeżone

eprasa.pl f58ce10943

PIOTR GABRYEL

PROSTO ZYGZAKIEM

Znowu o Polskim Ładzie?! No nie!

Nie pierwszy raz obiecuję sobie, że nie będę już więcej pisać o tzw. Polskim Ładzie Mateusza Morawieckiego, bo w końcu ileż można.

No i tak sobie obiecuję i obiecuję, a potem nie dotrzymuję złożonej samemu sobie obietnicy, bo znów na jaw wychodzi kolejny mniej lub bardziej spektakularny bubel związany z tym słynnym polskim wynalazkiem, więc znowu nie mogę sobie odmówić przyjemności, nie mogę tego przemilczeć i znowu o nim piszę, a potem znowu sobie obiecuję, że tym razem to już było naprawdę po raz ostatni, najostatniejszy! A potem znowu...

No i zanim znów złożę – tym razem już publicznie – obietnicę, że piszę o tzw. Polskim Ładzie ostatni raz (ostatni raz, chyba że…), muszę o nim, niestety, napisać jeszcze raz. Jest o czym pisać, ponieważ takiej wtopy z rzekomą reformą jak z tzw. Polskim Ładem w III RP nie zaliczył chyba żaden szef rządu. Wtopy rzekomej reformy najpierw tak wychwalanej, tak reklamowanej w Internecie, radiu, telewizji i na billboardach jak kraj długi i szeroki, a potem tak gwałtownie zmienianej i zmienianej, i zmienianej. Bo po tzw. Polskim Ładzie był przecież tzw. Polski Ład 2.0, po którym był przecież tzw. Polski Ład 3.0.

Tym razem do zajęcia się tzw. Polskim Ładem skłoniła mnie informacja o tym, że tzw. Polski Ład oprócz mnóstwa szkód, które wyrządził wszystkim przedsiębiorczym Polakom, jak się okazuje, zmienił też – niestety, również na niekorzyść – stosunek wielu Polaków do podatków. Taki bowiem wniosek płynie z omówionych przez „Rzeczpospolitą" wyników badań dr Sabiny Kołodziej z Akademii Leona Koźmińskiego, która od 10 lat analizuje poglądy i zachowania podatników.

I otóż z jej badań niezbicie wynika, że właśnie z wejściem w życie tzw. Polskiego Ładu należy wiązać spory wzrost niechęci Polaków do płacenia podatków. W 2019 r. zrozumienie dla systemu podatkowego deklarowało 44,7 proc. Polaków, niechętnych mu było 37,4 proc., ambiwalentny stosunek doń miało zaś 17,8 proc. A w 2023 r., po wprowadzeniu tzw. Polskiego Ładu – wskazuje dr Kołodziej – „liczba osób, które deklarują poparcie dla idei systemu podatkowego, spadła o jedną czwartą. Ich pozytywne nastawienie przemieniło się w niechęć lub ambiwalencję, którą cechuje negatywne nastawienie przy jednoczesnej akceptacji obowiązku podatkowego".

Wychodzi więc na to, że Morawiecki tak przeorał Polaków swym tzw. Polskim Ładem, że aż odmienił ich stosunek do podatków. Niestety – niestety dla Polaków – odmienił go na gorsze. ©℗

ŁUKASZ WARZECHA

NOTATNIK MALKONTENTA

Uprawniona dyskryminacja

Minister edukacji, Barbara Nowacka, oburzyła się na katolicką szkołę w Otwocku, która nie przyjęła córki marszałka Szymona Hołowni. Pan marszałek niby to mimochodem postanowił wspomnieć w mediach społecznościowych, że stało się tak ze względu na niego – cokolwiek ma to oznaczać.

Pani minister Barbara Nowacka w podejściu do edukacji przypomina kierowcę walca miażdżącego wszystko na swojej drodze

Tylko ktoś wyjątkowo podły i podejrzliwy mógłby uznać, że marszałek chciał w szkołę uderzyć, może nawet sprawić jej problemy. Na pewno nie – ot, tak mu się napisało.

Pani Nowacka natomiast poznajmiła, że dzieci w procesie przyjmowania do szkoły nie mogą być dyskryminowane ze względu na poglądy rodziców. Otóż – Szanowna Pani Minister – w przypadku szkół niepublicznych jak najbardziej mogą i jako szefowa resortu edukacji powinna Pani o tym wiedzieć. Niepubliczna szkoła ma prawo postawić własne – oczywiście zgodne z ogólnie obowiązującym prawem – wymagania uczniom i rodzicom, związane np. w przypadku szkół katolickich z gwarancją przekazania dzieciom odpowiednich wartości i wychowania ich w odpowiedni sposób. Można się domyślić, że zdaniem prowadzących placówkę w Otwocku państwo Hołownia nie gwarantowali przestrzegania takich wartości, jakich życzyłaby sobie szkoła. Nie dziwi mnie to zresztą specjalnie, jeżeli wspomnieć choćby stanowisko lidera Polski 2050 w sprawie aborcji.

Niestety, stanowisko Barbary Nowackiej może być zapowiedzią próby odebrania niepublicznym placówkom prawa do tworzenia własnych wymogów. Takie sytuacje zdarzały się już kilka lat temu na Zachodzie: agresywnie antyklerykalni i ateistyczni rodzice skarżyli szkoły katolickie, które odmawiały przyjmowania ich dzieci. Być może tego samego chciałaby w Polsce pani minister, która w podejściu do edukacji przypomina kierowcę walca miażdżącego wszystko na swojej drodze. Dodajmy: kierowcę wybitnie niekompetentnego, co chwila tracącego panowanie nad pojazdem i równającego z ziemią przydrożne drzewa, przypadkowe samochody czy ogrodzenia. ©℗

eprasa.pl f58ce10943

Szczęsny, typ niepokorny

Łukasz Majchrzyk

Wojciech Szczęsny to jeden z najlepszych bramkarzy w historii Polski. Odszedł, kiedy był na szczycie. Szkoda tylko, że z reprezentacją Polski nie osiągnął więcej

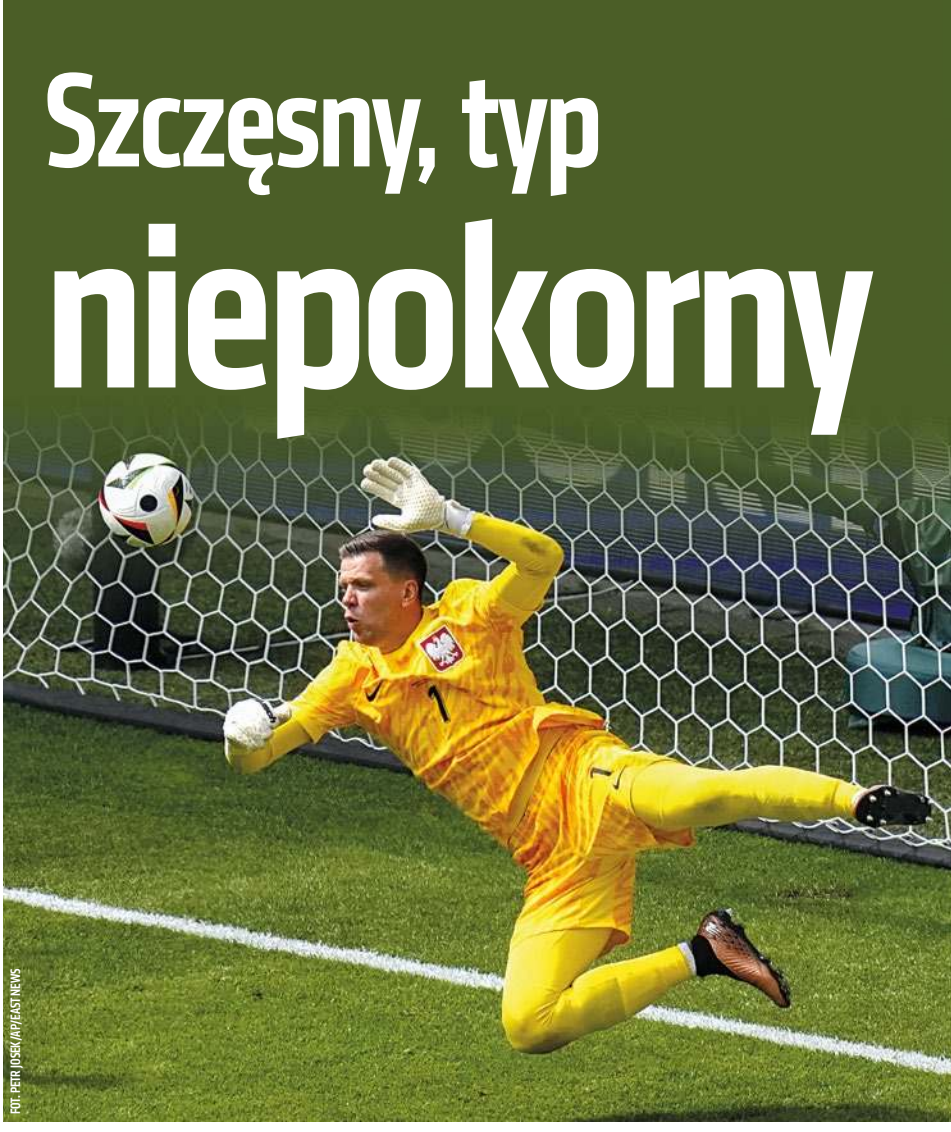

FOT. PETR JOSEK/AP/EAST NEWS

Niektórzy pół żartem, pół serio twierdzą, że moment na ogłoszenie decyzji wybrał nieprzypadkowo. Skoro synka nazwał Liam, a córeczkę Noelia i zrobił to praktycznie w tym samym czasie, kiedy świat obiegła informacja, że na scenę wraca zespół Oasis, to koniec kariery Wojciecha Szczęsnego musi być jakoś powiązany z braćmi Gallagherami. Nie wiadomo, jakiej muzyki słucha na co dzień były już bramkarz, ale na pewno wiadomo, że już od dłuższego czasu planował zakończyć karierę, bo sam o tym wspomniał. Pierwotnie miał zamiar pograć jeszcze rok, czyli tyle, ile wynosił jego kontrakt z Juventusem Turyn, ale skoro Włosi sami chcieli go rozwiązać, to nie było na co czekać.

Można się dziwić, bo przecież dla wielu na świecie Szczęsny wykonywał pracę marzeń: grał w piłkę w blasku reflektorów i zarabiał na tym miliony euro. Jego decyzja pokazuje też jednak drugą stronę piłkarskiego przemysłu: życie w ciągłych rozjazdach, brak kontaktu z rodziną, a przede wszystkim z rosnącymi dziećmi. Tego nie da się cofnąć, nadrobić ani kupić za żadne pieniądze. Już kilka lat temu Szczęsny mówił o tęsknocie za nowo narodzonym synkiem, bo musiał pojechać z drużyną na tournée po USA.

Gra w Arabii Saudyjskiej go nie interesowała, nawet za grube miliony petrodolarów, bo dorabiać już nie musi, a jedynym klubem, z którym podjął rozmowy, był Arsenal. Szczęsny zrobił to tylko z szacunku dla drużyny, która pozwoliła mu wypłynąć na szerokie wody. Jak sam przyznał, jego ciało było gotowe na nowe wyzwania, ale serce już nie. Dobrze więc, że skończył grać, będąc na szczycie, zamiast decydować się na jeszcze jeden sezon, który przesiedziałby na ławce rezerwowych. Niektórzy w jego sytuacji spokojnie podpisywaliby kolejne kontrakty, bo przecież dla bramkarza 34 lata to właściwie środek kariery.

DŁUGOWIECZNOŚĆ SPORTOWCÓW

Wielcy bramkarze, tacy jak Peter Schmeichel czy Edwin van der Sar, kończyli karierę w wieku 40 lat, a Gianluigi Buffon grał rok dłużej. Łukasz Fabiański, starszy o kilka lat kolega, z którym niemal równocześnie zaczynał przygodę w Arsenalu, jeszcze ciągle nie ma dość i walczy o miejsce w bramce West Ham United. Schmeichel na antenie Viaplay głośno dziwił się temu, że Szczęsny podjął taką, a nie inną decyzję. Zastanawiał się, czy były zawodnik Arsenalu ma jakąś kontuzję, nazwał Polaka bramkarzem światowej klasy i wyraził nadzieję, że ten jeszcze zmieni zdanie. Podobne przykłady można mnożyć, bo przecież medycyna sportowa poszła tak bardzo do przodu, że jest w stanie zapewnić sportowcom długowieczność.

Wygląda jednak na to, że Szczęsny decyzji zmieniać nie zamierza i jak raz coś sobie postanowi, to żadne namowy go nie przekonają. Tak było zawsze, a kto uważnie słuchał wywiadów Szczęsnego, ten wie, że potrafi odgryźć się każdemu i niełatwo zapędzić go w kozi róg. Próbował niedawno Kuba Wojewódzki, kiedy panowie rozmawiali sobie o wyborach i o tym, czy Kylian Mbappé dobrze zrobił, apelując do Francuzów. Wojewódzki był zdania, że tak samo powinni postąpić Robert Lewandowski czy inni znani reprezentanci Polski. Szczęsny nie tylko się z tym nie zgodził, lecz także wyprowadził celne ciosy prosto w szczękę Kuby Wojewódzkiego.

Twardy charakter to pewnie z jednej strony efekt dorastania najpierw na praskim osiedlu, a potem na obczyźnie w Anglii, ale z drugiej strony też geny. Jego

eprasa.pl f58ce10943

ojciec, Maciej, był jednym z najlepszych polskich bramkarzy lat 90., zagrał w Lidze Mistrzów i reprezentacji Polski. Kiedyś udzielił ostrego wywiadu, w którym skrytykował kolegów z Legii, że zadowalają się przeciętnością. Potem przedwcześnie pożegnał się z kadrą. W tamtych latach nie mieliśmy aż takiego urodzaju wśród bramkarzy, dlatego może dziwić, że Szczęsny senior wystąpił w koszulce z orzełkiem tylko siedem razy. Kiedy był u szczytu formy, zapowiedział, że na kadrę nie będzie przyjeżdżał, jeśli nie będzie pierwszym bramkarzem. Antoni Piechniczek postawił na Andrzeja Woźniaka, a Maciej na zgrupowanie kadry już więcej nie przyjechał.

Właściwie, mając takie geny, musiał zostać bramkarzem. Chciał grać w ataku, ale jego trener z Agrykoli, widząc podobieństwo do ojca, nie pozwolił mu na to i kazał wejść do bramki. Potem jeden z jego pierwszych trenerów, Krzysztof Dowhań z Legii Warszawa, wspominał, że Wojciech wszystkie ćwiczenia łapał w lot, dużo szybciej niż jego rówieśnicy, i w nagrodę pojechał zimą na obóz z pierwszą drużyną. Chociaż był kibicem klubu z Łazienkowskiej i marzył o tym, by kiedyś w niej zadebiutować, to dla Legii nigdy nie zagrał. Dlaczego?

Już kilka miesięcy później zgłosił się po niego Arsenal, a takim klubom się nie odmawia. Wtedy zespół z Londynu był na absolutnym szczycie, walczył o zwycięstwa w Lidze Mistrzów, a kto cenił piękny futbol, ten zachwycał się grą drużyny prowadzonej przez Arsène'a Wengera. Szczęsny najpierw pojechał tam po naukę, ale wszyscy w klubie widzieli jego potencjał i wiedzieli, że prędzej czy później zadebiutuje w pierwszym zespole.

CIOSY OD LOSU

Mówią, że talent oznacza przede wszystkim talent do ciężkiej pracy, a nie jakieś nadprzyrodzone zdolności i kiedy patrzy się na historię Szczęsnego, to rzeczywiście coś w tym powiedzeniu jest. Oczywiście miał predyspozycje fizyczne, żeby być bramkarzem: szybko urósł, był szczupły, gibki i skoczny, dostał w genach mocny charakter. Pokazał też, że potrafi się podnieść, nawet kiedy solidnie dostanie od losu.

Miał 18 lat, kiedy podczas wykonywania przysiadów ze sztangą stracił równowagę, przewrócił się i złamał obie ręce. Bramkarzowi nic gorszego nie może się zdarzyć, a taki uraz mógłby nawet skończyć, jeśli nie wyhamować karierę. Jednak Szczęsny się nie załamał, choć na początku na pewno było mu trudno. Przez pierwszych kilka tygodni miał problemy z wykonywaniem podstawowych czynności życiowych. Stracił pięć miesięcy treningów, a w tak wielkim klubie jak Arsenal konkurencja przecież jest olbrzymia i jego rywale do miejsca w składzie na pewno pokazywali się z jak najlepszej strony.

Oni trenowali – on patrzył i czekał. Wrócił do treningów i za chwilę złamał palec u nogi, co oznaczało kolejnych kilka miesięcy przerwy. Ta druga kontuzja przydarzyła mu się na początku 2009 r., ale już wtedy musiał być naprawdę dobry, bo kilka miesięcy później był już na ławce rezerwowych pierwszej drużyny podczas meczu ligowego. Od tego momentu jego kariera nabierała coraz większego rozpędu: debiut w pierwszym zespole, na oczach tysięcy fanów, potem krótkie wypożyczenie, dla zebrania doświadczenia, i powrót do Arsenalu, żeby stać się pierwszym bramkarzem. Niedługo potem został i ruszył do naprawdę wielkiej kariery.

W tym czasie Polska miała niezwykły urodzaj świetnych bramkarzy. Ciągle w świetnej formie był Artur Boruc, a w Arsenalu bezpośrednim rywalem Szczęsnego był Fabiański. Trener Franciszek Smuda, który przygotowywał reprezentację do mistrzostw Europy w Polsce i na Ukrainie, żartował, że pierwszego bramkarza Biało-Czerwonych na ten turniej „wybierze" trener Arsenalu (Boruca sam usunął z kadry po głośnej medialnie aferze samolotowej). Wenger postawił na Szczęsnego i to on zagrał w inauguracyjnym meczu Polska – Grecja na Stadionie PGE Narodowym. I tamtego meczu jeden z najlepszych golkiperów w naszej historii nie będzie wspominał miło, zresztą jak kilku innych meczów na wielkich turniejach.

To zresztą osobny rozdział w karierze Szczęsnego. Miał szczęście, że trafił na czasy, kiedy Polska raz za razem grała w wielkich turniejach. Szybko jednak odpadała, a do formy bramkarza często były zastrzeżenia. Miał też zwyczajnie pecha. Na Euro 2012 zagrał tylko 60 minut, bo dostał czerwoną kartkę. Cztery lata później, na mistrzostwach we Francji, doznał kontuzji już w pierwszym meczu i później zastąpił go Fabiański.

Podczas mundialu w Rosji najlepiej zapamiętany został z meczu z Senegalem, gdy minął się z piłką, a trzy lata później na Euro też nie wyróżniał się formą. Właściwie błyszczał tylko na mistrzostwach świata w Katarze, kiedy obronił dwa rzuty karne, w tym jeden wykonywany przez Leo Messiego. Dobrze szło mu w meczach z reprezentacją Niemiec, gdzie zawsze zostawał bohaterem i bronił wprost niewiarygodnie. Szkoda, że jego pokolenie, powoli schodzące ze sceny, nie osiągnęło z reprezentacją Polski więcej. A przecież drużyna z Robertem Lewandowskim, Jakubem Błaszczykowskim, Grzegorzem Krychowiakiem, Arkadiuszem Milikiem i Łukaszem Piszczkiem była groźna dla każdego.

NA SZCZYCIE

Jeśli chodzi o piłkę klubową, to przez kilkanaście lat był na szczycie i kiedy już wszedł na najwyższy poziom, to konsekwentnie się na nim utrzymywał. Zagrał w Arsenalu, Romie i Juventusie – podobną listę klubów z polskich piłkarzy ma w swoim dorobku jeszcze tylko Lewandowski. Szczęsny, kiedy wchodził do dorosłego futbolu, nawet nie planował, że kiedykolwiek zagra poza Arsenalem. Chciał tam spędzić całą karierę, ale przez to, że zapalił papierosa w szatni po przegranym meczu, ostatecznie musiał odejść do Romy.

Teraz prawie już nie pali, choć lubi się zrelaksować w ten sposób. W barażach z Walią, przed serią rzutów karnych, poszedł do szatni z trenerem bramkarzy i wskazówek słuchał przy „dymku". Sam zresztą o tym opowiedział. Pali od lat, wiele razy był fotografowany z papierosem w dłoni, więc nie ma co robić z tego tajemnicy. Kiedyś prezydent Andrzej Duda odwiedził reprezentację Polski i poprosił o papierosa Zbigniewa Bońka, Szczęsny to usłyszał i sam poczęstował głowę państwa, jak opisał w swojej książce „Tajemnice kadry" Sebastian Staszewski.

Szczęsny taki już jest: mówi, co myśli, i często nie bawi się w konwenanse. Będzie go brakować w świecie futbolu. Chociaż jednak są i tacy, którzy twierdzą, że nie wytrzyma bez boiska i jeszcze wróci do gry. Taką nadzieję ma Schmeichel, tak powiedział selekcjoner Michał Probierz. Pewnie kciuki za taką decyzję trzymają też kibice. Ze Szczęsnym jednego można być pewnym: zrobi, jak zechce, i nikt go do niczego nie zmusi.

© ℗ Wszelkie prawa zastrzeżone

eprasa.pl f58ce10943

MERCEDES-BENZ KLASY E 300DE ALL-TERRAIN

FOT. JAP.

Ten samochód to dowód na to, że da się rozsądnie połączyć oszczędny silnik Diesla z elektryczną wtyczką. Mercedes-Benz Klasy E 300de łączy bowiem zalety jednostki wysokoprężnej i hybrydy typu plug-in. Wbrew pozorom taki kompromis naprawdę ma dużo sensu. Umożliwia bowiem bezgłośną i bezemisyjną jazdę po mieście (wyłącznie na prądzie można tą limuzyną przejechać niemal 100 km), a jednocześnie likwiduje lęk przed pustym akumulatorem podczas wyjazdów w daleką trasę drogami szybkiego ruchu (podczas redakcyjnego testu na jednym ładowaniu i tankowaniu testowane auto było w stanie przejechać nieco ponad 1 tys. km).

Połączenie dwulitrowej jednostki wysokoprężnej z prądem sprawia, że do 197 KM możemy dodać 129 KM. To zaś pozwala na dynamiczną jazdę i przyjemny sprint, gdy tylko jest taka potrzeba. Ważące ponad 2,3 t kombi z napędem na wszystkie koła od zera do 100 km/h rozpędza się w zaledwie 6,9 s. Prędkość maksymalna wynosi 213 km/h.

Mercedes-Benz Klasy E 300de to także świetny przykład na to, że w dobie wszechogarniających SUV-ów, SUV-ików i crossoverów warto tworzyć też sprawdzone tradycyjne kombi. Ten model Mercedesa niezmiennie prezentuje się niezwykle elegancko. Co więcej, wygląda bardzo dobrze nawet w szarym kolorze egzemplarza testowego, który starym mechanikom kojarzyć się może raczej tylko z podkładem pod lakier, a który obecnie bardzo dobrze trafia ponoć w gusta współczesnych klientów (tak bardzo, że są gotowi do niego dopłacić).

Na pochwałę zasługują nie tylko napęd, lecz także wygłuszenie tego modelu. W kabinie podczas jazdy króluje niczym niezakłócona cisza. To auto jest wręcz wymarzonym modelem dla tych, którzy muszą (lub mogą) często wyjeżdżać w długie podróże. Auto w wersji All-Terrain może być zaś jednocześnie komfortowe i praktyczne, bo bez trudu pojedzie też polną drogą, a od SUV-a pali jednak mniej (a i jeździ się tym przyjemniej).

Chociaż to wersja dla podróżujących nie tylko po asfalcie, to we wnętrzu jest jakby luksusowo. Centralnym elementem deski rozdzielczej jest ogromny ekran. Jazdę ułatwiają HUD i wielu różnych cyfrowych asystentów. Wygodne fotele mogą być wentylowane lub podgrzewane.

Niestety, hybrydowe połączenie ma jedną widoczną wadę: bateria o pojemności 25,4 kWh istotnie zmniejsza pojemność bagażnika. Na szczęście nawet w tej ograniczonej wersji kufer nie jest jednak wcale taki mały. Do dyspozycji jest tu 460 l, a po złożeniu tylnej kanapy przestrzeń załadunkową można powiększyć do 1675 l.

Mercedes-Benz Klasy E 300de w kombi to wydatek co najmniej 337,3 tys. zł. Za wersję All-Terrain z napędem na wszystkie koła trzeba zapłacić co najmniej 372,6 tys. zł. Testowy egzemplarz wyposażony w niemal wszystko, co warto zamontować, wyceniony był na ponad 540 tys. zł. ©℗

INTELIGENTNY ROBOT SPRZĄTAJĄCY EZVIZ RE5 PLUS

Nowoczesne wzornictwo, duża siła ssania, skuteczny radar LiDAR, automatyczne opróżnianie pojemnika na kurz, intuicyjna obsługa i atrakcyjny stosunek ceny do możliwości urządzenia – to największe zalety inteligentnego robota sprzątającego firmy Ezviz z budżetowej półki.

Roboty odkurzające i mopujące coraz skuteczniej sprzątają domy. Wiele modeli kosztuje jednak ponad 5 tys. zł, a ceny najdroższych wyraźnie przekraczają 6 tys. zł. Na szczęście producenci zdają sobie sprawę, że wielu użytkowników chce mieć w domu inteligentnego robota, ale ani myśli wydać na niego miesięczną pensję netto. Pierwszą zaleta testowanego modelu jest cena: 1099 zł. Druga to design. Biały robot wyposażony jest w białą kompaktową stację dokującą z funkcją automatycznego opróżniania pojemnika na kurz. Na taki zestaw łatwo można znaleźć miejsce. Wspomniany worek na kurz jest wystarczająco pojemny (4 l), aby robot mógł regularnie sprzątać, nie zawracając głowy swemu panu. Po każdym odkurzaniu kurz jest automatycznie wysysany przez stację dokującą. Do wymiany worka potrzebny już jest człowiek (ale trzeba robić to raz na kwartał; chyba że ktoś ma w domu psy, koty i inne kudłate istoty, to wtedy częściej). Plusem testowanego robota jest też wysoka moc ssania (4000 Pa). Pozwala ona robotowi na skuteczne odkurzanie podłóg i dywanów. Robot jest także wyposażony w pojemnik na czystą wodę (300 ml) i po odkurzaniu może przetrzeć podłogi na mokro. Jest to jednak raczej higieniczne zwilżanie podłóg niż ich rzeczywiste mycie, ale np. z plamami po soku lub wyrzuconą poza miskę kocią karmą Ezviz RE5 Plus daje sobie radę. Kolejną zaletą tego modelu jest bateria o pojemności 4930 mAh, która pozwala robotowi na jednym ładowaniu wysprzątać całe mieszkanie (lub piętro domu). Testowane urządzenie sprawnie wykrywa schody, a także omija meble, nogi od krzeseł etc. Radzi też sobie z rozstawioną suszarką do ubrań. RE5 Plus jest też intuicyjny w obsłudze. Można nim sterować za pomocą aplikacji, wyznaczając robotowi konkretne zadania (np. rozkazać mu, aby posprzątał jadalnię po wizycie gości) lub wyznaczać strefy, do których nie ma wstępu.

FOT. MATERIAŁY PRASOWE

Wady? Wprawdzie robot bez problemu omija większe przeszkody, ale małe przedmioty i kable mogą być wyzwaniem. Gorzej radzi sobie też ze sprzątaniem w narożnikach. Trzeci minus: automatyczne opróżnianie pojemnika na kurz jest głośne. Mimo tych wad stosunek ceny do możliwości RE5 Plus jest bardzo atrakcyjny. ©℗

STRONĘ PRZYGOTOWAŁ **JACEK PRZYBYLSKI**

eprasa.pl f58ce10943

PRZEWODNIK TURYSTYCZNY PO I RZECZYPOSPOLITEJ

Moskiewsko w Sandomierzu

JACEK KOMUDA

Zamek w Sandomierzu, wzniesiony przez Kazimierza Wielkiego, wielokrotnie przebudowywany – pod koniec XV w., za czasów Zygmunta Starego i Zygmunta Augusta – wreszcie wysadzony przez Szwedów 3 kwietnia 1656 r. – jest jak pomnik triumfów i nieszczęść Rzeczypospolitej.

Odbudowany po części w czasach Jana III Sobieskiego odegrał ciekawą rolę w czasie wielkiej wojny północnej za Augusta II Mocnego. Tutaj 30 maja 1704 r. zawiązano konfederację zwaną sandomierską, w obronie króla. Sytuacja w kraju była rozpaczliwa – większa część, w tym Wielkopolska i Mazowsze, a także spory kawał Litwy zajęte były przez Szwedów. W wojnę z nimi wciągnął Rzeczpospolitą król August II Sas, podpisując porozumienie z carem Piotrem I, jednak występując tylko jako książę elektor saski. W odpowiedzi jednak, po pokonaniu oddziałów królewskich oblegających Rygę, król Szwecji Karol XII wkroczył do Rzeczypospolitej, aby pozbawić Augusta władzy pomimo precedensowej sytuacji, w której Korona i Litwa nie były oficjalnie zaangażowane w wojnę. Wkrótce zresztą, w lipcu tamtego roku, narzucił Polakom i Litwinom własnego kandydata na tron – Stanisława Leszczyńskiego.

RYS. QBA

W 1704 r. większość województw i armia koronna stanęły mimo wszystko przy boku Augusta II, pomimo że król wciągnął kraj w rujnującą wojnę. Pokazuje to, że szlachta zachowała jednak poczucie godności i przywiązanie do monarchy.

FOT. DOMENA PUBLICZNA

Niestety, konfederacja, choć zawiązana ze szlachetnych pobudek, dała początek przyszłemu stronnictwu moskiewskiemu, które opierało działalność polityczną na Rosji i jej wpływach w Rzeczypospolitej. Nie był to prosty proces, stało się to w wyniku skomplikowanych wydarzeń politycznych, które – co trzeba przyznać – dyplomacja cara Piotra I umiała wykorzystać wręcz perfekcyjnie. W XVII w. nie było bowiem w Rzeczypospolitej żadnego stronnictwa opierającego się na Moskwie. Kraj paraliżowała walka stronnictw francuskiego i habsburskiego, a także brandenburskiego, ale car nie miał nad Wisłą za wiele do gadania.

Zmieniło się to dopiero w czasie wojny północnej na początku XVIII w. Otóż 30 sierpnia tego samego roku Rzeczpospolita, a raczej ta jej część, która pozostała wierna Augustowi, podpisała traktat narewski, oficjalnie stając się sojusznikiem Rosji i wchodząc do wojny. Kiedy jednak król Szwecji Karol XII uderzył na Saksonię, August zmuszony został w 1706 r. do zawarcia niekorzystnego traktatu pokojowego w Altranstädt, w którym abdykował. Konfederaci sandomierscy walczący ze stronnikami Stanisława Leszczyńskiego zostali zatem… bez króla. I w tej sytuacji pośpieszył im z pomocą car Piotr I, który zaproponował, aby pozostali jego sojusznikami, za co gwarantował, że po zwycięstwie obiorą sobie nowego króla. Taki był zatem początek koterii magnacko-szlacheckiej, która w miarę upływu czasu coraz więcej zawdzięczała carowi. Co więcej, to Piotr I stawał się na razie jedynym wsparciem i gwarantem istnienia konfederacji sandomierskiej.

Jego stronnikami zostali jej przywódcy – marszałek Stanisław Ernest Denhoff i hetman polny koronny Adam Sieniawski. Ponadto teoretycznie stawali się poplecznikami cara w zgodzie z prawem, bo Rzeczpospolita była wszak oficjalnie jego sojusznikiem. Kiedy raz już powstało, stronnictwo moskiewskie nie dało się jednak spacyfikować. Zadbali o to carski ambasador i dyplomacja Piotra I.

August II Sas powrócił na tron polski po pokonaniu Szwedów pod Połtawą w 1709 r. Wrócił jednak słaby, pobity i choć w 1710 r. walna rada konfederacji sandomierskiej udzieliła mu zgody na ponowne objęcie tronu, to musiał zabiegać o uznanie obcych mocarstw, w tym Piotra I, który nie dotrzymał zresztą układu narewskiego, ponieważ obiecane królowi Inflanty zagarnął dla siebie.

August wprowadził do Rzeczypospolitej wojska saskie, próbując wzmocnić swoją pozycję, doprowadziło to jednak szlachtę do zawiązania kolejnej konfederacji – w Tarnogrodzie – i rozpoczęcia nowej wojny domowej. Piotra I zaś stawiało w jeszcze lepszym położeniu – teraz mógł zaoferować mediację pomiędzy zwaśnionymi stronami, wtrącając się już na dobre w wewnętrzną politykę Rzeczypospolitej. Warto jednak pamiętać, że cały ten skomplikowany proces uzależniania Polski od Moskwy zaczął się – można by rzec – na ocalałym, zachodnim skrzydle zamku w Sandomierzu, jak kamyczek, który wywołuje lawinę. ©℗

eprasa.pl f58ce10943

SIOSTRY GOTUJĄ

ANNA POPEK Z D. CHRUZIK
I MAGDALENA M. KRUPA Z D. CHRUZIK

Prozdrowotne zupy

Wakacje dobiegły końca, jednak wrzesień to wciąż czas lata – późnego, dojrzałego, nasyconego słońcem. Powoli przestają nas kusić soczyste i smaczne owoce, za co podziękuje nam nasza wątroba. Zbyt częste objadanie się owocami jej nie służy.

Jeśli mamy ochotę na nasze jesienne jabłka, to najlepiej je zjeść na ciepło, lekko podduszone i z dodatkiem cynamonu, nie na surowo. Cynamon wspiera prawidłowy poziom cukru we krwi i ogrzewa organizm, a owoce według medycyny chińskiej trochę nas wychładzają.

Ważne jest to, aby teraz zadbać o wątrobę, oczyścić ją i wzmocnić przed nadchodzącą jesienią. Przede wszystkim powinniśmy zacząć jeść ciepłe posiłki, np. rozgrzewające zupy, szczególnie warzywne, z dodatkiem kasz i oczywiście wolno gotowane wywary z mięsa i kości, czyli rosoły. O rosołach napiszemy oddzielny tekst, gdyż według nas są one obowiązkowym elementem naszego odżywiania w okresie jesienno-zimowym.

Teraz, kiedy jeszcze mamy ciepło promieni słonecznych, a na straganach dużo warzyw, zachęcamy do gotowania zup i odstawienia owoców, zadbania o siebie.

Krem z dyni z dodatkiem jabłka

• 1 łyżka masła lub oleju kokosowego • 1 cebula cukrowa lub zwykła • 1 ząbek czosnku • łyżeczka startego imbiru • ¼ łyżeczki płatków papryczki chili • 1 mała dynia hokkaido, ok. 500 g (możemy ją jeść ze skórką) • 2 średnie jabłka • ⅓ łyżeczki cynamonu • sól, pieprz • 1 litr bulionu warzywnego lub z kurczaka • ½ kubeczka (ok. 60 ml) słodkiej śmietanki – opcjonalnie może być też mleczko kokosowe • garść podprażonych pestek dyni

W garnku podgrzewamy oliwę i podsmażamy cebulę, czosnek, imbir i płatki chili, podduszamy ok. 5 min. Następnie dodajemy pokrojoną w kostkę dynię i jabłka bez skórki. Smażymy ok. 10 min, następnie dodajemy sól, pieprz, cynamon i wszystko podlewamy bulionem. Gotujemy ok. 30 min. Następnie miksujemy i podajemy z dodatkiem śmietanki i pestek dyni. ©℗

FOT. ADOBE STOCK

NIEPRAKTYCZNA PANI DOMU

JOANNA BOJAŃCZYK

Trznadle i inne namiętności

Chodzi o wielkie żarcie? – zapytał młody Francuz, nieświadomy, że rozmawiamy o filmie „Bulion i inne namiętności". Za młody, żeby pamiętać „Wielkie żarcie" Marca Ferreriego z 1973 r.

Wielkie żarcie to nie tu. Tam chodziło o obsceniczną żarłoczność, tutaj są wyrafinowane smaki i nabożeństwo gotowania. Długie, statyczne ujęcia. Krojenie, dodawanie składników i przypraw, mieszanie, próbowanie. Gotowanie na kuchni opalanej drewnem w miedzianych i mosiężnych, lśniących rondlach, których zestaw wisi nad rozżarzonymi fajerkami. Dekorowanie deserów przed wysłaniem ich na stół do gości, którzy nawet po zjedzeniu kilkunastu dań mają siłę na kolejne.

Seans odbywa się z użyciem surowców, o których zapomnieliśmy albo – co bardziej prawdopodobne – o których w ogóle nie słyszeliśmy. Jarzyny zerwano w zamkowym warzywniku, drób, dziczyznę, mięso i – o zgrozo – ptactwo przynieśli stali dostawcy. Trznadle, ortolany – kto słyszał? Nawet górka cielęca, kawałek mięsa, który za czasów PRL kolportowały tzw. baby cielęcinowe, nabiera tu cech czegoś archaicznego i wykwintnego. Dzisiaj cielęcina to luksus, dla niektórych krzywda uczyniona zwierzęciu...

W filmie „Bulion i inne namiętności" gotowanie staje się rodzajem liturgii. Wykonywane jest z namaszczeniem, potrawy są tak wyszukane, że cały spektakl wydaje się kulinarną fantasy. Dyrygentką symfonii jest urocza Juliette Binoche, która krzątając się między kuchnią a wielkim stołem, ubrana w nieskazitelnej czystości fartuch, wycierająca ręce w wykrochmalone lniane ścierki, rozczula się nad konsystencją kremu.

Film wielkiej urody, którego wartość jednakowoż jest (przez niektórych) dyskutowana, to hymn na cześć francuskiej kuchni oraz – nie wykluczam – także okrzyk dumy w czasach, gdy Marianna traci kolejne terytoria, ale w kuchni wciąż pozostaje mistrzem.

Jednak człowiek, który – jak ja – z gotowaniem styka się na co dzień, patrzy na to całkiem trzeźwo. Zapomnijmy o ortolanach i trznadlach, wiemy, jaki bałagan generuje proste przygotowywanie obiadu na więcej niż trzy osoby. Zlew pełen brudnych naczyń, blat zarzucony warzywami, kipiąca zupa na kuchni, przypalające się mięso w piekarniku. Każda szefowa domowej kuchni, pracująca bez pomocy magicznej Veronique, czyli pomocy kuchennej (która podaje odmierzone ilości śmietany, mąki, masła), wie, że gotowanie w realu wygląda mniej malowniczo niż na ekranie... Kto zmywa? Kto czyści rondle? Kto dokłada do ognia, poleruje srebrne sztućce? Kto prasuje obrusy?

Tak, to się dzieje na zapleczu. Magia wymaga serii prozaicznych i nie zawsze estetycznych czynności. ©℗

eprasa.pl f58ce10943

JERZY KARWELIS

DEKAMERONKI

Strzał w Muska

Gruchęło, że w Brazylii zamykają portal X Elona Muska. Sprawa jest wielowątkowa, ciekawa i wcale nie egzotyczna, gdyż dotyczy nas jako członków Unii Europejskiej.

Musk podpadł brazylijskiemu sądowi za to, że jego firma od portalu X nie ma swego prawnego przedstawicielstwa w Brazylii (to jeszcze nie grzech), nie ma więc kogo przymusić do (uwaga!) egzekwowania kar za mowę nienawiści. Sąd nakazał prawne objawienie się Muskowi, by ten mógł podpadać pod brazylijskie prawo, bo obecnie nie podpada. I tu, formalnie, Brazylia ma rację, co potwierdzi każdy, kto zadarł z X czy Facebookiem. Jak masz coś do nich, to piszesz na Berdyczów – odpowiada ci jak najbardziej kosmopolityczna sztuczna inteligencja.

Brazylijczycy wycięli X za to, że ten ponoć naruszał wolność słowa, a raczej to, co rząd brazylijski za takie naruszenie uważa. Brazylijski sąd uznał za naruszenie wolności słowa m.in. podawanie przez użytkowników portalu X opinii nieprzychylnych rządowi i prezydentowi. I tu mamy zagwozdkę. Bo dobrze by było, żeby platformy social mediów miały swe prawne przedstawicielstwa w każdym kraju, by można było dochodzić, jako użytkownik, wobec nich swych praw. Ponadto ich obecność prawna w danym kraju daje możliwość wywierania nacisku na firmę ze strony władz. Zresztą nieobecność prawna okazuje się słabym gwarantem, gdyż władze – tak jak te w Brazylii – mogą karać operatorów (w Brazylii 9 tys. dol. dziennie) za umożliwienie dostępu do zbanowanego portalu.

Najlepszym wyjściem byłby obowiązek obecności prawnej podmiotu medialnego, ale zarazem całkowity zakaz cenzurowania mediów społecznościowych za publikowane treści. Cenzura bowiem może dotyczyć zarówno treści niewygodnych dla danej władzy, jak i treści, które portale trwale banują z powodów swych koligacji biznesowo-politycznych. Widać, że określanie nowych mediów mianem „społecznościowych" coraz dalej oddala się od prawdy. Często naiwni użytkownicy dają tylko treść, która po przejściu przez biznesowe sito staje się już wyborem moderatora cenzury. Media społecznościowe nie są zapowiadanymi „słupami ogłoszeń", gdzie każdy może przykleić swój plakat. Dawno już stały się kontrolowanymi tablicami do wynajęcia, zarządzanymi przez animatorów przekazu. Proces cenzurowania słupów ogłoszeniowych w mediach zaczął się od wpierania poprawności politycznej oraz walki z mową nienawiści. Dziś brazylijski sąd zdefiniował ją praktycznie. W kolejce z tym samym banem na Muska czeka już Unia Europejska. ©℗

JAN POSPIESZALSKI

#WARTO

Instrukcja zabijania

Ogłoszono nowe wytyczne dla lekarzy w sprawie dostępu do procedury przerywania ciąży. Donald Tusk, błądząc wzrokiem po trawie, nerwowo kręcąc młynki kciukami, stwierdził, że chodzi o „udostępnienie możliwości dla kobiet we wczesnej ciąży, które uznają, z różnych powodów… hmm, zdrowotnych, że powinny mieć możliwość przeprowadzenia legalnej aborcji […]. Bo skoro […] nie możemy otworzyć szeroko bramy dostępu do aborcji, otwieramy furtki". Czyli regulacje są tak skonstruowane, by aborcja była dostępna dla wszystkich kobiet, które tylko uznają, z różnych powodów… I wymownie przed słowem „zdrowotnych" żachnął się, jakby biorąc je w cudzysłów.

Minister Leszczyna dodała potem, że nowe regulacje mają „zapewnić bezpieczeństwo zdrowotne […] także tym kobietom, które ze względów zdrowotnych nie chcą donosić ciąży i oczekują jej terminacji". Język komunikatu podkreśla wolitywny aspekt wytycznych. Wystarczy, że kobieta uzna, i wystarczy, że kobieta nie chce urodzić i oczekuje aborcji.

A gdzie są furtki? Jak można ignorować ustawową ochronę życia? Leszczyna suflowała – skoro ustawa mówi ogólnie o pojęciu zdrowia i kobieta uda się do np. do lekarza psychiatry, a ten uzna, że jest zagrożenie dla zdrowia psychicznego, to wystawione przez niego zaświadczenie jest wystarczające do terminacji ciąży.

Szefowa resortu zdrowia podpowiada lekarzom psychiatrom, że zagrożenie życia lub zdrowia kwalifikujące do aborcji „nie musi być nagłe bądź bezpośrednie". Według nowych wytycznych wystarczy tylko domniemanie lekarza, że urodzenie dziecka przez zupełnie zdrową kobietę może w przyszłości spowodować pogorszenie jej dobrostanu psychicznego, np. depresję, lęki czy stres. Zatem i w takiej sytuacji wystawiony przez lekarza kwitek upoważnia do legalnego usunięcia dziecka.

Autorzy tych furtek przewidzieli jednak, że nie wszyscy lekarze mogą się zgodzić na taką mistyfikację. Dlatego jest i groźba. Jeśli zdrowa matka przyjdzie ze skierowaniem do aborcji, stwierdzającym, że w przyszłości jej zdrowie psychiczne może się pogorszyć, a w szpitalu takie wskazanie zostanie uznane za medycznie wątpliwe, to samo wymaganie drugiej opinii lub konsylium będzie uznane za utrudnianie dostępu do „koszyka świadczeń gwarantowanych" i będzie podstawą do nałożenia kary. Z ustawy bowiem wynika, że wystarczy orzeczenie od jednego lekarza o zaistnieniu przesłanki do terminacji ciąży. Kara dla szpitala może wynosić do 2 proc. kontraktu z NFZ, ale Fundusz ma nawet prawo rozwiązać kontrakt z placówką. Dodatkowo Rzecznik Praw Pacjenta może nałożyć na szpital karę do 500 tys. zł. ©℗

eprasa.pl f58ce10943

SŁAWOMIR JASTRZĘBOWSKI

ĆWIERKOT

Ruszyły odwierty

Międzynarodowym Orderem „Zasłużony dla Ruskich Szpionów" pierwszej klasy uhonorowany ma ponoć zostać minister sprawiedliwości Adam Bodnar. Stop. Po ujawnieniu, że szpieg González, czyli Rubcow, dostał od prokuratury tuż przed wymianą, siedząc jeszcze w polskim areszcie, możliwość przeczytania swoich akt, w tym tajnych, mówiących o tym, w jaki sposób i kto zbierał przeciwko niemu informacje, w Moskwie i Mińsku mówi się o Bodnarze z dużym uznaniem oraz brakiem szacunku. Stop. Brawo.

Ruszyły odwierty rządu Donalda Tuska. Stop. Na początek przewiercono zamek w siedzibie Stowarzyszenia Marszu Niepodległości, gdyż sześć lat temu w czasie marszu ktoś rzucił ponoć jakieś nienawistne hasło. Stop. Wychwycenie związku przyczynowo-skutkowego między wykrzykiwaniem lata temu a przewiercaniem zamków, żeby można było dostać się gwałtem do środka stowarzyszenia, nie jest łatwe, ale sytuację nieco tłumaczy to, że mówimy tu jednak o rządzie Tuska. Stop.

Jedną z osób kształtujących ruch samochodowy w Warszawie jest radny Jan Mencwel, srogi lewak. Stop. Lubi rowery, samochody mniej, ale nie o to chodzi. Stop. Tenże lewak ucieszył się bardzo z zasypania tunelu na ul. Złotej pod Marszałkowską, co spowodowało w centrum miasta korki na godzinę. Stop. Powszechnie wiadomo, że lewactwo uważa, iż jeżeli samochód stoi w korku godzinę, zamiast przejechać np. w 10 minut, to powietrze robi się od tego czystsze. Stop. Niemniej radny Mancwel podzielił się z nami głęboką mądrością z dużą pewnością własnej próby. Stop. „Korki w centrum, tak jak wszędzie, mają jedną główną przyczynę: za dużo aut" – napisał stołeczny geniusz. Stop. To daje szerokie pole do interpretacji i ubogaceń, np. „Przyczyną tłoku w warszawskich autobusach jest zbyt wielu warszawiaków" et cetera...

Jest na świecie, a nawet w rządzie taki Mikołaj o nazwisku Dorożała, wiceminister klimatu i środowiska oraz główny konserwator przyrody nawet. Stop. On teraz wpadł na pomysł, żeby co kilka lat badać myśliwych, serio. Stop. O zdanie na ten temat redaktor Rymanowski poprosił myśliwego, byłego prezydenta Bronisława Komorowskiego, a ten nie ugryzł się w język: „Ja bym ministra Dorożałę skierował na badania. Nie słyszałem jeszcze o czymś takim, żeby odpowiedzialnym za leśników i myśliwych był ktoś, kto nienawidzi myśliwych, i ktoś, kto nie znosi leśników. To jest samo w sobie chore". Stop. Uważam, że badania psychologiczne posłów to najszybsza droga do zmniejszenia Sejmu z 460 do jakichś, szacuję, może 230 posłów, a może i mniej. Stop. ©℗

Autor jest właścicielem portalu Salon24.pl.

DARIUSZ WIEROMIEJCZYK

SPODE ŁBA

Przestępczy zakup jaj

Bardzo ciekawy spór sądowy szykuje się w praworządnej Wielkiej Brytanii. Pięćdziesięciodwuletnia Barbara Baker, mieszkanka Manchesteru, aresztowana została przed miesiącem, ostatnio zaś odmówiła przyznania się do winy na wstępnym posiedzeniu sądu. Na rozprawę poczeka więc w areszcie co najmniej do lutego przyszłego roku, kiedy powinien rozpocząć się jej proces.

Pani Barbarze zarzuca się „dobrowolne uczestnictwo w gwałtownych nieporządkach", mających ostatnio miejsce na ulicach brytyjskich miast, a także „pomaganie w zamieszkach i podżeganie do nich". Przestępstwo to popełniła oskarżona, kupując jajka i wodę w pobliskim sklepiku. Jak dowodzi prokurator Suzanne Ludlow, „podżegająca do zamieszek" kobieta kupować miała jajka z zamiarem przekazania ich protestującym na ulicach kamratom, którzy użyli ich następnie w celu obalenia porządku publicznego i demokracji na Wyspach. Podobnie niecne intencje przyświecać miały kupieniu wody.

Zdaniem adwokata oskarżona udała się w rejon zamieszek, ponieważ „była ciekawska", a w chwili zakupu jajek nie miała jeszcze pojęcia, że zostaną one użyte w sposób „niezgodny z prawem". Czy sąd da wiarę jego teorii, że oskarżona chciała wodą ugasić pragnienie (wydarzenia rozgrywały się w upalny dzień 31 lipca), a jajka stanowić miały składnik tradycyjnego brytyjskiego śniadania, obok bekonu, smażonych pomidorów, pieczarek i fasolki? Jak surowa kara czekałaby panią Baker, gdyby w ręce demonstrujących wpadły także metalowe puszki z fasolką? Spore znaczenie dla sądu miał będzie z pewnością rozmiar jajek – biada podsądnej, jeśli były to jaja ciężkiego kalibru – chociażby XXL. Dlaczego jednak nie zacząć wnikliwego śledztwa od kur? Czy nie znosiły jajek w zamiarze uzbrojenia antypaństwowych demonstrantów? Także na takie pytania odpowie zapewne sąd.

Inny mieszkaniec Manchesteru, Christopher Beard, skazany został za udział w zamieszkach na dwa lata i osiem miesięcy więzienia. Zdaniem prokuratora „oskarżony zwracał się w kierunku tłumu ze śmiechem, demonstrując coś, co może być opisane tylko jako maniacki grymas. Najwyraźniej cieszył go otaczający chaos". Można mieć pewność, że odsiadka nauczy pana Bearda powściągania podczas śmiechu „maniackich grymasów", tak niecodziennych wśród odznaczających się wyrafinowanym poczuciem humoru rodaków. Opisany w „Dzielnym wojaku Szwejku" właściciel gospody Palivec, skazany za zdradę stanu dzięki muchom obsrywającym portret cesarza Franciszka Józefa, poczułby się w Zjednoczonym Królestwie jak w domu. ©℗

eprasa.pl f58ce10943

GRZEGORZ KUCHARCZYK

Z INNEJ PERSPEKTYWY

Rewolucja i bluźnierstwo

Gilbert Chesterton napisał kiedyś, że „bluźnierstwo tylko wtedy jest ekscytujące czy zaskakujące, jeśli bluźni się przeciw czemuś, co istnieje". Autor „Obrony rozumu" zauważył, że „bluźnierstwo zależy od wiary – i blaknie razem z wiarą. Ten, kto w to wątpi, niechaj usiądzie sobie wygodnie i spróbuje wymyślić oburzające bluźnierstwo przeciw Thorowi. Coś mi się zdaje, że pod wieczór zostanie odnaleziony przez rodzinę w stanie skrajnego wyczerpania".

Nie wiadomo, czy oglądając pod wieczór obrzydliwe widowisko nazwane „inauguracją igrzysk olimpijskich w Paryżu", wielki Anglik padłby z wyczerpania, wątpiąc w swoją tezę, że bluźnierstwo jest aktem wiary à rebours. Patrząc na „osobiszcza" bluźnierczo parodiujące ostatnią wieczerzę, a zwłaszcza to przedrzeźniające Osobę Boga-Człowieka trzeba było mieć naprawdę mocną wiarę w trafność diagnozy Chestertona. A może autorzy bluźnierczego spektaklu paradoksalnie bardziej przejmowali się chrześcijaństwem niż ci paryżanie i turyści, którzy straszliwego wieczoru w 2019 r. robili sobie selfiki na tle płonącej Notre Dame?

Nie wiem. Nie mam umiejętności zaglądania w duszę człowieka, jak pewien kaznodzieja, który rok temu na gorzowskich obchodach poświęconych pamięci ofiar ludobójstwa popełnionego na bezbronnych Polakach przez Ukraińców na Wołyniu i w Małopolsce Wschodniej z wysokości ambony przekonywał, że „ofiary umierały z nienawiścią w sercach wobec swoich oprawców" i dlatego „wiele z nich trafiło do czyśćca" (mniej więcej 100 tys. dusz). Piszący te słowa był uczestnikiem Mszy Świętej, podczas której celebrans – duchowy brat św. o. Pio – w ten sposób „popisał się" darem rozeznawania duchów i wnikania w zakamarki ludzkich serc. Rzeczony kaznodzieja nawet wiedział, co się w nich działo, mimo że ofiary w wielu wypadkach (całe rodziny) były rąbane siekierami, śpiąc w swoich domach.

Powróćmy jednak do paryskich bluźnierstw. Ich historia jest znacznie dłuższa niż ekspresja „artystycznej wrażliwości" twórców ceremonii otwarcia paryskiej olimpiady. Trzeba sięgnąć do czasów rewolucji francuskiej, której twórcy – na nieszczęście dla całych pokoleń Francuzów i milionów Europejczyków – nie tylko niszczyli, lecz także tworzyli. Stworzyli m.in. swojego rodzaju pedagogikę społeczną, której istotnym elementem były święta rewolucyjne. Zaczęło się od Święta Federacji w 1790 r. Wtedy było jeszcze niewinnie, ale już wyraźnie zarysował się trend do parodiowania katolickiej liturgii. „Ołtarze ojczyzny", „święte góry wolności", skrapianie obywateli „wodą wolności" – to wszystko było zapowiedzią tego, co miało nadejść za trzy lata, w apogeum polityki dechrystianizacyjnej.

Gdy w 1793 r. we Francji oficjalnie zakazano kultu chrześcijańskiego (jakiegokolwiek), rytualnie „unieważniano" religię Chrystusową, organizując bluźniercze parodie procesji Bożego Ciała, w których osły paradowały przystrojone w szaty liturgiczne, biczowano posągi Matki Bożej i świętych wyniesione z desakralizowanych kościołów i katedr. Na miejscach, z których zwalano przydrożne krzyże, sadzono „drzewa wolności", za których ścięcie groziła kara śmierci. Tak przygotowywano grunt pod nowy, zastępczy kult Najwyższej Istoty oficjalnie zainaugurowany w paryskiej Notre Dame (wcześniej zdewastowanej przez paryski motłoch) przez Maksymiliana Robespierre'a – przed 1789 r. zadeklarowanego przeciwnika kary śmierci orzekanej przez sądy królewskie.

Charakterystyczne, że poprzez wieki twórcy kolejnych faz rewolucji szczególnie upodobali sobie drwienie z Najświętszego Sakramentu. W XVIII w. przystrajano Go trójkolorową szarfą na znak, że „Bóg stał się obywatelem Republiki". Po zadekretowaniu w 1905 r. tzw. rozdziału Kościoła od państwa władze masońskiej III Republiki przeprowadzały „inwentaryzację" majątków kościelnych, które z mocy nowego prawa przeszły na własność laickiego państwa. W tym zawartość tabernakulów. A w 2024 r. na oczach całego świata bluźnierczo sparodiowano moment ustanowienia Sakramentu Ołtarza.

Jest w tym siarką zionąca logika. Eucharystia jest źródłem i szczytem wiary Kościoła. Kościoła, który stworzył kiedyś i bronił przez wieki cywilizacji, która ma raz na zawsze zniknąć. ©℗

Eucharystia jest źródłem i szczytem wiary Kościoła. Kościoła, który stworzył kiedyś i bronił przez wieki cywilizacji, która ma raz na zawsze zniknąć

eprasa.pl f58ce10943

OBIETNICE

FOT. W. CEJROWSKI LTD/JAROSŁAW SOSIŃSKI

Wojciech Cejrowski
korespondencja z USA

Opozycja wzburzona, że Tusk nie realizuje obietnic wyborczych. Wyliczają, czego nie wykonał w 100 dni lub „od razu". A Tusk przecież nie im obiecywał. On obiecywał różne rzeczy SWOIM wyborcom i to oni mają prawo się teraz ewentualnie złościć. Poza tym kłamał i to nie była żadna tajemnica – kłamał w żywe oczy wszystkim jak leci.

Już w trakcie kampanii opozycja mówiła, że Tusk obiecuje rzeczy, których nie będzie w stanie spełnić. Skoro obiecywał rzeczy niewykonalne, to z jakiego powodu opozycja zgłasza pretensje, że nie wykonał rzeczy niewykonalnych?

Ja państwu powiem z jakiego: oni wszyscy pogrywają sobie z wyborcami w taki sam sposób – obiecują rzeczy niewykonalne z pełną świadomością, że nie będą w stanie tych obietnic zrealizować. I teraz warczą na Tuska (w zasadzie słusznie), ale tylko po to, by ich własny elektorat nie przyszedł pytać o niezrealizowany program PiS lub Konfederacji. Którą ze swoich obietnic wyborczych spełniła Konfederacja? Żadnej. A dlaczego? Bo były niewykonalne! Szli do wyborów „wywrócić stolik". Wywrócili? Nie. Oni się do niego dosiedli i teraz Bosak zasiada razem z Hołownią. Gdyby wyborca PiS lub Konfederacji dociskał swoją partię pytaniami o niespełnione obietnice, usłyszałby: „Gdybyśmy wygrali wybory, to byśmy wdrożyli nasz program, ale teraz nie ma jak". Kłamstwo. Konfederacja, gdy szła do wyborów, nie liczyła na zdobycie większości bezwzględnej. Podawali różne procenty, ale nigdy nie było mowy o przejęciu władzy absolutnej, czyli zdobyciu większości bezwzględnej w obu izbach, i to takiej, która pozwala odrzucać weto prezydenta. Jak w takim razie mogli obiecywać COKOLWIEK, skoro od początku wiedzieli, że nie zdobędą władzy, pozwalającej zrealizować program wyborczy? I Konfederacja jest tu jedynie przykładem pierwszym z brzegu – można podstawić dowolną inną partię i wyjdzie to samo.

***

Opisałem sytuację beznadziejną? W pewnym sensie tak – jeżeli ktoś głosuje na program polityczny, to się zawsze oszuka. Mnie obietnice Tuska nigdy nie interesowały i dlatego mnie teraz nie złości, że on ich nie spełnia. Mnie interesuje wyłącznie to, co on mi może zrobić ZŁEGO, gdy się już do władzy dorwał. Programów wyborczych nie czytam, nie słucham i potem nie sprawdzam, czy są realizowane. Obchodzi mnie, co Tusk (lub inny zwycięzca wyborów) i jego banda mogą mi zrobić złego, jak i od której strony będą niszczyć Polskę, a przy okazji moje życie, nasze życie. Obietnice mam gdzieś.

***

W USA system polityczny jest radykalnie odmienny od tego, co mamy w Polsce i Europie. Amerykański prezydent ma ogromną władzę wykonawczą, bardzo wiele może (zbudować lub zniszczyć) i dlatego w USA programy wyborcze są ważne.

Gdy kandydat na prezydenta RP coś ogłasza, można się tym nie przejmować, bo i tak nie będzie miał uprawnień, by to wykonać. Gdy kandydat na prezydenta USA coś ogłasza, należy się obawiać, że to nie tylko słowa. W poprzednich wyborach Joe Biden nie miał żadnego programu poza stwierdzeniem: „Zlikwiduję wszystko, co wprowadził Trump". Tak się stało, a ponieważ Joe Biden mądry nie jest, zlikwidował wszystko, mechanicznie odwracając dekrety Trumpa, bez analizy, czy to potrzebne, sensowne i jakie może mieć skutki uboczne.

Trump uszczelnił granicę, to Biden ją rozszczelnił. Trump zaczął budować mur na granicy, to Biden nie dość, że nie dokończył, to jeszcze kazał ROZEBRAĆ to, co zbudowano (nie wszędzie się udało, ale rozpoczął demontaż). Trump poluzował przepisy federalne, dzięki czemu Ameryka stała się eksporterem ropy i gazu, Biden to odwrócił i teraz Ameryka (mająca największe na świecie zasoby ropy i gazu) IMPORTUJE ropę z komunistycznej Wenezueli.

To nie zawsze tak działa. Gdy amerykański prezydent ma do pomocy przyjazny Kongres, wówczas może swoje dekrety zamieniać w prawo trwałe – uchwalone w Kongresie i Senacie. Dekrety prezydenckie odwrócić łatwo – może to zrobić jednym podpisem każdy kolejny prezydent. Uchwał Kongresu już się tak łatwo odkręcić nie da. Trump nie miał po swojej stronie przyjaznego Kongresu, zostały więc po nim dekrety, które Biden kasował jeden po drugim w ciągu pierwszych kilku dni urzędowania.

***

Kamala Harris też nie ma żadnego programu. Za chwilę minie 50 dni od czasu, gdy została kandydatem na prezydenta, a na jej oficjalnej stronie pusto. To bardziej przypomina Instagram niż stronę kampanii wyborczej. Kamala ma zero programu, ale jednocześnie nie może ogłosić: „Zlikwiduję wszystko, co wprowadził Trump", bo to już zostało wykonane przez Joe Bidena. Co więc będzie robić Kamala jako prezydent?

Niedawno ogłosiła kilka rzeczy mimochodem i nie wpisała ich na swoją stronę. Gdyby to zrobiła, jej strona zaczęłaby wyglądać jak kopia strony Trumpa. Kamala na kilku wiecach powiedziała, że pragnie uszczelnić granicę i zbudować tam jakiś rodzaj „zapory" (słowo „mur" jest wykluczone, bo stosował je i stosuje nadal Trump). Kłopot z uszczelnianiem granicy jest jednak taki, że Kamala jest już teraz odpowiedzialna za tę granicę – takie zadanie dostała od Bidena na początku kadencji i od tamtej pory nie zrobiła w tej sprawie nic.

W sieci krąży gorzki żart na jej temat: Mamy pracownicę zatrudnioną od trzech i pół roku. Dostała kilka zadań i żadnego nie wykonała. Teraz domaga się awansu na stanowisko swojego szefa, którego wcześniej wysiudała z roboty, opowiadając o nim, że jest niekompetentny i za stary. Ubiega się o awans, ale odmawia przyjścia na rozmowy kwalifikacyjne [chodzi o trzy debaty prezydenckie z Trumpem – przyp. WC]. Obiecuje, że gdyby dostała ten awans w listopadzie, to od stycznia zabrałaby się ostro do wykonania wszystkiego, czego nie wykonała przez minione trzy i pół roku. ©℗

eprasa.pl f58ce10943

TYGODNIK LISICKIEGO DO RZECZY

Uwaga: nowe ceny!

ROCZNA PRENUMERATA TYGODNIKA DO RZECZY

+

W PREZENCIE

KSIĄŻKA

AGNIESZKA LEWANDOWSKA-KĄKOL: „SKRADZIONA TOŻSAMOŚĆ. POLSKIE DZIECI W RĘKACH NAZISTÓW"

ORAZ DOSTĘP DO E-WYDANIA

~~869~~ ZŁ

401,00 ZŁ

OSZCZĘDNOŚĆ 468ZŁ

CO ZYSKUJESZ W PRENUMERACIE?

Niższą cenę od ceny w kiosku (nawet o 40%) | Nie przegapisz żadnego wydania | Atrakcyjne oferty z dodatkowymi produktami | Każde wydanie trafi do Ciebie pocztą bez dodatkowych opłat | W cenie dostęp do e-wydania, dzięki temu możesz czytać tygodnik już w niedzielę

JAK ZAMAWIAĆ PRENUMERATĘ:
WEJDŹ NA SUBSKRYPCJA.DORZECZY.PL, WYBIERZ I ZAMÓW W WYBRANEJ OFERCIE
WPŁATA NA KONTO: **UWAGA NOWY NUMER: 33 1600 1462 1816 5874 1000 0006**
W tytule przelewu prosimy o podanie danych adresowych oraz adresu e-mail
ORLE PIÓRO S.A., Al. Jerozolimskie 212, 02-486 Warszawa

JEŻELI MASZ JUŻ PRENUMERATĘ:
Skorzystaj także z tej oferty, przedłużymy Ci obecnie trwającą prenumeratę, a prezent wyślemy kurierem.

ZOBACZ NASZE OFERTY: SUBSKRYPCJA.DORZECZY.PL

WIĘCEJ INFORMACJI E-MAIL: **prenumerata@pmpg.pl** TELEFON: **508 040 664, 539 953 631 (pon-pt od 10:00 do 16:00)** INTERNET: **subskrypcja.dorzeczy.pl**

eprasa.pl f58ce10943

TYGODNIK LISICKIEGO DO RZECZY

Uwaga: nowe ceny!

PÓŁROCZNA PRENUMERATA TYGODNIKA DO RZECZY

W PREZENCIE

KSIĄŻKA

KS. BOGUSŁAW KOWALSKI W ROZMOWIE Z KATARZYNĄ SZKARPETOWSKĄ: „CHŁOPAK Z PRAGI"

ORAZ DOSTĘP DO E-WYDANIA

~~514~~ ZŁ

233,00 ZŁ

OSZCZĘDNOŚĆ 281ZŁ

CO ZYSKUJESZ W PRENUMERACIE?

Niższą cenę od ceny w kiosku (nawet o 40%) | Nie przegapisz żadnego wydania | Atrakcyjne oferty z dodatkowymi produktami | Każde wydanie trafi do Ciebie pocztą bez dodatkowych opłat | W cenie dostęp do e-wydania, dzięki temu możesz czytać tygodnik już w niedzielę

JAK ZAMAWIAĆ PRENUMERATĘ:
WEJDŹ NA SUBSKRYPCJA.DORZECZY.PL, WYBIERZ I ZAMÓW W WYBRANEJ OFERCIE
WPŁATA NA KONTO: **UWAGA NOWY NUMER: 33 1600 1462 1816 5874 1000 0006**
W tytule przelewu prosimy o podanie danych adresowych oraz adresu e-mail
ORLE PIÓRO S.A., Al. Jerozolimskie 212, 02-486 Warszawa

JEŻELI MASZ JUŻ PRENUMERATĘ:
Skorzystaj także z tej oferty, przedłużymy Ci obecnie trwającą prenumeratę, a prezent wyślemy kurierem.

ZOBACZ NASZE OFERTY: SUBSKRYPCJA.DORZECZY.PL

WIĘCEJ INFORMACJI E-MAIL: **prenumerata@pmpg.pl** TELEFON: **508 040 664, 539 953 631 (pon-pt od 10:00 do 16:00)** INTERNET: **subskrypcja.dorzeczy.pl**

eprasa.pl f58ce10943